

Kế Hoạch Dưỡng Thành Đồng Dưỡng Phu

Contents

Kế Hoạch Dưỡng Thành Đồng Dưỡng Phu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	28
17. Chương 17	31
18. Chương 18	32
19. Chương 19	34
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	43
25. Chương 25	45
26. Chương 26	49
27. Chương 27	51
28. Chương 28	56
29. Chương 29	58
30. Chương 30	61
31. Chương 31	62
32. Chương 32	65
33. Chương 33	68
34. Chương 34	70
35. Chương 35	73
36. Chương 36	75
37. Chương 37	78
38. Chương 38	81
39. Chương 39	84
40. Chương 40	86
41. Chương 41	90

42. Chương 42	92
43. Chương 43	95
44. Chương 44	99
45. Chương 45	102
46. Chương 46	106
47. Chương 47	112
48. Chương 48	115
49. Chương 49	120
50. Chương 50: Chương Cuối + Ngoại Truyện	127
51. Chương 51: Ngoại Truyện	132

Kế Hoạch Dưỡng Thành Đồng Dưỡng Phu

Giới thiệu

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, liền nhận định: Ân, không sai, rất có tố chất làm đồng dưỡng phu!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-duong-thanh-dong-duong-phu>

1. Chương 1

Nàng cảm một chén cơm thừa căn căn tản bộ trên đường, quần áo chắp vá, nước mắt đen mặt, chỉ có một đôi mắt to linh động, giống như vô tình kì thực lại cẩn thận đoan trang nhìn mỗi một người qua đường.

Bỗng nhiên, nàng đứng trước mặt một tiểu nam hài quần áo còn thảm hại hơn, đối với hắn ngoắc ngoắc ngón tay: “Này! Có muốn đi theo ta không?”

Tiểu nam hài nghi hoặc nhìn nàng: “Đi cùng với người?”

Nàng ra sức gật đầu, lớn tiếng tuyên bố: “Không sai! Làm đồng dưỡng phu của ta!”

Một khách nhân bất hạnh đang ăn mì ở sạp bên cạnh nghe xong mì từ thất khiếu phun phụt ra.

Làm đồng dưỡng phu của nàng đến năm thứ tư, hắn chín tuổi, nàng mười bốn tuổi.

Lúc nàng nhặt hắn về tuổi gần như gấp đôi hắn, hắn quả thật cung phụng nàng như thần tiên, tuyệt không trái lệnh.

Đương nhiên, lúc đó hắn căn bản không biết “đồng dưỡng phu” có nghĩa là gì, thực ra lúc đó trừ nàng, không có ai nói qua cụm từ ba chữ này. Hắn lúc sáu tuổi cảm thấy đi theo một đại tỷ cao hơn mình nhiều thì ít nhất sẽ được ăn no hơn một chút, làm sao đi suy xét ba chữ “đồng dưỡng phu” nghĩa là gì.

“Tất cả nghe, đây là tiểu đệ hôm nay ta mới mang về, từ nay về sau, không ai được bắt nạt hắn! Bằng không chính là đối nghịch với Diêu Hạnh Hoa ta!” Ngày đó nàng dẫn hắn về cái miếu đổ nát, hào khí ngút trời giới thiệu hắn cho đám khát cái, cũng không biết uy tín cao như vậy là từ đâu mà có, cứ nhiên dám lớn

tiếng với một đám nam nhân lớn hơn nàng không biết bao nhiêu tuổi như vậy. Tóm lại từ ngày hấn bị nàng nhặt về, nàng trong cảm nhận của hấn đã là tiên nữ tỷ tỷ. Chẳng qua, hấn luôn cảm thấy tên của tiên nữ tỷ tỷ rất không thú vị, ở trên đường mà kêu lớn “Hạnh Hoa” hấn không thể có mười cô nương quay đầu lại, quả thực quá tầm thường.

Sau này hấn mới biết được nguyên lai nàng tên là Diêu Tín Hoa, mùa hoa thì giờ, mà không phải là Diêu Hạnh Hoa. Nhưng đây đã là chuyện của mười năm sau.

“Nghe! Từ hôm nay trở đi, ngươi cứ ngoan ngoãn ở trong nhà làm việc cho ta, học làm việc nhà, không được tùy tiện ra ngoài, hiểu không?” Nàng vênh mặt hất hàm sai khiến hấn, nghiêm nhiên coi hấn là tư hữu vật (vật của chính mình) mà đối đãi. Nàng cho hấn ở trong nhà, chính mình thì ra ngoài xin cơm. Mỗi ngày đều đúng thời điểm mang về các loại cơm và đồ ăn thừa cho hấn lấp đầy bụng, sau đó không đứng đắn bẹo khuôn mặt non mềm nhỏ nhắn của hấn, lại thêm hai tiếng cười hắc hắc – sau này hấn biết mọi người đều gọi đó là “cười dâm dăng”.

Kỳ thật cái gọi là “nhà” cũng bất quá chỉ là cái miếu thờ thần đồ nát mặt sau được mấy miếng vải bố vẩy lên, bên trong đơn giản chỉ có chút rơm rạ cùng hai cái giường với vài cái lọ sành mẻ linh tinh.

Ngay từ đầu, hấn chỉ cần mỗi ngày sắp xếp rơm rạ cho chỉnh tề, đem đồ ra phơi nắng, tận lực quét sạch sẽ bụi đất cùng tiêu diệt tụi rận, bọ chét, sau buổi trưa cùng buổi tối chuẩn bị chăn nệm cho tốt, để cho nàng có thể ngủ ngoan khoái, cơ bản đã tính là hoàn thành nhiệm vụ. Điều làm hấn thấy tương đối kỳ quái là mỗi lúc nàng ra ngoài cùng về nhà, đều phải quỳ gối ở cửa nhà – cũng chính là dưới mái hiên, cung tiễn cung nghênh, nói một câu: “Tỷ tỷ đi cẩn thận!” hoặc là “Tỷ tỷ đã về!”

Tuy tuổi hấn còn nhỏ, không biết đạo lý “dưới gối nam nhi là hoàng kim”, nhưng cũng biết nam hài tử cùng tuổi hấn bình thường sẽ không làm chuyện như thế này với một nữ hài tử. Chẳng qua người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, huống chi ăn bám người ta thì phải biết nghe lời, hấn ăn bám nàng, tóm lại là phải trả chút đại giới cũng không phải không đúng?

Lo liệu việc nhà, quỳ tiễn quỳ đón rồi buổi tối nghe nàng nói mớ một ít chuyện nghe không hiểu, đối với một tiểu nam hài sáu bảy tuổi mà nói, cũng không phải khó làm. Quan trọng là bồi dưỡng thôi!

Còn nữa, khi đó hấn còn quá nhỏ, nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị đạo đức quan gì đó đều chưa hình thành, cho nên cơ bản là đối với yêu cầu của nàng hấn đều phục tùng vô điều kiện, không hề có tâm lý phản kháng gì.

Hấn ở trong nhà nhàm chán, dùng cục đá vẽ tranh lên vách tường. Vách tường đầy tranh, hấn vẽ trên đất, mặt đất hết chỗ, hấn vẽ lên cột. Lúc bắt đầu trông không giống, nhưng càng vẽ càng đẹp, trông rất có ý tứ. Thậm chí nhóm khất cái lúc rảnh rỗi liền đùa hấn vẽ cho bọn hấn bức họa. Mặc dù không giống như đức, nhưng lại rất có thần.

Một hôm nàng trở về, bỗng nhiên chú ý tới bức tường chỉ chút tranh của hấn, xoa xoa cầm xem nửa ngày, sau đó xoa tóc hấn, nói một câu mà đối với hấn lúc ấy thật thâm thúy: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Sau này, nàng không biết lấy từ chỗ nào kim khâu đem về, quảng cho hấn: “Sửa quần áo cho ta!” Cũng không nói nói cho hấn là sửa như thế nào, gục đầu ngủ mất.

Hấn đành phải từng chút từng chút mày mò, đầu tiên đường may hết sức xiên xẹo, kết quả bị nàng đánh một trận. Cho đến khi hấn vá được tinh mịn lại chỉnh tề, nàng mới vừa lòng thưởng cho hấn một khuôn mặt tươi cười, mặc quần áo hấn vá cho nàng ra ngoài xin cơm. Hơn nữa buổi tối không biết từ chỗ nào mang về nước ngọt cùng rất nhiều lê cho hấn ăn.

Hấn cũng không khách khí, cầm lên từng ngụm từng ngụm gặm. Nàng nhìn chăm chăm bộ dáng hấn ăn lê, nhìn làm hấn có chút khẩn trương không biết nên độc hưởng mỹ vị hay không. Vì thế đem phần lê còn lại đưa cho nàng: “Tỷ tỷ, cho ngươi.”

Không nghĩ tới nàng bình thường luôn mang bộ dáng oai phong lẫm liệt ngang tàng bỗng nhiên xuất hiện biểu cảm ôn nhu, đưa lại lê cho hấn: “Hai người không thể chia một quả lê.”

Hấn không hiểu, hỏi vì sao.

“Phân lê nghĩa là chia lìa, rời nhau mà đi.” Nàng dừng một chút, “Người muốn phân li, rời ta mà đi sao?”

Hắn không chút suy nghĩ liền lắc đầu, sau đó từng ngụm từng ngụm đem phần lê còn lại ăn hết.

Nàng nhìn hắn, mỉm cười một cái ngọt ngào giống như lê.

Hắn dường như nhìn đến ngày người. Nàng bỗng nhiên đỏ mặt, đánh vào ót hắn một cú, dùng một giọng điệu thực nghiêm khắc nhưng lại làm người ta thấy ấm lòng nói: “Đừng cho là người có ba phần nhan sắc liền đi mở phường nhuộm! Ăn xong rồi mau đi ngủ cho ta! Nhanh đứng lên nấu nước để ta rửa mặt!”

2. Chương 2

Hắn rất muốn nói cho nàng, đừng nói là hắn không biết nàng cho ba phần nhan sắc kia là như thế nào, nhưng dù thật sự là vậy, hắn cũng không biết làm sao có thể mở phường nhuộm được. Nhưng hắn chính là trước sau như một đều thuận theo lời nàng, nên ngoan ngoãn đi ngủ ngon thôi.

Nàng thoạt nhìn khắp nơi là cường giả bậc nhất, có chút tật là bất luận một năm bốn mùa tay chân đều lạnh. Cho nên hắn còn có nhiệm vụ mỗi ngày vào lúc sớm và khuya đều phải nấu nước ấm cho nàng rửa tay, rửa mặt và uống. Nhưng hắn không cần đi ra ngoài để múc nước, tự nhiên sẽ có khát cái lớn tuổi hơn mang về để trước màn hình vải bố cho hắn. Nghe nói là nàng không muốn còn chưa nuôi hắn lớn lên hắn đã rơi xuống giếng đi tong cái mạng nhỏ.

Lại có một hôm, nàng không biết kiếm về từ nơi nào cái khăn tay thêu hoa rất cầu kì cùng chỉ thêu quảng cho hắn: “Làm theo, thêu cho ta một đóa hoa trên quần áo!”

Thêu hoa so với may vá khó khăn hơn. Hắn còn nhỏ không biết làm thế nào, sau vẫn là phải tìm khát cái khác chỉ điểm cho, may mò ba tháng thời gian mới có chút thành tựu.

“Ai, tuy rằng nam nhân học thêu hoa thì chẳng ra sao, nhưng nhìn tiểu tử ngươi thêu hoa, lại làm ta nhớ tới lão bà đã mất. Năm đó nàng cũng giống người, mỗi đêm ngồi bên cạnh ngọn đèn nhỏ, thêu từng đường... Ô ô...” Ngô Đại Niên nói xong cư nhiên nghẹn ngào.

Hắn vốn là người Sơn Tây, có ba mẫu ruộng cùng mẹ già, tuy rằng không giàu có nhưng cũng tính là cuộc sống không lo áo cơm. Ai ngờ một năm Hoàng Hà vỡ đê, người trong thôn cứ mất tích cùng chết đuối, mẹ già của Ngô Đại Niên cũng không rõ tung tích. Vốn là hai ba ngày trước khi nước Hoàng Hà tràn ra sẽ có khoải mã từ thượng du phi đến cảnh báo, nhưng quan địa phương chỉ lo tìm hoan mua vui, không hề quan tâm đề điều dân chúng, cho nên đáng lẽ vốn có thể tránh được nhiều mạng người như vậy oan uổng trong thiên tai. Đáng giận là, quan lại nơi này nhân cơ hội đòi triều đình rất nhiều lương thảo cứu trợ thiên tai, hư tình giả ý phát một phần nhỏ đến khu cứu tế nạn dân, phần còn lại đều giấu ở trung gian mà bỏ túi riêng. Trong khi chính mình lại giành được chiến tích, quả thực làm người ta hoài nghi hắn có phải hay không vì mục đích này, mới cố ý áp chế cảnh báo, không thông tri cho dân chúng chạy nạn.

Ngô đại niên một ngày đó mang nỗi đau mất người thân, lại nhìn đến quan địa phương cháo cứu trợ có mà như không, nhất thời nổi giận chửi ầm lên với quan địa phương, kết quả bị coi thành điều dân mà bắt. Ngay sau đó bị kết tội một cách lung tung, sung quân đến biên cương làm cu li, nhưng nửa đường thì hắn chạy thoát được. Sai dịch áp giải sợ gánh trách nhiệm, liền nói dối rằng hắn trên đường đi bị bệnh mà chết, trở về hủy hộ tịch của hắn, làm qua loa. Ngô Đại Niên nghĩ dù sao cũng không thể về nhà, liền đi lang thang, vừa xin cơm vừa tìm thê nhi của mình. Nếu thê nhi hắn mệnh tốt, ở trong dòng nước mà vẫn còn sống, sớm muộn bọn họ cũng sẽ đoàn tụ thành một nhà.

“Đại Niên ca, huynh không phải là nói lão bà và con huynh không tìm thấy thi thể, hắn là mất tích. Sao còn nói là nàng đã chết?” Hắn nói giọng trẻ con mềm yếu, mang theo một chút khăn khăn bẩm sinh, làm cho người ta nghe qua cảm thấy rất ổn trọng.

Ngô Đại Niên cười khổ, hé ra khuôn mặt: “Ta đã tìm bọn họ bảy tám năm, vẫn luôn không có tin tức, cho dù còn sống, chỉ sợ nàng đã sớm mang theo con tái giá. Nếu thật sự là như vậy, ta tình nguyện tin là nàng đã chết.”

Hắn nhẹ nhàng nga một tiếng, không nói chuyện nữa, cúi đầu chuyên tâm thêu hoa.

Hiện nay hấn bắt quá mới bảy tuổi, nói cách khác mới sống tổng cộng có bảy năm. Mà Đại Niên ca lại đã dùng bảy tám năm thời gian đi tìm người, tương đương với toàn bộ thời gian hấn mới sống qua trước mắt a! Thật là đáng sợ. Hơn nữa vì sao Đại Niên ca tình nguyện cho rằng lão bà hấn đã chết cũng không muốn nàng tái giá? Nếu như tình nguyện tin rằng nàng đã chết, cầm gì phải cứ tìm kiếm kiếm nhiều năm như vậy? Thật nhiều mâu thuẫn.

Buổi tối nàng trở về, hấn liền lặng lẽ hỏi nàng.

Thần sắc nàng là lạ nhìn hấn một lát, mới nói một câu không liên quan: “Có phải ta nói gì người đều nghe theo hết?”

“Đúng vậy, tỷ nói cái gì ta làm cái đó.” Chỉ cần có cơm ăn.

“Tốt lắm, hiện tại người đáp ứng ta, cho dù một ngày ta không ở cạnh người, rồi người đi, người cũng không được cưới người khác. Ta có thể tái giá, nhưng người không thể cưới người khác! Biết không?”

“Ta đáp ứng tỷ tỷ, đời này ta chỉ cưới một mình tỷ tỷ, tuyệt đối không cưới người khác!”

Sau này hồi tưởng lại, hấn lúc còn nhỏ thật là vì cái bụng mà cái gì cũng đều đem “bán”, nhỏ như vậy đã bị bắt hứa hẹn cả đời.

“Tiểu Phong thật là ngoan!” Nàng cười tủm tỉm.

Hấn rất muốn nói với nàng, kỳ thực tên hấn không phải là Diệp Tiểu Phong, mà là Diệp Thiếu Phong.

3. Chương 3

Diệp Thiếu Phong tám tuổi, bắt đầu thay răng.

Răng cũ rụng mất nhưng lại chưa mọc ra răng mới, tạo thành chỗ thiếu hụt duy nhất trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của hấn.

Lúc răng lung lay hấn nhin không được sẽ liếm, liếm liếm một hồi bỗng chốc răng rơi ra. Hơi hơi có mùi máu tươi lan tỏa trong miệng, hấn liền liếm tiếp chỗ răng rơi xuống.

Đầu tiên là cái răng trong cùng bên phải, chỉ cần không mở to miệng khi cười, sẽ không có người phát hiện. Thẳng đến khi lúc hấn ăn gì đó rớt một cái răng cửa, nàng mới phát hiện việc hấn bắt đầu thay răng.

“Không được nhúc nhích!” Nàng cũng không ngại dơ, nhặt lên cái răng rơi ra của hấn, bọc trong một miếng vải. “Há miệng ra!” Nàng bóp mặt hấn, làm cho hấn mở lớn miệng ra, sau đó kinh hô: “Người cư nhiên thay ba cái răng rồi! Sao lại không nói cho ta? Hai cái trước đó đâu? Có còn giữ không? Làm mất ở chỗ nào? Lập tức nhặt về cho ta!”

Chẳng qua là thay răng a, cần phải phản ứng dữ dội như vậy sao? “Không mất, ở trong này.” Hấn lấy ra hai cái răng trong mớ rơm rạ.

Nàng nhận lấy nhìn thoáng qua. “À... Một cái răng hàm trên, một cái răng cửa trên, một cái răng nanh dưới.”

Vừa rụng mất răng cửa, khoang miệng lạnh lẽo, hấn theo thói quen định liếm, lại bị nàng lớn tiếng quát: “Không được liếm!”

Hấn sợ tới ngây người. Vì sao không thể liếm?

“Nghe cho kĩ! Răng thay tuyệt đối không thể liếm! Đến khi mọc ra răng mới rồi, toàn bộ răng ở phía trước cũng không được liếm! Nếu người dám liếm thì sẽ không có cơm ăn! Nhớ kĩ chưa?”

Không có cơm ăn? Như vậy sao được? Đó là mục đích duy nhất hấn đi theo nàng, giặt quần áo nấu cơm thêu hoa phơi chăn a! Tuy rằng chịu đựng không liêm cũng không được tự nhiên, nhưng vì để có cơm ăn, vẫn là nghe lời thôi.

Vì thế hấn ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

Thấy hấn thật sự không liêm, sắc mặt nàng mới hòa hoãn xuống, lại dường như thật đau lòng nắm cầm hấn, nhìn khoang miệng hấn hồi lâu: “Người phải biết rằng, một mỹ nam đầu đầu tiên phải có một ngực mỹ nha. Giống như một món đồ sứ tinh xảo, nếu có một tỳ vết nhỏ xíu, lập tức giá trị hạ cực thấp, thậm chí không đáng một đồng. Nam nhân cũng giống vậy, ngũ quan xinh đẹp, rằng không chỉ tề, sẽ làm ấn tượng trong lòng người ta suy giảm cực nhiều. Cho nên thời điểm thay răng tuyệt đối không thể liêm, nhất là liêm răng nanh sẽ bị lệch, ta cũng không muốn một một đồng dường phu có một cái răng ranh hết sức xiêu vẹo.”

Hấn cái hiểu cái không, chỉ mơ hồ hiểu được hấn là vật sở hữu riêng của nàng, mà nàng không cho vật sở hữu của mình có chút tỳ vết nào.

“Còn nữa, về sau răng bên trên rụng phải cho vào trong nước hoặc chôn xuống đất, răng bên dưới rụng về sau phải để ở chỗ cao, như vậy răng mới có thể mau trở lại bộ dạng đẹp đẽ như xưa.”

“Nga... Ta đã biết, tỳ.”

Hấn còn nhỏ, bất luận bị giáo huấn tư tưởng nào đều tiếp thu hết, quả thực kỳ cục nhu thuận. Thường xuyên làm cho nàng không kìm lòng được đem hấn ôm vào trong ngực, vừa ôm vừa sờ loạn lên. Hai năm đầu cũng khỏe, chỉ cảm thấy thân mình nàng cũng gầy yếu như của mình, khi áp vào cùng sườn không có gì khác nhau. Nhưng lại qua một năm, hấn bỗng phát hiện bộ ngực nàng thoát nhìn vẫn bằng phẳng như cũ, áp lên mặt, cư nhiên có thể cảm giác được có một chút mềm mại. Hấn cũng phát hiện, các khát cái khác trong miếu, thái độ đối với nàng cũng xuất hiện một chút biến hóa vi diệu.

Nhưng là hấn mới chín tuổi, tuy cảm thấy kì quái, lại nghĩ không ra nguyên nhân là gì.

“Tiểu Phong, người đi theo ta đã bao lâu rồi?”

“Đã ba năm, tỳ.” Hấn chậm rãi chải mái tóc dài của nàng, cẩn thận không làm gãy một sợi nào. Tài sản của nàng bao gồm quần áo mặc trên người đều rách tới tả, chỉ có cái lược này không chỉ hoàn hảo không sút mẻ gì, hơn nữa còn được chế tác tinh mỹ. Tinh mỹ đến mức không thể xuất hiện trong một ngôi miếu đồ nát, không thể xuất hiện trên người của một khát cái.

“Đã ba năm... Thật nhanh a... Mới chớp mắt người đã chín tuổi.” Giọng điệu nàng như bà cụ non. “Qua ba năm nữa...” nàng như có chút đắm chiêu ngừng lại.

“Qua ba năm nữa?” Hấn tò mò hỏi.

Nàng bỗng nhiên đỏ mặt, lớn tiếng mắng hấn: “Ba năm nữa người liền mười hai tuổi! Ngốc!”

“Nga...” Ba năm nữa thì hấn mười hai, vậy tỳ tỳ hơn mười chẳng?

“Được rồi! Được rồi! Đi ngủ đi! Tiểu hài tử phải ngủ nhiều mới cao nhanh được! Ta cũng không muốn có một đồng dường phu như tiểu hài tử!” Nàng giắt lấy cây lược, vén mái tóc dài qua một bên. (Đoạn này chém đó, bản convert có nhiều chỗ bí quá @@)

Một ngày mười hai canh giờ, hấn phải có đến sáu bảy canh giờ là ngủ, thường thường bị các đại ca khát cái khác trong miếu cười nhạo là nuôi heo. Còn nàng lại ngại không đủ, muốn hấn ngủ nhiều nữa.

Ngủ nhiều như vậy, ngủ choáng váng thì làm sao bây giờ?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng mỗi ngày vừa đến giờ Tuất cơn buồn ngủ lại kéo đến đánh úp hấn, đầu vừa dính gối đã tiến vào mộng đẹp. Trước khi tiến vào giấc ngủ, hấn còn thật nô tính mà kiên cường nghĩ: Ngày mai còn phải dậy sớm nấu nước cho tỳ tỳ rửa mặt.

Trời tờ mờ sáng, chợt nghe tiếng gà gáy gần đó liên tiếp vang lên. Trong miếu, nhóm khát cái cũng lục tục tỉnh dậy, làm vệ sinh, ăn một chút cơm thừa của ngày hôm qua liền xuất phát đi vào thành. Mà lúc này hấn cũng tỉnh dậy, bắt đầu nấu nước. Chờ nước nấu xong, hấn đi gọi nàng rời giường.

“Tỷ, nước chuẩn bị xong rồi, đã có thể rửa mặt.”

Nhưng hôm nay có chút kỳ quái, hần kêu thật lâu nàng mới chậm rãi nhô đầu ra từ trong chăn bông, giọng nhỏ xíu hỏi: “Mọi người đều đi cả rồi?”

“Ân, đều đi rồi.”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, “Vậy người đứng canh trước cửa miếu, không cho người nào đi vào, biết không?”

“Nga, ta biết rồi.” Hần gật gật đầu, đi ra ngoài.

Hần ngồi trên thềm đá trước cửa miếu nâng hai gò má. Tỷ tỷ rốt cuộc là làm sao vậy? Bộ dạng giống như rất không thoải mái, có phải bị bệnh rồi hay không? Không được! Hần vẫn là phải vào xem mới yên tâm được.

Lúc hần xốc tấm vải bố lên, vừa vặn thấy nàng đang thắt dây lưng trên váy. Nằm trên đất là quần áo đem qua.

“Tỷ, người không...” có việc gì chứ?

“A! Ai cho người vào hả? Đi ra ngoài!” Nàng thấy hần liền phát hoảng, mặt đỏ bừng. Hần bị nàng quát, vội vàng lui ra ngoài, trong nháy mắt nhìn đến quần áo trên đất có vết máu.

Tỷ tỷ bị thương?

Qua hồi lâu mới thấy nàng ôm quần áo cùng ga trải giường rất chậm rất chậm đi ra.

“Người nhắm mắt lại, đứng quay mặt vào tường, không được xoay người lại đó!”

“Nga.” Nếu tỷ tỷ bị thương, tại sao lại không chịu cho hần xem chứ?

“Bên ngoài thực sự không có người hả?”

“Thật sự không có người.” Cho dù có người, hần đang nhắm mắt quay mặt vào tường cũng nhìn không thấy.

“Tốt lắm, người đi vào ăn cơm đi. Bất quá chịu khó một chút, hôm nay khả năng là ta sẽ không đi ra ngoài xin cơm.” Nàng cơ hồ là từng bước một mò đến đồng lửa bên cạnh, đem quần áo cùng ga trải giường ném vào lửa, sau đó lại mò đi đến nhà vệ sau ở sau miếu.

Tuy hần lo lắng đến đời mạng, lại không dám cãi lệnh của nàng, đành phải đi vào ăn cơm.

Nàng ngậy người ở nhà vệ sinh gần hai khắc, rốt cuộc khôi phục lại như bình thường đi ra. Nhưng là nàng vừa trở về lại phát hiện Diệp Thiếu Phong đang ôm mớ rơm mà khóc. Nước mắt giống như hạt trân châu, theo khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của hần một đường chảy xuống.

Ai u, cảnh sắc này thật sự là tú sắc khả cơm! (sắc đẹp thay cơm)

Nàng nhất thời xem ngậy người, không ngăn cản cũng không hỏi hần vì sao khóc, cứ đứng ngốc ở đó.

Diệp Thiếu Phong lại nghĩ nhầm thành Diêu Tín Hoa không còn lời nào để chống đỡ, càng khóc lớn hơn: “Oa! Tỷ tỷ sắp chết! Tỷ tỷ chảy thật nhiều máu, tỷ tỷ sắp chết!”

Cái gì?!

Diêu Tín Hoa thiếu chút nữa té ngã.

“Phi phi phi! Đồng ngôn vô kỵ! Đồng ngôn vô kỵ! (trẻ con không cố kỵ lời nói) Ai nói ta sắp chết hả? Ta không phải là đang sống tốt đó sao!”

“Vây, vậy, vậy vì sao tỷ tỷ chảy nhiều máu như thế, còn không chịu nói cho ta biết?” Hai cái mắt to chứa đầy nước mắt, quả thực muốn chìm Diêu Tín Hoa chết đuối.

“Đó là bởi vì...” Nàng phải nói thế nào đây a! Tuy bây giờ hần còn là tiểu hài tử, nhưng dù sao cũng là nam nhân a! Cho dù hần là đồng dưỡng phụ của nàng, nàng là một hoàng hoa khuê nữ làm sao nói ra miệng được đây?

“Ách... Đó là vì... Ách.. Đó là vì... Là vì ta trưởng thành a! Khi ta trưởng thành thì hàng tháng đều sẽ chảy máu!”

“Trưởng thành sẽ chảy máu sao?” Nước mắt hần lưng tròn, sáng long lanh.

Ôi, ánh mắt này, biểu cảm này, rất dụ dỗ người ta phạm tội đó! Xem ra lúc trước nàng cầm hần xuất đầu lộ diện là đúng, bằng không không chừng đã bị lão già nào đó bị bệnh luyến đồng bắt đi mất. Mặc dù nói theo một cách nào đó, nàng đối với hần cũng có tính chất nửa dụ dỗ nửa lừa gạt đi.

“Đúng vậy!”

“Vậy ta trưởng thành cũng sẽ chảy máu sao?”

“Àn... Sẽ a...” Đương nhiên là chảy ra thứ khác.

“Sẽ rất đau sao?”

Đau? “Hần là có một chút...” Dù sao nữ hài tử sẽ rất không thoải mái, còn nam có đau hay không thì nàng cũng không biết.

“Ta không sợ! Tỷ tỷ không sợ đau, ta cũng không sợ!” Người kia tiểu chí khí dâng cao.

Ôi, thật sự là biết điều nga! Xem ra nàng giáo dục thật sự thành công a. Thật đáng mừng nga...

“Đến đây, tỷ tỷ ôm một cái nào.” Mở ra đôi tay, dụ hoặc tiểu thiên sứ thuần khiết.

A, tiểu thiên sứ đi tới, ôm rơm rạ đi tới.

Đợi chút, trước khi ôm – “Đi, đem rơm rạ trong lòng người đốt cho ta! Phải cháy hết không thừa một cọng, biết chưa?”

“Biết.” Diệp Thiếu Phong nín khóc mỉm cười.

Thật tốt quá! Tỷ tỷ giống như bình thường rồi, rất có tinh thần. Tỷ tỷ sẽ không chết, thật tốt quá! Nhưng tỷ tỷ giống như ăn hồng bụng rồi, luôn chạy về hướng nhà vệ sinh. Thật sự tỷ tỷ không bị gì nghiêm trọng sao?

4. Chương 4

Đồng dưỡng phu mười một tuổi, Diêu Tín Hoa mười sáu tuổi.

Diêu Tín Hoa phát hiện đồng dưỡng phu từ trước đến nay luôn đáng yêu gần đây không biết vì sao bắt đầu không biết điều. Đầu tiên là không chịu quỳ đưa đón, tiếp đó ngủ cũng không chịu ngủ cùng nàng, đem cái giường rơm biến thành hai cái giường, bây giờ tỷ tỷ cũng không chịu kêu, kêu thẳng khuê danh của nàng Tín Hoa (tuy rằng nàng cảm thấy là hần kêu Hạnh Hoa).

Một cái đồng dưỡng phu nho nhỏ, cư nhiên dám đại nghịch bất đạo như thế, thật sự là phản rồi!

“Hạnh Hoa, ta mang nước ấm vào!” Cách tắm vài bố, nghe được giọng thối thối của hần.

Vì thế Diêu Tín Hoa sửa tư thế lại thành nằm sấp: “Vào đi vào đi!”

Để không làm hồng tắm vài bố, Diệp Thiếu Phong mang thùng nước cẩn thận cọt tiến vào. Thấy nàng thành thành thật thật ghé vào thùng tắm, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng liếc thấy tắm lưng trần của nàng, khuôn mặt tuần tú lại không khỏi ửng đỏ, không dám mở mắt. Hần mười một tuổi, tuy rằng vẫn mang bộ dáng thiếu niên, nhưng ánh mắt đã có anh khí của nam nhân, bình thường luôn nghe các khất cái khác nói cùng cười đùa, cũng từ từ trở nên hơi thông nhân sự, hiểu được nam nữ chi phòng. Nhưng mà Diêu Tín Hoa giống như hoàn toàn không nhận ra hần trưởng thành, cứ như trước coi hần như tiểu hài tử sáu, bảy tuổi mà ôm ôm ấp ấp. Không phải là chán ghét thân cận cùng nàng, chỉ là không hiểu sao trong lòng có chút buồn phiền.

“Đợi chút!”

Hắn tiếp thêm nước ấm xong muốn đi, lại bị Diêu Tín Hoa gọi lại.

“Gi thế?”

Nàng đưa lưng về phía hắn, “Kì lưng cho ta!”. Xú tiểu tử, xem ra không giáo dục nặng là không được.

“Nhanh chút a! Nếu không nước lại lạnh bây giờ!”

Diệp Thiếu Phong không cam không nguyện cạo đi qua, cầm lấy tấm vải, thấm ướt, sau đó rất nhẹ rất nhẹ xoa tuyết lưng của nàng.

“Này uy uy, ta là kêu người kì lưng, không phải sai người sau đồ sứ, dùng sức vào!”

Nàng nào biết tâm sự thiếu niên, còn ra một cái vẻ lửa cháy đổ thêm dầu.

Diệp Thiếu Phong xấu hổ tới mức hận không thể chui đầu vào trong nước – còn không phải tại lời nói kiêu khu trong nước của nàng.

Thật sự là chịu không nổi nữ nhân mà dây thần kinh còn thô hơn cả cây cột trong miếu này!

Nhưng dù trong lòng cực kì bất mãn, tay cũng không dám chậm trễ. Chỉ đành cẩn thận không đụng đến da thịt nàng, miễn cho dẫn đến trái tim của hắn phát bệnh. Tầm mắt hắn cũng chỉ dám di động trong phạm vi hai tay mình, sợ liếc đến bộ ngực sữa không có nửa điểm che lấp của nàng.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn bắt đầu ngửi được hương thơm thiếu nữ trên người nàng, làm tâm linh rung động, khó đi vào giấc ngủ, cho nên mới bắt đầu phân giường mà ngủ. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng ở trong lòng hắn, không bao giờ là tỷ tỷ nữa, mà trở thành một nữ nhân – nữ nhân của hắn. Cho nên hắn cũng hi vọng, hắn trong lòng nàng, không còn là tiểu tử tóc để chỏm còn chưa dứt sữa nữa, mà là một nam nhân.

“Tiểu Phong?” Giọng nàng lộ ra nồng đậm ủ rũ.

“Ân?” Kỳ thật không chỉ một lần hắn xin nàng cũng đưa hắn ra ngoài xin cơm, miễn cho nàng quá vất vả, lại bị nàng lấy “Không được! Người là đồng dưỡng phụ của ta! Nhiệm vụ của người chính là hầu hạ ta thư thư phục phục, không được xuất đầu lộ diện!” làm lí do mà cự tuyệt. Sau đó nàng như là sợ hắn ở nhà ngốc không được, nghĩ tất cả các phương pháp mang nọ về cho hắn học, vá quần áo thêu hoa thì không nhắc lại, còn có làm hài tiễn, song cửa sổ, trát dù giấy, vẽ, thổi sáo - đúng vậy, nàng không biết từ đâu mang về một cây sáo, để cho hắn tự học thổi sáo.

Thử hỏi loại nhạc khí này nọ nếu không phải là thiên tài thì có mấy người có thể vô sự tự thông? Cũng may trong miếu có khát cái xuất thân từ gánh xiếc chỉ điểm cho hắn, nếu không hắn cả đời cũng chia không ra cung thương giác trưng vũ. (Hề: chắc liên quan đến nhạc lí @@)

“Ta lệnh cho người –” cũng không biết là hôm nay nàng ở bên ngoài chạy đến mệt quá, đến nỗi tư duy cũng trì độn, vẫn đắm trong bồn rất thoải mái, nói chuyện trở nên chậm rì rì, “Cho ta...”

Đợi hồi lâu, không thấy về tiếp theo. “Cho người cái gì?”

Vẫn cứ không có trả lời. Khóe miệng hắn run rẩy. Không thể nào? Cư nhiên thật sự đang ngủ!

“Hạnh Hoa, tỉnh tỉnh, coi chừng cảm!” Hắn nhẹ nhàng lay vai nàng, chỉ cảm thấy nơi đôi tay tiếp xúc dường như chạm một phen hỏa diễm, đốt thẳng tới trong lòng hắn.

Diêu Tín Hoa chính là cái loại một khi đã ngủ là sét đánh cũng không tỉnh, cho nên nhẹ nhàng lắc lắc bả vai làm sao có thể có cảm giác đây? Có thể phun ra hai câu nói mới là tốt lắm rồi!

Những năm gần đây, Diệp Thiếu Phong tuy là cao lên không ít, đến bây giờ có thể cùng Diêu Tín Hoa nhìn thẳng, nhưng vẫn còn là một thiếu niên nhỏ gầy, làm sao có khí lực mang một nữ hài tử cao xấp xỉ hắn đến bên giường đây? Huống chi nữ hài tử này còn đang lỏa lồ ngồi trong thùng tắm, muốn tìm người hỗ trợ lại càng không có khả năng.

Hắn nghĩ trái cũng không được nghĩ phải cũng không xong, chỉ có cách kéo nữ nhân này ra khỏi mộng đẹp thôi.

“Hạnh Hoa, tỉnh tỉnh!”

Diêu Tín Hoa ngủ vừa vặn, nửa mơ nửa tỉnh, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, theo quán tính uy hiếp Diệp Thiếu Phong: “Đừng lắc! Lắc nữa không cho người ăn cơm nha!”

Diệp Thiếu Phong cả người cứng đờ.

Từ nhỏ đến lớn, Diêu Tín Hoa nói câu gì đều có thể là đùa, duy độc có “Không cho người ăn cơm” tuyệt đối là “nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy”.

Nếu như nàng thật sự “ra tay ngoan độc”, Diệp Thiếu Phong cũng chỉ có nước uống nước lạnh làm răng run cầm cập. Ngay cả các khát cái khác trong miếu thấy hắn đáng thương vụng trộm đem đồ ăn cho hắn cũng không được.

Cổ nhân dạy: Thực, sắc, tính dã. Mọi người đều nói no ấm tư thâm dục, phía trước sắc tất là thực, nếu ngay cả bụng còn không được ăn no, thế còn có tâm tư khác? Còn nữa, đối với Diệp Thiếu Phong bé nhỏ, ngay cả chữ sắc viết thế nào chỉ sợ cũng không biết, ý nghĩa nhân sinh cũng chỉ còn có “thực” mà thôi. Cho nên hắn sợ nhất Diêu Tín Hoa lấy ấm no ra uy hiếp hắn.

Hôm nay nếu hắn cứ kiên quyết lay nàng tỉnh, làm không tốt thì chờ đợi hắn chính là kết cục “Ta kêu người làm gì thì đó đó! Người quản nhiều thất thất bát bát như vậy làm gì! Phạt người ba ngày không có cơm ăn!” đi.

Ô ô, mạng của hắn thật khổ

~~Cũng đành vậy, hắn liền bằng bất cứ giá nào nhịn xuống hai hàng máu mũi, mang nàng từ trong thùng tắm ra vậy.

Hạ quyết tâm, trước hắn lấy vải thay Diêu Tín Hoa thoáng lau khô thân thể, lại cầm lấy áo lót nàng, giơ lên cao trước mắt, cẩn thận từ phía trước bao lấy da thịt lỗ lổ của nàng trên mặt nước lại, lại càng thêm cẩn thận xuyên qua nách nàng, bao trọn thân thể nàng, giảm thiểu khả năng phải nhìn thẳng, tiếp xúc trực tiếp với thân hình ôn hương nhuyễn ngọc của nàng. Một tầng áo mỏng manh cũng coi như là “có một ít còn hơn không”, tuy hắn không nhìn, nhưng lại cách một tầng vải cảm giác chân chân thực thực sự mềm mại.

Hắn quả thực chực khóc lã chã.

Nhớ ngày đó lúc hắn học tập làm các loại việc nhà, các đại ca khát cái khác đều an ủi hắn vạn sự khởi đầu nan, làm nhiều liền thấy dễ. Nhưng hiện tại hắn lĩnh ngộ bên trong cái “mọi sự” tuyệt đối không bao gồm “một thiếu niên mười một tuổi ôm một thiếu nữ trần trụi mê man bất tỉnh ra khỏi thùng tắm” – căn bản chính là càng bắt đầu càng giày vò a!

Mất sức chín trâu hai hổ, cuối cùng hắn cũng đem nửa thân trên Diêu Tín Hoa tha ra tựa vào đầu vai còn nhỏ bé của chính mình. Lúc tay phải hắn chuẩn bị nâng nửa người dưới của nàng lên mới hối hận trước đó không dùng vải quấn vào tay trước. Hắn cố nén xúc động chui đầu vào nước lạnh để hạ nhiệt, tận lực dùng cánh tay dài hoàn trụ hai chân nàng.

Một phen nỗ lực cuối cùng, không thành công liền xả thân!

Hắc hừ!

Kết quả phần eo hắn nghiêng quá độ, nhất thời không chịu nổi sức nặng của Diêu Tín Hoa, ôm nàng té ngã trên đồng rơm rạ. Cũng may nước chặn lại thùng tắm, thùng tắm chỉ hơi chao đảo, không có đổ ra.

Diệp Thiếu Phong chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều lộn nhào, cộng thêm trên người là một thiếu nữ tuổi thanh xuân thân thể trần trụi dính sát vào.

Trên thế giới này còn có đồng dưỡng phu nào so với hắn còn thảm hại hơn sao? Trời ạ, rõ ràng là làm cho hắn chảy máu mũi đến chết mất!

Đáng tiếc ông trời còn không cho hắn thời gian để lưu máu mũi. Tuy đã là đầu hạ, nhưng buổi tối không thể so với ban ngày, Diêu Tín Hoa vừa ra khỏi nước liền cảm thấy lạnh lạnh, theo bản năng ôm lấy cái ấm lò có có thân nhiệt Diệp Thiếu Phong.

Diệp Thiếu Phong lập tức cứng ngắc thành một cái đầu gỗ.

Không không, hắn làm sao có thời gian để cứng ngắc thành đầu gỗ a, vẫn là nhanh ra sức tự cứu thì hơn, túm cái chăn bên cạnh bao lấy yếu nhân mệnh kiều khu này mới là đúng đắn.

Được rồi được rồi, cuối là lá hắn đem nàng từ thùng tắm chuyển đến trong ổ chăn, hơn nữa trừ bỏ tình thế bắt buộc phải tiếp xúc ra, hắn vẫn làm được không dùng ánh mắt nhìn nàng sạch bách. Giờ này khắc này, hắn thật sự nói không rõ đến cùng là đem một nữ hài tử xem sạch trơn là tội ác tày trời, hay vẫn là đem một nữ hài tử sờ soạng là tội không thể tha. Mọi việc hướng theo lối suy nghĩ ưu việt một chút luôn không có sai.

“Tiểu Phong!” Trong lúc ngủ mơ nàng bỗng nhiên phát ra một tiếng triệu hồi, Diệp Thiếu Phong sợ tới mức chạy nhanh ra ngồi nghiêm chỉnh.

“Người tuyệt đối không được rời ta đi!” Sau đó lại không có thanh âm.

Ha.... Hóa ra là nói mơ. Hắn khẽ thở ra một hơi, vô lực nhìn khuôn mặt sau khi tắm phá lệ thanh lệ của nàng, cười khổ.

Chưa thấy qua khát cái nào yêu sạch sẽ như vậy, cũng chưa thấy qua một nữ hài tử làm khát cái phực phịch như vậy.

Hắn trừ cười khổ ra còn biết làm gì đây?

Thở dài, mức nước trong thùng tắm ra, chuẩn bị đem đổ đi. Không ngờ vừa đi ra phía sau, liền thấy chúng khát cái đều cười với hắn đến thật ái muội, hiển nhiên là nghe thấy lời vừa rồi của Diêu Tín Hoa kêu hắn kì lưng hộ.

A! Cho hắn một cái lỗ chui vào đi thôi! Lỗ không cần quá lớn, dù sao hắn cũng chỉ mới mười một tuổi.

5. Chương 5

Sáng hôm sau Diêu Tín Hoa tỉnh dậy, hoàn toàn không có ấn tượng bản thân mình như thế nào ra thùng tắm mặc quần áo đi ngủ, nàng cũng không tốn tâm tư suy nghĩ.

Kì quái là đồng dưỡng phu của nàng, cư nhiên còn ở trong ổ chăn ngủ, hơn nữa còn cau mày, thân mình cuộn thành một đoàn, một bộ dạng như đang gặp ác mộng.

“Này, rời giường!”

Nàng nhéo lỗ tai hắn, chuẩn bị oanh cổ họng hắn, bỗng nhiên nhớ tới bộ dạng hắn hôm qua không cam nguyện kì lưng cho nàng, lại sửa lại chủ ý. Ghét gần sát mặt hắn, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hắn thổi một hơi, ôn nhu kêu: “Này, rời giường.”

Nàng vốn chính là muốn trêu chọc hắn một phen, cũng không ngờ hắn tê kêu một tiếng: “Không cần lại đây!” Sau đó đột nhiên mở to mắt, từng ngum từng ngum thở.

Nàng thấy trên mặt hắn đỏ ửng một mảnh, cực kì đáng yêu. Nhịn không được ôn nhu nói: “Sao thế, gặp ác mộng sao?” Mười phần là bộ dạng nữ đăng đồ tử.

“Oa!”

Diệp Thiếu Phong bỗng tỉnh táo lại, chính thấy chớp mũi Diêu Tín Hoa cơ hồ chạm đến chớp mũi hắn nói chuyện, hắn cả kinh thét chói tai một tiếng, hơn nữa còn phản ứng quá độ ôm lấy chăn nhanh chóng thối lui đến góc tường.

Diêu Tín Hoa cũng bị hấn làm cho phát hoảng.

“Oa cái gì mà oa a! Ta giống quỷ lắm sao?”

Diệp Thiếu Phong mãnh liệt lắc đầu. Thà nàng là quỷ thậm chí còn tốt hơn.

“Vậy người trốn cái gì mà trốn? Ta cũng sẽ không ăn thịt người. Còn không nhanh đi nấu nước cho ta rửa mặt.”

Hấn vẫn như cũ mãnh liệt lắc đầu, hơn nữa còn túm lấy chân không buông.

Diêu Tín Hoa hồ nghi nhìn hấn.

Không thích hợp, thực không thích hợp! Khác thường, thực khác thường!

Nàng tới gần hấn: “Này! Đem chân hất ra!”

“Không cần!” Kiên quyết không cần! Chết cũng không cần! Lưu máu mũi mà chết cũng không cần!

“Nói lại lần nữa, đem chân, hất ra coi!”

Hấn bắt vi sở động, đầu lắc như trống bỏi.

Nàng nhe răng cười nói: “Người cho là người không lấy chân ra, ta cũng không biết sao?”

Di-?! Nàng biết? Nàng biết cái gì?

“Hừ hừ, người dãi dầm đúng không?” Khẩu khí nàng vĩ đại như là năm trăm năm trước biết năm trăm năm cũng biết.

Mặt hấn đỏ lên, biểu cảm thật khát nhục, thanh âm cực nhỏ: “Mới, mới không phải...”

Tuy rằng hấn sống cùng nàng đến chín tuổi mới cuối cùng hết dãi dầm, bị nàng cười nhạo đủ hai năm, tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương thật sâu, nhưng lần này cũng không phải, cũng không phải –

“Đó là cái gì? Nói nghe một chút a. Nói cho tỷ tỷ, hôm nay tỷ tỷ mua đường cho người ăn.” Nàng vô sỉ dụ dỗ hấn.

Hồngбет, hấn hảo động tâm nha!

“Cộng thêm cánh gà mỡ hấn lâu hương lạt nữa!” Nàng không ngừng cố gắng. Đáng tiếc cánh gà mỡ hấn lâu hương lạt rất được hoan nghênh, cơ bản là có muốn cũng không tới tay.

Hỏi quân có thể có bao nhiêu sầu, đúng như nhất giang nước miếng hướng đông lưu oa!

(Hề: *phun phụt* chế thơ thật chuẩn, các bạn tự hiểu nghĩa nhé *run rẩy*)

Diệp Thiếu Phong rốt cuộc không thắng được dụ hoặc của cánh gà, cổ lấy dung khí nói: “Ta cũng không biết là cái gì!”

“Người cũng không biết là cái gì?”

Không sai a. Hấn chẳng qua là nằm mơ, bị nàng thổi vào lỗ tay, sự kiện kia liền phát sinh... Ô ô. Tuy rằng hấn không biết là cái gì, nhưng lấy kinh nghiệm 9 năm dãi dầm của hấn, hấn có thể khẳng định kia tuyệt đối không phải là dãi dầm! Hiện tại giữa hai chân hấn còn dính dính nhớp nhớp cực kì khó chịu, hấn không thể cởi quần tẩy sạch sẽ ngay lập tức, cố tình Diêu Tín Hoa lại chưa từ bỏ ý định truy hỏi sự việc kĩ càng.

Diêu Tín Hoa đột nhiên quay lưng đi, thanh âm lạnh lùng: “Từ hôm nay về sau, người không cần hậu hạ ta tắm rửa.”

Diệp Thiếu Phong vốn nên vui mừng khôn xiết, chúc mừng bản thân rốt cuộc thoát khỏi nỗi đau khổ lớn nhất, nhưng đột nhiên bị nàng nói lời lạnh nhạt, lòng không khỏi trầm xuống: “Vì sao?”

Nàng im lặng không đáp, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng: “Không nghĩ tới người sớm như vậy liền...”
Lại thở dài một tiếng.

Chẳng lẽ nàng không nên bắt hấn ngủ nhiều như vậy? Gần đây tuy rằng cảm thấy hấn bỗng chốc cao lên rất nhiều, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã cái kia. Ai, chỉ cần nghĩ đến mỹ thiếu niên phần nộn hương hoạt lập tức xuất hiện hầu kết, mọc lông, nếu không may còn có lông ngực, nàng rất là thốn thức nha...

Nào biết bộ dạng nàng muốn nói lại thôi ngược lại làm cho Diệp Thiếu Phong miên man suy nghĩ.

Hấn không lẽ là bị bệnh bất trị gì đó đi? Không cần a! Hấn có bố lớn nhân sinh còn chưa hưởng thụ, còn có nhiều phần khích thế giới còn chưa xem qua a! Hấn không cần mặc danh kì diệu chết tha hương tại phía sau cái miếu đổ nát a!

“Ha ha ha ha cấp...”

Nào biết có một ngày hấn đem phiền não của mình nói với khát cái khác, lại bị một phen cuồng tiếu.

“Ta rất nhanh sẽ bệnh chết, các người cư nhiên còn cười? Rất vô tình thôi?”

“Tiểu tử,” Ngô Đại Niên dùng sức vỗ vai hấn, “Ha ha, người không phải mắc bệnh, mà là người trưởng thành!”

“Trưởng thành?” Liên bởi vì nằm mơ, lỗ tai bị thổi khí? Hấn luôn luôn cho rằng trưởng thành là một sự kiện thật phức tạp thật nhậm trọng mà ý vị xa xôi nha.

“Không sai. Từ nay về sau, người không còn là một đứa trẻ nữa, mà là nam nhân!”

Ngô Đại Niên cũng không quản hấn nghe có hiểu hay không, lấy một câu nghe qua tuyệt đối nhậm trọng mà ý vị xa xôi làm tổng kết: “Hạnh Hoa là một cô nương tốt, người tuyệt đối không thể cô phụ nàng.” Nguyên lai không chỉ Diệp Thiếu Phong, mà tất cả mọi người đều cho rằng Diêu Tín Hoa tên là Diêu Hạnh Hoa.

Không biết là vì nàng phát âm không rõ ràng, hay là mọi người chỉ tin tưởng vào quan niệm vào trước là chủ (chắc là cái đầu tiên luôn đúng), chẳng sợ nghe được chính xác, cũng không tự chủ mà lí giải theo hướng sai lầm. Đại khái đại gia đều cảm thấy đối với nữ khát cái mà nói, Hạnh Hoa tuy rằng không đủ lịch sự tao nhã, nhưng cũng là một cái tên thực phù hợp với thân phận nàng đi.

6. Chương 6

Nàng đối thoại cùng hấn.

Diêu Tín Hoa rửa mặt xong, tiếp nhận khăn lông cùng hắc than trong tay Diệp Thiếu Phong. Lau sạch sẽ mặt mình xong, lấy hắc than bôi lên mặt.

“Trước sau đều phải bôi đen, không rửa mặt có phải hơn không?”

“Này người lại không biết rồi. Không rửa mặt là mặt bẩn, khác hoàn toàn với rửa mặt sạch sẽ rồi lại cố ý bôi đen.” Có ai gặp qua khát cái ra đường mà sạch sẽ chứ?

“Có gì không giống nhau?” Hấn thấy các đại ca khát cái cơ hồ cũng không rửa mặt đấy thôi.

Nàng nắm lấy khuôn mặt thủy nộn của hấn, biểu thanh âm: “Bởi vì ta là nữ hài tử!”

Diêu Tín Hoa ra một thân mồ hôi, quay đầu đi vào nhà, ngông nghênh dựa vào trên đồng rơm rạ: “Đồng đường phu, ta muốn tắm rửa, nhanh đi nấu nước!”

Diệp Thiếu Phong bất động như núi, lông mày cũng không nhấc tiếp tục thêu hoa: “Người không phải nói ta không cần hầu hạ người tắm rửa sao?” Trong lòng hấn cơn tức còn chưa có nguôi a! Nếu Diêu Tín Hoa khẳng khái nói trực tiếp cho hấn thân thể hấn đến cùng là xảy ra chuyện gì, hấn cũng sẽ không bị các khát cái khác bốn phía cười nhạo. Một cho nàng còn luôn luôn tuyên bố hấn là nàng tráo, cư nhiên lòng tự trọng nho nhỏ của hấn cũng không thể bảo toàn, tính cái gì đại tỷ đại a!

“Ta chính là nói người không cần hầu hạ ta tắm rửa, chứ không có phê chuẩn người có thể không nấu nước tắm cho ta! Nhanh đi!” Chân dài duỗi ra, trực tiếp đem người đá ra phía sau tượng thần.

Diệp Thiếu Phong ôm cây cột đổ thẳm trong cái miếu đổ nát rơi lệ.

Ồ ô, lòng tự trọng của hấn a...

7. Chương 7

Đồng dưỡng phu mười ba tuổi, Diêu Tín Hoa mười tám tuổi.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn thân hình cao cao của hấn: “Người có biết là bộ dạng người như vậy là quá nhanh không?”

Hấn buông tầm mắt xuống, nhìn chằm chằm khuôn mặt giống như phù dung của nàng: “Có thể là người héo rút đi?”

“Người, nói, gì –!?”

Nàng tức giận bắt lấy khuôn mặt vẫn thủy nộn như cũ của hấn, cũng không để ý thất lưng bị hấn ôm lấy, ôm vào trong ngực. Nàng nhụt chí buông tay ra, gối lên đầu vai hấn.

Theo phương pháp đo của hiện đại mà nói, nàng cao 158cm, mà hấn cao 168cm.

Ai – tựa hồ như mới hôm qua hấn vẫn là tiểu đáng yêu mặc cho nàng chà đạp, hôm nay liền biến thành tiểu bá vương cao lớn áp bách nàng.

“Nhưng người không cần đắc ý, cứ tính là người rất cao đi, cũng vẫn là đồng dưỡng phu tùy cho ta sử dụng thôi! Hừ hừ! Khế ước bán mình của người nằm trong tay ta, không thể chống chế!”

Hấn lơ đãng, “Đó là người thừa dịp ta ngủ vụng trộm đem dấu tay ta ấn lên, không tính được. Huống chi ta từ đầu đến cuối cũng chưa thấy rõ trên mặt viết cái gì nữa.”

“Người cho là người kích ta ta sẽ đem khế ước bán mình ra cho người xem, để cho người có cơ hội tiêu hủy sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ tới.” Từ khi nàng phát hiện hấn tăng trưởng theo năm tháng, tiểu đáng yêu càng ngày càng trở nên không nghe lời, liền nảy ra một kế, viết khế ước bán mình, sau đó thừa dịp hấn đang ngủ, vụng trộm lấy ngón tay hấn ấn dấu tay. Có nghĩ là nô dịch hấn cả đời.

Nàng lại không biết, từ khi hấn bị nàng lừa hứa hẹn cả đời hồi còn nhỏ, liền căn bản không nghĩ tới rời khỏi nàng nửa bước. Chẳng sợ tương lai một ngày kia nàng không cần hấn, hấn cũng hạ quyết tâm muốn đi theo nàng đi đến chân trời góc biển.

“Này, bỏ lộc sơn chi thảo của người ta, ta muốn kiểm tra bộ ngực người!”

Nữ nhân này biết nàng đang nói cái gì sao?

Nàng gọi tay hấn là “lộc sơn chi thảo”, nói lên rằng nàng đã dần dần xem hấn là nam nhân mà đối đãi, mà không phải là tiểu nam hài lúc đầu tùy thời bị nàng ôm lấy tùy ý ăn trộm đậu hũ non. Nhưng từ khi hấn mười một tuổi, nàng lại thường kéo mỡ y phục trước ngực hấn, nói là muốn kiểm tra, căn bản chính là khiêu khích!

Diêu Tín Hoa làm sao quản hấn nghĩ nhiều như vậy, chỉ một lòng lo lắng tiểu đáng yêu trong suốt của nàng có một ngày dị biến thành dã nhân cả người toàn lông lá mà thôi. Cho nên mới không có việc gì liền kéo mỡ y phục hấn kiểm tra xem hấn có mọc lông ngực hay không. Kỳ thật nàng cũng biết nam hài từ mười hai mười ba tuổi cũng không thể phát dục khủng bố như vậy, nhưng đó gọi là phòng hoạn lúc chưa xảy ra mà thôi. Mặt khác chính là hấn càng ngày càng không cho nàng ôm hấn vào trong ngực, mượn cơ hội này còn có thể hoài niệm thời gian tốt đẹp trước kia có thể không chút cố kỵ nào ăn nhiều nộn đậu hũ một chút.

Ừ ừ, vẫn bóng loáng như trước kia a... Chẳng qua không còn non mịn như hồi nhỏ, bây giờ trước ngực đã có chút cơ bắp. Ha ha, sờ lên cảm xúc nhất định tốt lắm...

Nghĩ vậy, ngón tay thon dài đã sắp sờ lên. Lúc chỉ còn xiu nữa thôi là chạm vào lại bị một đôi tay khác gắt gao nắm giữ.

Diêu Tín Hoa bất mãn ngẩng đầu trừng hấn: hấn là đồng dưỡng phu của nàng nha! Cho nàng sờ một chút sẽ chết à? Lại nói trước kia cũng không phải là chưa sờ qua.

Ánh mắt Diệp Thiếu Phong phun lửa, chỉ hận không thể đem nàng thần kinh thô giáo huấn một chút.

“Làm gì làm gì? Đấu mắt a! Ta cũng sẽ không bị người đánh bại đâu nga!” Diêu Tín Hoa thật nỗ lực trừng lớn mắt, kết quả là phát hiện vẫn không bằng người ta trời sinh mắt to sáng ngời hữu thần, đành phải buông tha, thay đổi chiến thuật: “Người không cho ta sờ ta càng muốn sờ! Nếu không hôm nay không cho người ăn cơm!”

Nàng cũng thật là. Thế nào mà lại không nghĩ tới biện pháp lợi hại này chứ?

Khóe miệng Diệp Thiếu Phong vừa kéo.

Mới vừa cho rằng nàng đã đem hắn coi như người lớn, nguyên lai là do hắn hiểu lầm. Trong lòng nàng, hắn vẫn là đứa nhỏ da lông ngắn sợ bị đói bụng năm đó. Nàng lại không biết, một hai năm gần đây, dù hắn chưa bước ra khỏi cửa, nhưng lại nhận thức một người bán hàng rong ngẫu nhiên ghé vào miếu tránh mưa. Lúc đó trong miếu không có người khác, người bán hàng rong cùng hắn nói chuyện, lại ngẫu nhiên thấy sản phẩm hắn hàng ngày thêu thùa, vô cùng ngạc nhiên, hỏi thẳng hắn có chịu bán cho hắn hay không. Hắn cũng không biết mình làm gì đó cư nhiên cũng có thể đổi lấy tiền, rất vui mừng, đáp ứng ngay. Từ đó về sau, hắn cùng người bán hàng rong ước định ngày, hắn bán người đó mua, nhưng lại làm khởi tiểu mua bán của đại gia.

Hắn ngày thường không bước ra cửa miếu, có tiền tự nhiên cũng không có gì để tiêu xài, liền chọn toàn bộ dưới một gốc cây đại thụ trong miếu.

Bởi vì Diêu Tín Hoa luôn dặn dò hắn không thể bước ra khỏi cửa miếu cũng như không được nói chuyện với người lạ, cho nên hắn mơ hồ cảm thấy nếu nàng biết hắn cùng người bán hàng rong “ám thông xã giao”, nhất định sẽ giận dữ. Có khi còn có thể đem hắn một mạch đuổi ra khỏi nhà cũng không chừng. Vì thế ai hắn cũng không nói cho, âm thầm tích trữ tiền riêng, đề phòng vạn nhất.

Vốn hắn là do Diêu Tín Hoa giáo dưỡng từ nhỏ, giáo huấn đều là quan điểm của chính nàng, nhưng tổng cũng không phòng được các khát cái khác trong niếu nói với hắn mấy chuyện này nọ. Hơn nữa hắn trời sinh thông minh, tâm cũng như linh lung, không ít chuyện tình lướt sơ qua đã thấu, cho nên tâm tư so với Diêu Tín Hoa nghĩ thành thực hơn.

Diêu Tín Hoa thấy hắn không nói chuyện, tưởng hắn sợ, cười dâm đãng hai tiếng: “Hắc hắc, khả thiên hạ, ngay từ đầu ngoan ngoãn cho ta sợ có phải tốt hơn không, làm gì bắt ta phải nói ra mấy lời làm tổn thương tình cảm chứ?” Nói xong không khách khí mà khinh bạc hắn.

Diệp Thiếu Phong thế nào để nàng dễ dàng thành công? Muốn sờ là sờ sao? Đại gia liền lễ thượng văng lai tốt lắm.

Tay Diêu Tín Hoa vừa chạm lên ngực Diệp Thiếu Phong, bộ ngực của mình đã bị một đôi tay thon dài khác phủ lên. Nàng hét lên một tiếng, nhảy dựng về phía sau, một bộ dạng sắp ngã đi được: “Người người người người làm gì đó!?”

Diệp Thiếu Phong cúi đầu xem xem bàn tay mình, mặt không biểu cảm trả lời: “Đáp trả công bằng.”

Gò má nàng nhiễm màu: “Công bằng cái quỷ nhà người! Người là đồng dưỡng phụ của ta, cố gắng thân thể cho ta sờ là nghĩa vụ! Ta là chủ tử của người! Người làm sao có thể dĩ hạ phạm thượng!”

Thiết, trước kia hắn cũng không phải là chưa “dĩ hạ phạm thượng” qua.

Hắn quay đi tiếp tục công việc thêu thùa, quãng nàng ở một bên giờ chân kêu rên.

Chắc chắn, gần đây tú công (khả năng thêu thùa) của hắn càng ngày càng tiến bộ a.

8. Chương 8

Trên thế giới có một loại vật chất thường xuyên không chịu trách nhiệm tên là “Tác giả”, cho nên chúng ta lướt qua một năm thời gian Tiểu Phong mười ba tuổi, trực đi đến lúc mười bốn tuổi đi.

Hắn trừng nàng, thật dùng sức trừng nàng. Hắn không thể trừng nàng thành một cái phát dục bất lương nhộng (Hề: cái này cao siêu quá, ta chịu), làm cho nàng cả đời cũng không thể rời khỏi hắn.

Nàng rõ ràng đã có đồng đường phu nô tính kiên cường là hắn, cư nhiên, cư nhiên lại nhặt một nam nhân đem về!!

“Tiểu Phong, kêu người đi nấu nước ấm, còn thất thần làm chi!” Nàng khấn trương đến chớp mũi cũng đỏ mồ hôi, tay lại lưu loát đem quần áo nam nhân xé mở, coi miệng vết thương của hắn.

Nam nhân đã lâm vào trạng thái hôn mê, rên rỉ đứt quãng.

Sống nương tựa lẫn nhau 8 năm, thế giới của bọn họ lần đầu tiên có kẻ thứ ba xông vào.

Hắn biết rõ hiện tại không phải lúc ăn dấm chua, lại để ý đến chết: Diêu Hạnh Hoa, người chờ đó cho ta!

Diệp Thiếu Phong chỉ kém cần cái tay nhỏ bé quệt lệ mà đi. Chỉ tiếc hắn là đồng đường phu nô tính kiên cường, trong lòng cực kỳ không đồng ý, thân thể cũng tự động đi nấu nước. Đại khái hắn vạn không nghĩ tới sẽ có một ngày hắn sẽ vì đã nam nhân bên ngoài cửa nàng mà nấu nước đi.

Hồ... Hoàn hảo không có độc. Kiểm tra xong, Diêu Tín Hoa nhẹ nhàng thở ra. Chẳng qua tổn thương đến gân cốt, trước phải cắt thịt lấy đi phần tổn thương, lại khâu miệng vết thương lại. Trước mắt không có ma phí tán, miệng vết thương lại không thể trì hoãn, bằng không sẽ thối rửa, nam nhân này không biết có chống đỡ được hay không.

Nàng rút ra chiếc khăn tay Diệp Thiếu Phong thêu cho nàng, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt nam nhân, sau đó vo lại thành một đoàn cứng rắn nhét vào miệng nam nhân, lại không biết từ nơi nào lấy ra một con dao màu bạc sáng bóng, vừa thấy liền biết là sắc bén vô cùng.

Tùy tay liềm qua một đồng rơm rạ, đốt lửa châm vào, đem chủy thủy đưa vào lửa nướng nóng.

Sau đó nàng cúi đầu nói vào lỗ tai nam nhân: “Kiên nhẫn một chút.”

Nam nhân cũng không biết là có nghe rõ hay không, chỉ nghe thấy hắn cắn khăn tay “Ân” một tiếng.

Nàng cắn môi một cái, bắt đầu động thủ.

Máu tươi vẩy lên mặt nàng, Diệp Thiếu Phong mang nước ấm vào nhìn thấy sợ tới mức đứng sững tại chỗ, ánh mắt nàng lại cũng không trát một chút, giống như đã làm việc này rất nhiều lần.

Hắn như thế nào cho tới bây giờ cũng không biết nàng biết y thuật?

Một chậu máu loãng đã đầy, các mảnh vải nhiễm máu xếp thành cái núi nhỏ, nàng cầm kim thêu đem miệng vết thương khâu lại nghiêm nghiêm thực thực một cách dễ dàng như đó là việc ăn cơm bình thường.

Nam nhân bởi vì mất máu quá nhiều, hơn nữa Diêu Tín Hoa có ý muốn tốc chiến tốc thắng, châm pháp tuy thuần thực nhưng lại tuyệt không ôn nhu, đã sớm chết ngất đi từ lúc nào.

Diêu Tín Hoa khâu xong, cắn đứt đầu sợi, thuận tay rút ra chiếc khăn tay nam nhân đang cắn chặt trong miệng, tránh cho hắn bị nước miếng của mình làm sặc chết, vậy thì nàng cứ không nổi. Xong mới dám thả lỏng thân thể, hướng đám rơm rạ tựa vào, mồ hôi trên mặt theo chiếc cổ mảnh khảnh một đường chảy vào trong y phục.

Thế này nhất định phải kêu đồng đường phu của nàng lại nấu hai nồi nước nóng nữa, để giảm bớt một chút mệt mỏi.

Nhưng mắt nàng vừa nhắm lại bỗng nhiên mở ra.

“Tiểu Phong!”

Diệp Thiếu Phong vừa khiếp sợ vừa ghen tuông mãnh liệt, nghe thấy nàng gọi, theo bản năng đáp “Vâng”.

“Mấy miếng vải dính máu này giặt không sạch được, đem đến chỗ nhà xí mà đốt lửa thiêu đi. Nhớ kĩ, nhất định phải cháy sạch sẽ, không thể lưu lại nửa điểm dấu vết.”

“Nga... đã biết.” Nhất định phải thận trọng như vậy sao? Đốt còn chưa tính, lại còn muốn đốt ở nhà vệ sinh. Thiện lương của hắc toan nga, ô ô.

Đêm đó chúng khát cái vừa kéo nhau về lại cái miếu đồ nát, vừa vắn ngữ được một cổ hương vị thật nồng thật phức tạp từ phía sau miếu thổi đến.

Không tốt! Nội bộ mâu thuẫn!

Vì thế, mọi người bất chấp tất cả, giống như cảm thấy ngọn lửa đó đang đốt chính mình, thuận tay xách theo tất cả chai lọ có thể đựng nước chạy về hướng nhà xí. Chỉ thấy một cổ khói đen cuộn cuộn đến tận trời. Vì thế mọi người đồng lòng hợp lực dập lửa, nhất nhanh đã khống chế được nó.

Nhưng là...

“Các người muốn chĩnh chết ta thì cứ việc nói thẳng!” Một tiếng rống làm trời đất cũng phải động dung.

Diệp Thiếu Phong bị sai đến nhà vệ sinh đốt này nợ vốn đã rất khó chịu, lại không hề báo trước bị tạt ướm dấm, sự bi phẫn trào dâng trong lòng quả thực không lời nào tả xiết được.

Thiên, người thật bất công a!

Mọi người bị phản ứng của hắc dọa sợ tới mức hai mặt nhìn nhau, lại nhớ tới lời nhắc nhở năm đó của Diêu Tín Hoa, ai cũng không được khi dễ Diệp tiểu đệ, vội vàng vàng tiến đến khuyên nhủ giúp hạ hỏa hắc đang hồng liên tục.

Diêu Tín Hoa vốn định chớp mắt một chút, kết quả bị mọi người ồn ào đánh thức, đi ra thì thấy được đoạn kết, vừa vặn thấy một người ướt sũng.

Nàng hô to một tiếng: “Là ai khi dễ tiểu đệ nhà ta, hại hắc khóc tới nước mắt làm toàn thân ướt dấm!? Tiểu Phong, người nói với ta, ta nhất định sẽ thay người lấy lại công đạo!”

Diệp Thiếu Phong tái mặt, run run nâng ngón tay lên, môi giật giật: “Chính là...”

Khất cái cung quanh đồng loạt lui ra xa ba trượng.

...Người! Đáng tiếc hắc còn chưa kịp nói, đã ngắt đi mất.

9. Chương 9

Hắc choáng váng lần này đã chọc tức Diêu Tín Hoa. Vốn theo thường lệ trên đường xin cơm, lại không cần thận trọng về một kẻ bị thương. Một sắp chết đến nơi cuối cùng cứu được một cái mạng người, vừa muốn nghỉ ngơi lại bị đánh thức. Cái này cũng chưa tính, người vốn phải nấu nước tắm cho nàng cư nhiên hôn mê bất tỉnh, ngược lại làm nàng phải hầu hạ trước giường.

Thật sự là tức chết nàng!

Tối khỉ chính là nàng căn bản không nhớ là có đem xú tiểu tử này dưỡng mảnh mai như vật. Rõ ràng từ nhỏ nàng đã đem thập toàn đại bổ đan mỗi ngày trộn vào đồ ăn cho hắc ăn, để dưỡng cho thân thể hắc cường tráng, có thể thống thống khoái khoái nô dịch hắc làm trâu làm ngựa. Nào biết hắc cư nhiên dám hôn mê bất tỉnh nhân sự vào thời điểm nàng cần hắc hầu hạ.

Thật sự là lúc cần thì chẳng thấy đâu!

Chờ nàng đáp hoàn mạch cho hắc, tim mới khôi phục nhịp đập như bình thường.

Thật sự là hù chết người, còn tưởng là độc phát tác. Hóa ra chính là cấp hỏa công tâm, nhất thời khí tuyệt mà thôi.

“Này! Có thể thôi người! Mau tỉnh lại cho ta!” Thừa dịp hắc hôn mê, động tay động chân ăn trộm đậu hủ hắc xong mới chụp mặt hắc gọi hắc đứng lên đi nấu nước.

Mỹ thiếu niên Diệp Thiếu Phong đáng thương, dường như ý nghĩ tồn tại của hắn chính là nấu nước tắm cho chủ tử. Trời mới biết vết thương trong lòng hắn còn có đâm chua cuộn cuộn dâng!

Hắn vừa mở mắt, liền phát hiện chính mình cứ nhiên nằm song song với dã nam nhân, lập tức giận phát công tâm, chỉ hận không thể biến tóc gáy toàn thân biến thành châm đem dã nam nhân đâm thành con nhím cho hả giận. Đáng tiếc làn da hắn trời sinh làm nữ nhân tức chết, không có nhiều tóc gáy để cho hắn dựng thẳng lên làm ám khí.

Hắn nửa giây cũng không thể nhẫn ngồi dậy, lông g mày dựng thẳng định chất vấn Diêu Tín Hoa vì sao hồng hạnh vượt tường. Diêu Tín Hoa nhìn ra hắn có chuyện muốn nói, vội vàng che miệng hắn lại: “Hừ – có chuyện ra bên ngoài nói.”

Ngô – nàng cứ nhiên đối với dã nam nhân tốt như vậy! Để hắn này, này, này đồng dưỡng phu ở chỗ nào a!

Đột nhiên nhớ tới chính mình bất quá là đồng dưỡng phu, nào có quyền phản đối chủ tử đây? Cũng chỉ có thể cắn răng nuốt xuống! Nhẫn, nhẫn, nhẫn!

Cũng thế! Làm cho đám cho trong lòng hắn tận tình dâng trào! Lưu quang, tổng có thể lại thấy huyết!

Diêu Tín Hoa đem Diệp Thiếu Phong “áp” ra bên ngoài, chỉ thấy một đám khát cái bỗng nhiên giả bộ như không có chuyện gì tản ra xung quanh. Nàng giả bộ không biết bọn họ nghe lén, chỉ đem Diệp Thiếu Phong đến thẳng bên cạnh đồng lửa.

“Y phục là ta thay cho ngươi, nhưng tóc còn chưa có khô, muốn ngủ hong khô ngủ tiếp.” Nàng ám thích vừa rồi thừa dịp thay quần áo cho hắn, sờ soạng hắn vài cái, thậm chí còn làm càn đem mặt thiếp lên bộ ngực bóng loáng của hắn, vuốt vuốt thật lâu, cảm xúc nhũ nhụi tinh thể làm nàng quyến luyến không thôi, đủ để nàng thỏa mãn ba tháng.

Luyện Ngữ nói: Tử ở tề nghe thấy [thiêu], ba tháng không biết thịt vị. (Hề: hãy tự suy diễn)

Nàng tự nhận là một tục nhân, cũng là một nữ sắc lang cho nên so với thiêu nhạc, mỹ thiếu niên càng làm cho nàng thần hồn điên đảo. Tuy rằng mỹ thiếu niên này càng ngày càng có xu hướng phát triển thành mỹ thanh niên, hơn nữa càng ngày càng không phải tại nàng mà không kiêng nể gì tác uy tác phúc.

Ai, thật sự là: Trong nhân gian này, không có gì là hoàn mỹ. Ngay cả là thiếu niên mỹ mạo, chung quy cũng phải lớn lên a!

Diệp Thiếu Phong thấy nàng thở dài, còn tưởng là nàng vì thương thế của dã nam nhân kia mà lo lắng, đâm chua trong lòng dâng a dâng, chảy tới biển cũng dâng không xong. Quai hàm tức giận đến run run, quyết cái miệng nhỏ nhắm màu hồng đào [đó là một nam nhân! Nam nhân! Ai tới ngăn cản tác giả dùng loạn từ miêu tả a! Nhưng ngăn cản cũng vô dụng! Đám lửa miệng thì cứ chờ bị đánh đi!] bộ dáng kia muốn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Diêu Tín Hoa nhìn mà thị lực siêu quần thính lực suy yếu: “Ngươi nói cái gì? Ta không nghe rõ. Lặp lại lần nữa?”

Diệp Thiếu Phong phiết đầu tầm mắt không biết đã bay tới nơi nào, như là không thèm để ý hỏi lại một lần: “Ta hỏi ngươi làm sao có thể biết y thuật?”

“Vô nghĩa! Nếu ta không biết y, đám vô dụng nam nhân trong miếu làm sao có mệnh mà ăn cơm nhiều năm như vậy?”

Diêu Tín Hoa nói năng chữ chữ đều khí phách. Nhóm “vô dụng nam nhân” đều lộ vẻ mặt san sắc.

Thì ra là thế! Hắn luôn cảm thấy kì quái, một thiếu nữ tử như Diêu Tín Hoa, làm sao có thể đối với một đám đại nam nhân vênh mặt hất hàm sai khiến. Hóa ra là nàng đối với bọn họ đều có ân cứu mạng. Nhưng là nàng cứ nhiên cho tới bây giờ cũng không nói với hắn chuyện trọng yếu như vậy!

Hắn không khỏi tức giận, giận bản thân mình trong lòng nàng hóa ra không đáng cân nhắc như vậy, thậm chí nhỏ bé đến mức chỉ xứng nấu nước tắm cho nàng, mà nàng cũng không nguyện ý chia sẻ bí mật nào của nàng. Đúng vậy, hắn đã sớm phát hiện, nàng có rất nhiều bí mật. Nhưng hắn tin tưởng sớm muộn sẽ có

một ngày nàng thổ lộ cùng hắn, khả sự thật hình như là hắn tự mình đa tình. Hôm nay nếu không phải là nàng nhặt về dã nam nhân bị thương, chỉ sợ nàng vẫn sẽ không nói cho hắn việc nàng biết y thuật đi.

“Hóa ra nhặt người về dưỡng là ham mê của người?” Hắn cười, thâm trầm.

“Y giả cha mẹ tâm (Lương y như từ mẫu). Thấy người bị thương tự nhiên muốn cứu giúp một phen, nhưng từ đầu đến cuối ta chỉ dưỡng ỉnh người thôi nha!” Không phải mỹ thiếu niên thì nàng không có hứng thú a.

“Thật không? Vậy lần này nhặt nam nhân kia về người tính xếp cho hắn vị trí nào? Thoạt nhìn tuổi lớn, không làm đồng dưỡng phu được, có phải chuẩn bị trực tiếp dưỡng đảm đương trưởng phu?”

Diêu Tín Hoa rốt cuộc nghe ra ý tứ trong lời hắn nói, muốn nhìn nhìn biểu cảm hắn, hắn lại cứ không quay đầu. Nàng đành phải mạnh mẽ ra tay chụp đầu của hắn: “Ai cũng có thể chất vấn ta, chỉ có người không thể!”

“Vì sao? Bởi vì ta là một đồng dưỡng phu không đáng cân nhắc đến sao?”

Nàng muốn phản bác: “Bởi vì...!” lại nhìn thấy gò má hắn mang lệ, không khỏi nhất thời nghẹn lời.

Từ khi hắn không kêu nàng tỷ tỷ về sau, cũng ít rơi lệ trước mặt nàng. Không tưởng được hôm nay chính mình cứ nhiên bức hắn khóc.

Nước mắt hắn lướt qua đôi môi run run, nhỏ lên đôi tay nắm chặt thành quyền của hắn.

Nàng đau lòng một trận, ôm hắn vào trong lòng. Nếu là bình thường hắn đã sớm đẩy nàng ra. Hiện tại lại gắt gao tựa vào nàng giống như sợ mất đi nàng.

Diêu Tín Hoa rốt cuộc ý thức được: Đồng dưỡng phu của nàng, thật sự trưởng thành!

10. Chương 10

“Người hiểu lầm.” Nàng nhẹ nhàng giải thích, “Ta cứu hắn, là bởi vì ta biết tên của hắn.”

“Vậy thì thế nào?” Biết tên liền cứu, không thể nào nói nổi.

“Ta có việc cầu hắn.” Nàng biết không nên cứu nam nhân kia. Bởi nam nhân kia rất nổi danh. Cùng một nam nhân rất nổi danh bản thân bị trọng thương có điều dính lứu, sinh hoạt của nàng không nghi ngờ gì sẽ nổi lên sóng gió. Một tiểu nhân vật nếu xảy ra chuyện có lẽ không mang đến nhiều đau khổ, nhưng một đại nhân vật mà xảy ra chuyện, nhất định sẽ không là việc nhỏ, cũng nhất định sẽ không đơn giản giống ăn cơm a thí thúi lắm như vậy. Trong lòng bàn tay nàng thủy chung nắm bắt một phen liều lĩnh, không biết mạo hiểm như vậy vẫn là đáng hay không đáng.

Diệp Thiếu Phong nhăn mặt: “Cầu hắn cái gì? Vinh hoa phú quý? Cẩm y ngọc thực? Không cần a! Ta cũng có thể cho người a! Mấy năm nay ta học được không ít tay nghề, chỉ cần người cho ta đi ra ngoài, ta có thể trước tiên buôn bán nhỏ, kiếm một chút tiền, sau đó mở một cửa hàng, người không cần lại phải đội gió đội mưa đi xin cơm a!”

“Ai nói cho người việc này? Ta không nhớ có dạy cho người mấy chuyện tiền tiền tiền đó!” Ngữ điệu nàng vừa chuyển, ánh mắt ầm ầm tức giận quét chung quanh nhóm khất cái. Mọi người đều chột dạ làm bộ như thưởng thức mấy bức vẽ nguệch ngoạc của Diệp Thiếu Phong trên vách tường.

“Ta là một nam nhân a! Có trách nhiệm giúp người qua ngày lành!”

“Ngày lành? Người cảm thấy như bây giờ không tốt? Ở cùng ta không vui vẻ?” Biểu cảm nàng thực nghiêm túc, giống như đang thẩm vấn phạm nhân.

“Không phải! Ta chính là...” Hắn nhớ tới mấy trăm đồng tiền hắn tích cóp được. Hắn có năng lực nuôi nàng cùng bản thân a!

“Công danh lợi lộc là vật ngoài thân, giấc mộng hoàng lương* tỉnh sẽ thành không! Người là đồng đường phu của ta, chỉ có ta nuôi người, tuyệt không có người nuôi ta. Ta nguyện ý tự mình kiếm sống qua ngày, ta cảm thấy cuộc sống bây giờ tốt lắm, người nguyện ý theo ta, ta hai tay hoan nghênh; Nếu cánh người cứng rắn rồi muốn bay đi, cửa ở bên kia, xin cứ tự nhiên!”

Lần đầu tiên nàng nói năng với hấn kiểu như vậy. Nói làm cho hấn thật hoảng. Tuy hấn tình đậu đã khai, nhân trí sơ dài, nhưng dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ mười bốn tuổi, nghĩ gì nói vậy, nói gì làm đó, hoàn toàn không biết như thế nào ứng phó đột biến nhân sinh cùng lựa chọn.

Nhưng là, hấn biết rõ tâm ý của bản thân: “Ta không đi! Cho dù người lấy gậy gộc đuổi đánh ta đi ta cũng không đi!”

Diêu Tín Hoa nở nụ cười.

Đồng thời cũng quyết định: mang Diệp Thiếu Phong rời đi miếu đồ nát.

Nàng long long mái tóc dài rối loạn của hấn, hết sức ôn nhu: “Tốt lắm, đi nấu nước tắm cho ta đi!”

Diệp Thiếu Phong tựa hồ muốn rơi lệ: “Người tắm chỗ nào đây?” Bên ngoài tượng thần là đám nam nhân trưởng thành sinh long hoạt hổ, sau tượng thần là dã nam nhân chỉ còn nửa cái mạng. Nàng muốn nắm ở nơi nào?

“Này còn phải nói sao?” Nàng quay đầu đi, “Đương nhiên là ở nhà chúng ta rồi.”

Diệp Thiếu Phong vừa muốn giơ chân, miệng đã bị nàng đè lại.

“Nếu người lo lắng, có thể canh giữ ở bên người bảo hộ ta a.”

Diệp Thiếu Phong vô cùng giật mình – nàng muốn hấn bảo hộ nàng? Nói như vậy, nàng không còn coi hấn là tiểu hài tử? Vạn tuế!

Đồng đường phu tràn ngập phấn khởi bật nhảy dựng đi nấu nước.

Diêu Tín Hoa cười đến thích ý.

Tiểu hài tử chính là dễ lừa, ha ha!

Nàng bước nhẹ nhàng về. Nam nhân vẫn còn mê man. Nàng ngồi xổm xuống, đánh giá khuôn mặt đang ngủ của hấn.

Tuy tiêu tụy, nhưng vẫn không mất đi phong thái. Xem ra nam nhân này giống như lời đồn, bề ngoài đã tuần, tuần đến trong xương đi. Chớ trách đồng đường phu ăn dấm chua.

“Phong tiên sinh, đợi lát nữa ta sẽ tắm rửa trong thùng ở gần người, hi vọng người là quân tử đúng như nghe đồn nha.”

Như là cố ý thử, cũng dường như đơn thuần là làm bầm lầy bầu.

Nam nhân được Diêu Tín Hoa gọi là “Phong tiên sinh” không có phản ứng gì, vẫn mê man như cũ. Cho dù hấn thật sự tỉnh dậy, cũng không thể đang trọng thương mà ngậy ngốc thừa nhận “Đúng, kỳ thực là sắc đồ đệ”, kích động nhân gia đem hấn ra bên ngoài hưởng thụ gió đêm.

Nước xong, đồng đường phu mỹ tư tư mang theo thùng tắm đồ đầy tám phần, thử độ ấm, liền oai phong lẫm liệt đưa lưng về phía Diêu Tín Hoa đối mặt với dã nam nhân, tận lực làm tròn trách nhiệm của thủ vệ.

Diêu Tín Hoa tuyệt không sợ có người nhìn lén, thoải mái cởi sạch quần áo, nhảy vào trong nước, thậm chí còn rất có tâm tình hử hử tiểu khúc.

“Hài nhi phá, mao nhi phá, áo cà sa trên người phá! Người cười ta, hấn cười ta, một phen phiến nhi phá...”

Diệp Thiếu Phong vẫn là lần đầu nghe nàng ca hát, cư nhiên rất êm tai.

Xem ra tâm tình nàng hôm nay không phải tốt bình thường.

Diệp Thiếu Phong đang nghe đến nhập thần, nàng bỗng nhiên dừng lại, sau lại bay tới một câu: “Phong tiên sinh, ngài tỉnh rồi, chúng ta tâm sự đi.”

Dã nam nhân tỉnh!?

Thật lâu sau, hai người mới nghe được một giọng nói tuy rằng khí lực không đủ nhưng mang theo ý cười trả lời: “Cô nương, giọng hát người so với sư đệ ta thật không kém hơn chút nào.”

Diêu Tín Hoa cười thành một đóa hoa: “Vậy ngài có nguyện ý tranh tướng cho ta hay không?” (Hề: câu này chém, nói chung cũng ko ảnh hưởng lắm)

“Để hoàn thành ước muốn của ân nhân cứu mạng, tại hạ nguyện ý ngoại lệ một lần.”

Nàng thở dài trong lòng: thật là một nam nhân thông minh!

“Kia làm sao dám chứ!” Nàng nằm trong thùng tắm, nhẹ nhàng nhất chỉ hoàn toàn làm Diệp Thiếu Phong không hiểu tình huống này là gì cả, “Để công bằng khởi kiến, ta hi vọng Phong tiên sinh có thể một mạng đổi một mạng.”

“Ha ha, hảo một cái: một mạng đổi một mạng!”

11. Chương 11

“Phong tiên sinh, đổi được.”

Diêu Tín Hoa xốc lên áo khoác Phong tiên sinh, cởi mảnh vải ra, đổi được cho hắn. Miệng vết thương nằm bên ngực trái, kém chút nữa thì cực kì nghiêm trọng. Xem ra là có người muốn đẩy hắn vào chỗ chết. Bất quá cũng khó trách. Nhân sợ nổi danh trư sợ trắng. Là danh nhân vốn khó tránh khỏi gây thù hằn, cho nên tốt nhất là không có việc gì thì không cần lộ tài, bằng không đến lúc bị người loạn đao chém chết cũng không thể kêu oan uống.

Nhưng may mắn, hắn gặp phải nàng. Là vận khí của hắn, cũng là của nàng.

Phong tiên sinh nhìn chăm chăm mặt nàng, trong lòng không phải không tò mò. Cô nương này hiển nhiên đối với sự tình của hắn biết không thiếu, lại hoàn toàn không giống mấy nữ tử trẻ tuổi há mồm ngậm miệng gọi gán “Công tử”. Luôn luôn gọi hắn “Tiên sinh”, là có ý tị hiềm, hay là có ý đồ khác?

Đúng rồi, nhất định là có ý đồ khác. Tầm mắt vừa nhắc, liền nhìn đến thiếu niên đứng ở một bên như hổ rình mồi. Ngày đó, nàng quả thật nói qua, muốn hắn cứu hắn. (muốn Phong tiên sinh cứu Tiểu Phong)

“Xin thứ cho tại hạ mạo muội, xin hỏi khuê danh của cô nương?” Tuy rằng một cô nương khát cái tình thông y thuật thực làm hắn ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên cũng không hơn so với nồng hậu nghi vấn.

“Ta họ Diêu, danh Tín Hoa.” Diêu Tín Hoa cũng không khó chịu.

“Diêu Tín Hoa? Diêu Tín Hoa... Diêu Tín Hoa...” Một cái tên thực bình thường của một cô nương gia, nhưng lại có điều cổ quái không nói rõ được.

Diệp Thiếu Phong thấy dã nam nhân lặp lại tên Diêu Tín Hoa nhiều lần, trong lòng đã một trận đại hỏa.

“Tiểu Phong, đưa khăn nóng cho ta.” Diêu Tín Hoa nhìn ra Diệp Thiếu Phong lại mất hứng, cố ý nói để áp hỏa của hắn. Nàng cứu Phong tiên sinh, là vì một mạng đổi một mạng, không phải cố ý kích đồng đường phu ăn dấm. “Phong tiên sinh, tên ta rất khó nhớ sao?”

Phong tiên sinh, danh Vô Tình. Nàng luôn biết tên của hắn, nhưng trước giờ không nói ra. Một là vì bảo toàn khoảng cách an toàn, hai là đề phòng tai vách mạch rừng.

Thế gian có rất nhiều lời đồn về sư huynh đệ Phong Vô Tình, nói bọn họ tiêu bất ly mạnh, mạnh mộng bất ly tiêu (Hề: ai, vô lực, ko tra ra dc), tuấn mỹ vô trù (đẹp trai vô đối), võ công xuất thần nhập hóa, quả thật là nam nhân trong nam nhân, tình thánh trong tình thánh. Nhưng hiếm có người biết nguyên nhân chân chính bọn họ hành tẩu giang hồ, càng ít có người biết, Phong Vô Tình mang tuyệt thế y thuật, đương nhiên càng không người nào biết một thân y thuật của hắn sự thừa từ nơi nào.

Nhưng vì một thân y thuật này của hần, mới khiến cho nàng mạo hiểm cứu hần trở về. Bởi vì nàng biết, nếu trên thế gian này chỉ có một người có thể giải độc trên người Diệp Thiếu Phong, người này chính là Phong Vô Tình.

“Không, chỉ là cảm thấy đã nghe qua tên tương tự.” Phong Vô Tình cười cười, quyết định tạm không đề cập đến vấn đề này. Đối với chuyện nghĩ không ra, hần luôn không để tâm vào chuyện vụn vặt. Thời cơ đến tự nhiên chân tướng sẽ rõ ràng. Hần chuyển đề tài: “Vị tiểu huynh đệ này là?”

“Đồng dưỡng phụ của ta.” Diêu Tín Hoa ngả gối nâng cằm Diệp Thiếu Phong, “Thế nào? Tư sắc không kém chứ?”

“Khụ khụ...” cho dù Phong Vô Tình hành tẩu giang hồ nhiều năm, cũng thật sự chưa nghe nói qua nữ nhân có đồng dưỡng phụ, “Diêu cô nương quả thật nhân lực phi phạm.” Hần lập tức liền phát hiện ẩn đường Diệp Thiếu Phong ẩn ẩn biến thành màu đen, dưới da cũng có một tia hắc tuyến (đường màu đen) tinh tế từ cổ họng đi xuống, nhập vào trong áo.

Đứa nhỏ này trúng độc!? Hơn nữa còn là một loại độc thực kỳ lạ.

Đã nhiều ngày xem thủ pháp Diêu Tín Hoa chữa thương cho hần, bản thân nàng y thuật tinh thông, không thể không biết nam hài tử này thân có kỳ độc. Vậy tại sao không trị cho hần? Chẳng lẽ...

“Làm chi! Bỏ tay ra!” Lão đại Diệp Thiếu Phong khó chịu.

“Tiểu Phong không cần thẹn thùng! Đến đến đến, để Phong tiên sinh xem cẩn thận chút.” Diêu Tín Hoa như là hiền vật quý kéo Diệp Thiếu Phong đến trước mặt Phong Vô Tình, thậm chí còn đưa tay Diệp Thiếu Phong cho Phong Vô Tình.

Phong Vô Tình sâu sắc nhìn Diêu Tín Hoa một cái, lập tức đặt lên cổ tay Diệp Thiếu Phong.

“Hạnh Hoa người...” Diệp Thiếu Phong không hiểu nhìn Diêu Tín Hoa, thấy nàng bỗng nhiên một vẻ mặt ngưng trọng.

Phong Vô Tình nhăn mày lại, liền làm tư thế, nói một tiếng “đắc tội” liền kéo mở quần áo Diệp Thiếu Phong.

Diệp Thiếu Phong thiếu chút nữa kêu “Phi lễ”, nhìn xem dã nam nhân này không giống như kẻ luyến đồng, nhưng thân thể vẫn không tự chủ được căng thẳng. Dự bị chỉ cần dã nam nhân dám sờ lên, hần liền ột cước đi lên.

Phong Vô Tình nhìn chằm chằm bộ ngực trần trụi của Diệp Thiếu Phong một lát, hai tay buông ra, không nói chuyện, không như có chút dăm chiêu.

Hắc tuyến kia còn thiếu một chút nữa đã xâm nhập vào trái tim. Nếu không có được đại bổ cho hần ăn ngày ngày, chỉ sợ mạng nhỏ đã sớm đánh mất. Nhưng dù sao thuốc bổ chỉ có thể cường thân, cũng không thể giải độc. Tuy làm chậm lại thời gian độc tính phát tác, nhưng xem ra hiện tại đã là cực hạn.

Diêu Tín Hoa khấn trương nhìn Phong Vô Tình.

Rất cuộc, Phong Vô Tình ngẩng đầu lên, hứa hẹn nói: “Diêu cô nương, ta đáp ứng người. Một mạng đổi một mạng.”

Diêu Tín Hoa nở nụ cười: “Vậy mọi sự xin nhờ ngài!”

Hai y giả mắt đi mày lại, chỉ có đương sự Diệp Thiếu Phong không biết. Hần gắt gao nhéo quần áo số khổ của hần [số khổ chính là ngực người!]: Ai tới nói cho hần đến cùng là chuyện gì xảy ra a!?

12. Chương 12

“Ta như thế nào không biết ta trúng độc!!” Rít gào.

Chắc chắc, tuổi còn nhỏ, cơn tức thế nào lại lớn như vậy? Diêu Tín Hoa che lỗ tai, nhìn bộ dáng hẩn tỉnh khí mười phần, đồng ý gật gật đầu: “Người quả thật không giống trùng độc.”

Diệp Thiếu Phong bắt lấy bả vai Diêu Tín Hoa tiếp tục gào: “Người nói rõ ràng từ đầu đến đuôi cho ta!!”

“...” Diêu Tín Hoa mở to hai mắt thâm tình nhìn chăm chú vào Diệp Thiếu Phong đang tức giận đến lông mày dựng thẳng lên, một hồi lâu không nói gì, bỗng nhiên, lạch cạch, rơi lê. Không đợi Diệp Thiếu Phong kịp phản ứng, đã biến thành lời điện vũ (ghê!!!): “Oa! Ta thật sự là nuôi không người! Uống công quan tâm người! Uống công chiếu cố người! Hiện tại người bản sự lớn rồi, cư nhiên dám nói như vậy với ta! Ta thật sự là rất thương tâm! Ô ô...” Vù vù, đã muốn sớm mượn một cơ hội oah!t huy một chút quyền lợi của phụ nữ một khóc hai nháo ba thất cổ.

Tám năm, tám năm Diệp Thiếu Phong lần đầu thấy Diêu Tín Hoa khóc không hình tượng như vậy. Còn kém nằm trên mặt đất lăn lộn thôi.

Hắn không có biện pháp. Hắn thường xuyên không có biện pháp đối với nàng, lần này cũng như thường lệ không có biện pháp.

“Đừng khóc!” Hắn kéo nàng vào trong lòng. Biết rõ ràng nàng là giả khóc, nhưng vẫn như cũ nhìn xem mà tâm hoảng ý loạn.

“Không khóc... cũng có thể...” Khuôn mặt dán tại khuôn ngực ấm áp của hắn, nghe tiếng tim hắn đập hữu lực, nàng lặng lẽ nở nụ cười, “Nhưng người phải đáp ứng... về sau mọi việc... đều phải nghe theo ta!”

“Ân.” Hắn gật đầu. Hai người gần sát như thế, hô hấp là có thể ngửi được hương thơm trên người nàng, hắn bỗng có chút vui sướng.

“Phải khôi phục quyền đưa quyền ghen. Phải gọi ta tỷ tỷ. Không được phản kháng ta động tay động chân với người. Không được lớn tiếng với ta. Không được...”

Đây căn bản là tên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Hắn đáp ứng mới có quỷ! “Trước khi ta đáp ứng người, người trước hết nói với ta, ta khi nào thì trùng độc.”

Diêu Tín Hoa hảo đương nhiên đáp: “Chính người còn không biết làm sao ta biết?”

Hắn rất muốn bóp chết nàng rồi tự tử.

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, ta thật sự là không biết a. Ta chỉ biết lúc ta nhặt người về người đã trùng độc.” Diêu Tín Hoa vội vàng khai thật, bằng không tiểu xương cốt của nàng sẽ bị bóp nát mất.

“Thật sự?”

“Không giả”

Nàng luôn không nói cho hắn, lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn liền quyết định nhặt hắn về nhà, trừ bỏ để làm đồng dưỡng phụ, còn có một nguyên nhân khác rất trọng yếu, chính là nàng nhìn ra hắn thân trùng kỳ độc. Nàng không biết là loại người nào cư nhiên nhẫn tâm hạ độc thủ với một hài đồng mới sáu tuổi như thế, nếu cứ tiếp tục tiểu hài tử này lưu lạc đầu đường, nếu không may sẽ bị hung thủ phát hiện trực tiếp trừ bỏ cho thống khoái. Dù sao nàng nhặt người trở về đường cũng không phải lần đầu, thêm một đứa bé cũng không ngại. Vì thế nàng không chút do dự mang hắn về nhà, cũng nhận hắn làm đồng dưỡng phụ, không cho hắn bước ra khỏi cái miếu đồ nát nửa bước.

Đáng tiếc lúc nàng bắt đầu lưu lạc tuổi vẫn còn nhỏ, không học được cách giải độc, tuy nhìn ra Diệp Thiếu Phong trùng độc, lại không biết chữa trị từ đâu, đành phải bệnh cấp tính loạn chạy chữa, mỗi ngày cho hắn ăn thập toàn đại phổ phần. Đại khái là bổ quá mức, khiến cho tiểu nam hài vốn dịu ngoan đáng yêu nói gì nghe nấy, càng lớn lên càng tì khí táo bạo. Làm hại Diêu Tín Hoa thường xuyên âm thầm thổn thức không thôi.

[Nhưng là tác giả có thể cam đoan với lương tâm, tì khí đồng dưỡng phụ ngày càng không tốt một là vì đứa nhỏ bắt đầu bước vào thời kì phản nghịch, hai là bị Diêu Tín Hoa thần kinh thô bức đến, không quan hệ gì với thập toàn đại phổ phần]

Gần nhất mắt thấy độc đã tới gần tim, nàng gấp nhưng lại vô kế khả thi. Cố tình vào giờ phút này, nàng gặp phải Phong Vô Tình đang trọng thương, quả thực tựa như thần tiên từ trên trời rớt xuống (Hề: vâng, là “rớt”). Nàng vội nhắt hấn về.

“Ta nói này, Tiểu Phong thân ái, hiện tại ngươi có thể đáp ứng yêu cầu của ta chưa?” Diêu Tín Hoa bị việc vui kích thích, một thoáng đã quên lương đạo hồng thủy vừa rồi, trong nháy mắt đã kìm lòng không đậu tươi cười đầy mặt. Cũng không thôi, sơn cùng thủy tận nghi không đường, hi vọng lại nhất thôn a! (Hề: ta đoán là tương tự câu xe đi đến núi ắt có đường) Nàng đã sớm tính rồi, chờ lợi dụng Vô Tình xong, nàng liền lập tức lôi kéo đồng đường phu trốn chạy. Ở chỗ này sớm muộn cũng sẽ trêu chọc thị phi, nhất là nam nhân mồm rộng này, giỏi nhất ô nhiễm Tiểu Phong thuần khiết của nàng.

“Ta không cần.” Trảm đình tiết thiết.

“Ngươi nói gì?” Nàng nhất định là nghe lầm, lặp lại lần nữa.

“Ngươi đáp cũng như không đáp. Vì sao ta phải đáp ứng yêu cầu của ngươi?” Đương nhiên.

Trái tim Diêu Tín Hoa tan nát: “Ngươi cư nhiên dám đùa giỡn tỷ tỷ! Tỷ tỷ rất thương tâm! Ô ô....” Đáng giận lắm nam nhân vô dụng mà cầm đầu là Ngô Đại Niên! Nếu bị nàng tra ra rốt cuộc là ai giáo huấn tư tưởng tà ác như thế cho đồng đường phu của nàng, nàng nhất định sẽ làm cho hắn chịu không nổi! [Đại chút, Diêu đại tiểu thư, có thể chịu không nổi là giấc mộng lớn nhất của khát cái nha! Đại tỷ thánh minh! Van cầu ngươi làm cho chúng ta đều có thể chịu không nổi đi!]

Diệp Thiếu Phong vươn tay ra, tuyệt không ngại mất công kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi Diêu Tín Hoa: “Ngon, không khóc nga....”

Chính là –

Xem ra muốn từ miệng nữ nhân này moi ra một mảnh nhỏ bí mật, thật sự là so với nam nhân học thêu hoa còn khó khăn hơn.

Ai....

Thật sự là đồng đường phu mệnh khổ, có một chủ tử có thần kinh còn thô hơn cây cột miệng còn nhanh hơn trai ngọc đồng đường phu mệnh càng khổ!

13. Chương 13

Hình ảnh chưa công khai.

Diêu Tín Hoa: “Các ngươi muốn hù chết ta có phải không? Không việc gì tới nhà vệ sinh đập cái gì lửa! Nếu Tiểu Phong gặp chuyện gì, tất cả các ngươi đều chôn cùng cho ta!”

Nam nhân vô dụng Giáp: “Bởi vì chúng ta cho rằng ‘Cháy’ Nên... mới đi ‘cứu hỏa’ a...” Vô cùng ủy khuất nói. Thật sự là một bạo quân a!

Diêu Tín Hoa: “Các ngươi là trư à! Nơi này là miếu hỏa thần! Miếu hỏa thần! Miếu hỏa thần mà cháy thì còn thể thống gì nữa!”

Nam nhân vô dụng Ất: “Hóa ra miếu đồ nát này kêu là miếu hỏa thần a...” Lần đầu biết nha.

Chán nản. “Các ngươi đều lăn ra ngoài xin cơm cho ta!”

Mọi người: “Bây giờ là nửa đêm nha...”

[Phong Vô Tình đang hôn mê phía sau tượng thần: Ngô... Thiên Lôi tăng? Đây là địa phương nào? A a, miệng vết thương hấn đau quá, đầu cũng đau, lỗ tai cũng đau quá!]

14. Chương 14

Phong cùng, nhật lệ, có mã nam ngồi bên cửa.

Ngưng mi, than nhẹ.

Sư đệ a, người ở nơi nào? Người có biết vì huynh thập phần nhớ người chăng? Vì huynh cũng tin tưởng người nhất định đang vô cùng nôn nóng tìm kiếm tung tích vì huynh. Nhưng...

“Này! Phong đại thúc! Ngài xem mạch đã nửa canh giờ rồi, rốt cuộc là đã xong hay chưa? Ta muốn đi nhà vệ sinh!” Nếu không phải Diêu Tín Hoa cản dận là lúc nàng không ở hết thấy đều phải nghe theo Phong Vô Tình, hẳn mới không bởi đã nam nhân ngồi bên cửa ngăn người đâu.

Đôi mày Phong Vô Tình giãn ra, ôn hòa cười: “Tiểu huynh đệ, người gọi Diệp Thiếu Phong?” Tuy hẳn lớn hơn Diệp Thiếu Phong mười bốn tuổi, bị kêu một tiếng đại thúc cũng không quá, nhưng ngày thường nghe tiểu sư đệ mười bảy tuổi kêu sư huynh dài sư huynh ngắn, đột nhiên bị một thiếu niên xấp xỉ tuổi sư đệ kêu đại thúc, trong lòng thật đúng là có chút đau đớn a. Tuy năm tháng không buông tha một ai, nhưng hẳn có già như vậy sao?

“Nói cả năm lần rồi, đúng vậy!” Nhìn không ra đã nam nhân này mặt mũi trông thông minh, cứ nhiên lại si ngốc được ngay.

“Người nói người là do Diêu cô nương nhật về? Vậy sự tình trước năm sáu tuổi người có ấn tượng gì không? Tỷ như nhà ở nơi nào? Phụ mẫu ra sao? Làm sao có thể trúng độc?” Thiếu niên này tên không giả, lại nhìn tuổi hẳn cùng diện mạo này, nói không chừng huyết án năm xưa hẳn cùng sư đệ đang truy tra có quan hệ. Diêu Tín Hoa càng cố quái hơn, nhưng là miệng nàng quá nhanh, rất khó dò ra được điều gì. Chẳng thà hỏi thiếu niên này, nhiều năm qua luôn bị nhốt trong miếu đồ nát, nhìn đời chưa sâu, tuy rằng tính tình có chút thối, nhưng tâm can lại như thủy tinh, vừa nhìn liền thấu.

Diệp Thiếu Phong nhíu nhíu mày, giống như cự tuyệt nhớ lại chuyện đó: “Trước sáu tuổi ta tuyệt không nhớ được, cái gì đều không biết.” Trí nhớ của hắn bắt đầu từ Diêu Tín Hoa, hẳn cũng tin tưởng, bất luận quá khứ, hiện tại, tương lai, thế giới của hắn đều chỉ biết có Diêu Tín Hoa, không dung được người thứ ba nào.

“Như vậy...” Xem ra là, có lẽ là chịu qua cái gì kích thích không biết chừng. “Người đi nhà vệ sinh đi, nhưng đừng quên cái này.” Hắn cầm lấy một cái chén bể nứt vào tay Diệp Thiếu Phong.

Diệp Thiếu Phong khuôn mặt ghét bỏ nhăn lại: “Lại nữa?” Nói thật, hẳn thật sự hoài nghi đã nam nhân có phải đầu óc có bệnh hay không, cứ nhiên muốn hắn mỗi ngày cung cấp nước tiểu cho hắn kiểm tra.

“Không cần nhiều lắm, một chút là đủ rồi. Ta phối được cho người đã nửa tháng, phán đoán bệnh tình của người theo mạch tượng không hoàn toàn chuẩn xác, cho nên...”

“Được rồi được rồi! Ngài nói nữa cơm đêm trước ta đều phải nhổ ra.” Diệp Thiếu Phong cầm chén bể chạy mất nhanh như chớp.

Phong Vô Tình cười lắc đầu.

Sư đệ a, nếu người biết ta không chỉ bị một cô nương khát cái cứu, còn tạm thời được nàng bao nuôi, người nhất định sẽ thực giết mình đi? Ta thật sự rất muốn mau chóng đoàn tụ cùng người, nhưng độc của đứa nhỏ này cũng phải mười ngày nửa tháng mới có thể giải. Hơn nữa, ta còn bị cô nương khát cái kia nhờ làm một chuyện khác nữa –

“Dạy hắn đọc sách?”

“Không sai.” Diêu Tín Hoa tính toán thật tỉ mỉ, thật vất vả mới dụ được một nam nhân văn võ song toàn, không lợi dụng cho hết thật sự quá lãng phí. “Ta tuy rằng biết chút, nhưng dù sao cũng hữu hạn để dạy cho Tiểu Phong. Ta biết người đọc đủ thứ thi thư, học thức uyên bác, cho nên hi vọng người có thể giải độc cho hắn đồng thời dạy hắn đọc chữ niệm thư một chút.”

“Điều cô nương, không phải là ta xem nhẹ khát cái, nhưng ta không cho rằng đọc sách biết chữ có tác dụng gì lớn. Huống hồ, một người nắm giữ tri thức càng nhiều, cũng tương đương không an toàn càng nhiều. Ý tứ của ta – người hiểu chưa?”

Nói trắng ra là, một khát cái chỉ cần hiểu được cú đầu cú người đủ để mưu sinh. Tương phản, càng biết được nhiều kỹ năng, sẽ càng bất an cho thân phận khát cái. Điều cô nương này bản thân thoát nhìn không có chí lớn gì, thực hưởng thụ cuộc sống làm khát cái, nhưng nàng biết Diệp Thiếu Phong nếu học kỹ năng cùng tư tưởng có ý nghĩa gì sao? Nàng nhất định là có biết. Vậy vì sao nàng lại nhọc lòng làm cho Diệp Thiếu Phong học tập nhiều như vậy chứ? Thật sự chỉ là vì bồi dưỡng một cái “đại gia khuê nam” thôi sao?

“Phong tiên sinh, ngài chỉ cần đáp ứng ta chạy hẩn là được rồi.” Nàng không muốn cùng Phong Vô Tình có liên lụy quá sâu, cũng không nguyện ý để cho Phong Vô Tình do thám đến ý tưởng trong đáy lòng nàng. Việc nàng muốn nàng, chỉ cần bản thân nàng hiểu là được, không cần người khác lý giải. Cầu người khác lý giải đồng thời, cũng có ý nghĩa là dùng một phần riêng tư của bản thân làm đại giới. Điều này đối với nàng mà nói, vừa không đáng giá, cũng quá nguy hiểm.

“Được rồi, ta đáp ứng người.” Phong Vô Tình dữ dội thông minh, làm sao có thể đoán không ra nguyên nhân Diệp Tín Hoa thận trọng? Nhưng cho dù nàng bảo vệ trận địa chủ của mình thật nghiêm mật, cũng luôn có chỗ hổng không thể không mở ra. Chỗ chổng này, chính là Diệp Thiếu Phong. Còn nhiều thời gian. Bí ẩn trên người Diệp Tín Hoa, sẽ có một ngày tra ra manh mối.

Diệp Thiếu Phong bịt mũi bưng cái chén bể từ nhà vệ sinh trở về, liền lại thấy Phong Vô Tình ngồi chỗ kia ngẩn người.

“Này, ngài có muốn kiểm tra hay không a? Không kiểm ta đổ bỏ nga!”

Tuy là từ trên người hẩn sản xuất ra, mùi thối cũng là không tránh khỏi. Thật sự là một khắc cũng không nguyện bị “hành hạ cái mũi” như thế này.

“Đương nhiên là muốn kiểm tra.” Phong Vô Tình tiếp nhận chén bể, nhìn nhìn màu sắc ngửi ngửi mùi, đôi mày không khỏi nhíu mày. Màu vẫn là vàng đục, mùi thối thuyết minh độc tố đã theo nước tiểu bài xuất. Nhưng đã hơn nửa tháng, màu sắc và mùi lại không có tốt lên nửa điểm, cũng thuyết minh tàn độc khó có thể tẩy trừ hơn nửa vẫn còn lại rất nhiều.

Thật sự là không thể gấp được a.

Diệp Thiếu Phong đối với hành động của Phong Vô Tình cơ bản là mặc danh kỳ diệu (không hiểu gì cả ấy). Đội nhiên được cho biết chính mình trúng kì độc, đột nhiên bắt đầu uống được trị liệu, bản thân hoàn toàn không biết nguyên do. Huống chi, hẩn cũng chưa bao giờ cảm thấy thân thể của chính mình có gì không ổn.

Phong Vô Tình nhìn ra nghi hoặc của hẩn, giải thích nói: “Sở dĩ người cảm thấy thân thể chính mình không có việc gì, là vì tám năm qua Diệp cô nương luôn cho người ăn thập toàn đại bổ phần, chống lại độc tố.”

“Thập toàn đại bổ phần?” Hẩn như thế nào không biết là mình có ăn qua?

“Ta đoán Diệp cô nương mỗi ngày đều trộn thuốc bổ vào đồ ăn cho người ăn.” Cũng không biết vì sao nàng lại có nhiều thánh phẩm chữa thương như vậy. Hơn nữa một tiểu cô nương, cư nhiên có thể bất động thanh sắc giấu diếm chuyện Diệp Thiếu Phong trúng độc suốt tám năm, thẳng đến khi gặp được hẩn mới lộ ra. Không biết là nàng đối với Diệp Thiếu Phong dụng tâm lương khổ, hay là trời sinh trầm ổn đây.

“Không nói đến cái gì. Hôm nay thi ta muốn dạy người là một bài trong Kinh Thi, tên là ‘Kiềm Hà’.”

“Kiềm Hà?”

“Đúng. Đây là một bài thơ tình. Giảng là chuyện xưa một người nam nhân mất đi nữ tử hẩn yêu thương, mong nhớ ngày đêm, không ngừng tìm kiếm.” Hẩn bỗng nhiên lại nghĩ tới sư đệ. Nếu sư đệ có ở đây, bọn họ có thể dùng xương, làm cho Diệp Thiếu Phong từ tiếng ca hiểu rõ chỗ động lòng người của bài “Kiềm Hà” này.

Sư đệ! Vì huynh rất nhớ người nga!

Diệp Thiếu Phong ở chung với Phong Vô Tình nửa tháng, nhìn ra hắn lại chuẩn bị phát tác, vội vàng giữ chặt tay áo cánh tay gạt lệ của hắn: “Phong đại thúc, ngài tưởng niệm sư đệ của ngài cũng có thể, nhưng ngài có thể đổ bỏ chén nước tiểu kia trước rồi lại nói hay không?”

15. Chương 15

Phong Vô Tình xấu hổ giả ho khan hai tiếng, đứng dậy đi về hướng nhà vệ sinh. Bát này nọ dù sao cũng không phải thứ sạch sẽ, tùy ý hắt trên mặt đất, chỉ sợ dả thương hoa cỏ hoặc con kiến vô tội, chẳng thà lại đổ vào nhà vệ sinh, diệt chút giòi bọ cũng là việc tốt. (Hề: ta muốn ngất với tư duy của anh này)

Hắn đi về hướng hậu viện, vô tình quay đầu ngắm cửa lớn ngoại viện của miếu đồ nát. Một bóng người cuống quýt biến mất khỏi tầm mắt.

“Kiêm gia thương thương, bạch lộ vì sương.

Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.

Tổ hồi tông chi, đạo trở thả trường.

Tổ du tông chi, uyển tại thủy trung ương.

.....”

(Và đây là bản dịch của convert:

“Kiêm [hà/sậy non] bạc phơ, bạch lộ vì sương.

Cái gọi là y nhân, ở thủy nhất phương.

Tổ hồi theo chi, nói trở thả dài.

Tổ du theo chi, uyển ở trong nước ương.

.....”)

Phong Vô Tình đem “Kiêm gia” chép lên trên giấy, dạy Diệp Thiếu Phong niệm, rồi liền đi sang một bên nấu được.

[Kinh thi] vốn là khó viết, Phong Vô Tình lại dùng chữ triện dạy hắn, không chỉ có ngâm, viết ra được cũng vô cùng tốn công. Đợi đến khi Phong Vô Tình nấu xong được, hắn mới chỉ chép được có hai lần.

Tuy chậm, nhưng chữ Diệp Thiếu Phong lại vô cùng ngay ngắn xinh đẹp. Phong Vô Tình nhìn, không khỏi gật đầu tán thưởng. Nhưng mà mặt trời đã về tây, trời bắt đầu tối, nếu viết tiếp sẽ có hại ắt. Vì thế Phong Vô Tình lay nhẹ bả vai Diệp Thiếu Phong, kêu hắn buông bút đi theo hắn đến nội viện.

Hắn đi đến dưới tàng cây, nhặt lên một hòn đá, giơ tay lên, bẻ gãy một nhánh cây. Vuốt một cái, toàn bộ lá trên nhánh cây đều rơi ra.

Diệp Thiếu Phong nhìn mà nháy mắt mạnh một cái. Nguyên lai đã nam nhân tuy đầu óc có chút si ngốc, nhưng lại có một thân công phu sâu không lường được.

Phong Vô Tình cầm nhánh cây nhả nhụi, cũng không xoay người, lẳng không viết chữ trên mặt đất. Theo bút hắn chuyển động, trên đất xuất hiện ba chữ to –

“Đau lòng cổ...? Đây là độc ta trúng sao?”

“Không sai. Loại độc này hạ ở cổ họng, cũng không lập tức đoạt mệnh người, nhưng sẽ theo tâm mạch từng chút một ăn mòn đến trái tim. Đến khi độc đến được trái tim, tim phổi người trúng độc sẽ đồng thời ma túy, trong nháy mắt tim phổi thối rữa mà chết. Không, phải nói là hít thở không thông mà chết.”

Loại độc này vốn là do một kẻ độc si chế ra, cũng không phải để hại người, thuần túy là vì khiêu chiến năng lực chế độc của bản thân mình mà thôi. Nhưng mặc kệ ý nguyện ban đầu là gì, chỉ cần có mang lực sát thương, liền luôn bị người có bụng dạ khó lường lợi dụng.

“Vậy người trực tiếp nói tên nó với ta là tốt rồi, làm gì phải viết lên mặt đất?” Khoe ra hấn nội công thâm hậu a?

“Phách!” một tiếng, nhánh cây gãy làm hai khúc. Đứa trẻ không thể nói năng dễ nghe một chút sao? Tỷ như: Oa! Đại hiệp! Công phu thật đáng ngưỡng mộ! Thỉnh ngài thu ta làm đồ đệ! Linh tinh gì đó.

“Hừ...” Hấn thanh thanh cổ họng, “Ta là muốn nói người hạ độc người có vài phần lai lịch, ngày sau khó tránh khỏi oan gia ngõ hẹp, người nên học chút công phu để bảo vệ bản thân mình cùng Điều cô nương.”

Ai, hấn đúng thật là phát huy hết tinh thần “Giọt thủy chi ân dũng tuyền tương báo” (ý là báo đáp hơn cả ơn nhận được). Không chỉ lấy mạng đổi mạng, còn dạy học miễn phí, bây giờ lại hảo tâm truyền thụ võ công nha! Nhưng nghe một chút người ta trả lời như thế nào?

“Tốt, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi.” Học tập đã trở thành bản năng của Diệp Thiếu Phong. Mặc kệ nó là gì, cứ học trước rồi nói, về sau tóm lại sẽ có chỗ dùng.

Nhàn rồi cũng là nhàn rồi? Nói thật nhẹ nhàng! Nhẹ nhàng đến mức làm tổn thương tâm của hấn a!

Quên đi, tiểu hài tử không hiểu chuyện, so đo làm gì.

“Tốt lắm, từ mai ta bắt đầu dạy người một ít công cơ bản. Trong mọi việc thì công cơ bản là quan trọng nhất, công cơ bản vững chắc, lấy bất biến sinh vạn biến, lại học cái gì đều sẽ làm thành chút thành tựu. Nhưng người phải nhớ kĩ, tập võ chỉ là để cường thân tự bảo vệ mình, không thể ỷ thế hiếp người.”

Diệp Thiếu Phong thực nghiêm túc còn thật sự hỏi: “Phong đại thúc, người là vì tìm cơ hội giáo huấn ta mới muốn dạy võ công cho ta sao?”

Phong Vô Tình che bộ ngực còn chưa khỏi hấn của hấn: Đồng ngôn vô kị, đồng ngôn vô kị,...

16. Chương 16

Trên đường cái có một thiếu niên đi tới. Ước chừng mười bảy mười tám tuổi, tay chân thon dài, tóc đen.

Hấn đang nhìn mọi người trên đường, mọi người trên đường nhìn hấn. Nhất là đại cô nương tiểu nương tử quả thật hận không thể dính mắt mình lên người hấn, cả đời cũng không cần gỡ ra.

Thời điểm Điều Tín Hoa gặp thoáng qua hấn, hé miệng cười.

Nàng nhìn ra hấn đang tìm người, còn biết người hấn tìm là ai. Nếu là bình thường, nàng nhất định mỗi ngày làm một việc thiện, bẩm báo nhiệt tình. Nhưng là bây giờ, thực xin lỗi, khách quý của bản cô nương sợ là còn phải lưu lại hai ba tháng nữa mới có thể trả lại.

Thiếu niên kia bỗng nhiên quay đầu, gọi lại Điều Tín Hoa đã đi xa vài bước: “Cô nương xin dừng bước!”

Điều Tín Hoa chớp mắt, dừng lại cước bộ, chần chờ quay đầu: “Công tử người gọi ta?”

Thiếu niên đi đến, như là muốn hỏi, lại không mở miệng, chỉ một mạch đánh giá khuôn mặt bản hễ hễ của Điều Tín Hoa. “Cô nương có từng gặp quá một người cao hơn ta nửa cái đầu, không đến ba mươi tuổi, tướng mạo vừa nhìn thì bình thường nhưng nhìn kỹ lại là một nam nhân cực kì anh tuấn?”

Điều Tín Hoa trong lòng “Nha” một tiếng: Thiếu niên này thực không đơn giản! Tuổi còn nhỏ, cư nhiên khôn khéo y như sư huynh hấn. Nàng chẳng qua đi ngang qua hấn một cái mà thôi, hấn cư nhiên liền hoài nghi nàng.

Giang hồ đồn đãi luôn luôn mười cái có đến chín là khoa trương không thật, hiện tại xem ra, về sư huynh đệ này có đến bảy tám phần là không giả.

“Ân...” Nàng cau mày làm bộ như đang hồi tưởng, “Giống như gặp qua lại giống như chưa thấy qua...”

Thiếu niên mỉm cười: “Cô nương có thể nghĩ từ từ.”

Hắn tìm sư huynh đã hơn nửa tháng, lại một chút tin tức cũng không có. Nhưng dù trong lòng có gấp đến mức nào, cũng không thể để lộ trên mặt. Hắn đi theo ký hiệu sư huynh để lại xen đường theo tới gần đây, bỗng nhiên không có tung tích sư huynh. Nếu không phải có chuyện đột biến, sư huynh tuyệt đối sẽ không hoàn toàn vô tin tức. Khả năng tệ nhất hẳn tính ra chính là sư huynh bị nữ nhân nào đó yêu đến phát cuồng đánh thành si ngốc kim ốc tàng kiều. Bị cừu gia diệt khẩu cơ bản không có khả năng xảy ra. Bởi lấy nổi tiếng của Phong Vô Tình, nếu quả thật có người có thể giết hắn, sợ đã sớm ồn ào gây sóng gió trong giang hồ, mượn điều này để nổi danh. Trước mắt giang hồ đều thật bình tĩnh, không có tin đồn gì kinh thiên động địa xuất hiện, che nên sư huynh đại khái còn chưa có đi địa phủ báo danh. Như vậy, hẳn sớm hay muộn cũng sẽ tìm được hắn.

Vừa rồi đi ngang qua cô nương khát cái này, vốn không có chỗ nào không ổn. Nhưng trực giác nói cho hắn: cô nương khát cái này rất có vấn đề!

Thứ nhất, đại cô nương tiểu nương tử trên đường đều nhìn hắn đến trông mắt sắp rớt ra, cô nương này cư nhiên chỉ nhẹ nhàng ngắm hắn liếc mắt một cái. Thứ hai, hắn nhìn thấy nàng cười trộm, không phải là cười e lệ, cười quyến rũ, mà là cười trộm.

Chỉ bằng hai điểm này, hắn có thể kết luận: Cô nương này nhất định biết chút gì đó.

Điều Tín Hoa bị hắn bình tĩnh nhìn, không khỏi có chút chột da. “Đại khái nửa tháng trước ra thật có gặp được một công tử tốt bụng, nhưng không biết có phải người người muốn tìm hay không. Ngày đó lúc ta đang xin cơm bị xe ngựa đánh ngã, cô tử kia không chỉ nâng ta dậy, mà còn giúp ta trị thương, cho nên ta nhớ được hắn... Nhưng là lúc đó ta bị kinh hách, không chú ý diện mạo hắn, chỉ nhớ rõ hắn mặc áo dài màu xám, trên lưng còn có nửa khối ngọc bội long phượng...”

Mắt thiếu niên sáng lên: “Chính là hắn! Hiện tại hắn ở nơi nào?”

Điều Tín Hoa nói: “Ta không biết, chỉ biết là sau khi hắn cứu ta, liền đi theo hướng thành nam.” Sau đó, nàng trụ ở miếu đồ nát ngoài thành phương bắc, a.

“Thật không?”

Nàng liên tục gật đầu: “Thật chứ thật chứ! Ta không có lý do gì lừa ngươi a!” Mới là lạ! Phong Vô Tình còn chưa lợi dụng xong, thứ không hoàn trả!

Thiếu niên liền ôm quyền: “Đa tạ cô nương!” Liền cũng không quay đầu đi về phía thành nam.

Điều Tín Hoa hừ hừ tiểu khúc đi về hướng thành bắc. Nàng lại không biết, tuy nàng nói dối inh hư hư thực thực, nhưng thiếu niên kia đâu có dễ lừa như vậy? Chẳng qua hắn làm bộ như đi hướng thành nam, đi một đoạn không xa liền tránh vào một ngõ nhỏ, một hồi sau liền lặng lẽ đuổi kịp nàng.

Hắn đi theo nàng tới ngoài thành, xuyên qua một mảng rừng cây nhỏ, liền thấy một cái núi nhỏ. Trên sườn núi ẩn ẩn có thể nhìn thấy một tòa miếu.

“Đừng lại!” Nàng đột nhiên hét lớn một tiếng.

Hắn sợ tới mức lập tức dừng lại cước bộ, cho rằng đã bại lộ thân hình. Không nghĩ đến nàng không phải nói với hắn.

Điều Tín Hoa đi tới ngoài thành, lúc sắp đến miếu đồ nát, bỗng nhiên thấy một bóng dáng hoang mang rối loạn một đường theo sườn núi chạy chậm xuống. Trên lưng người nọ còn công một cái giá hàng. Thực rõ ràng không phải người trong ngôi miếu đồ nát.

Người nọ bị nàng độ nhiên hét to, sợ tới mức trượt chân một cái, từ chạy biến thành lăn lông lốc xuống vừa vằn lăn đến chân Điều Tín Hoa thì dừng lại. Hắn vừa ngẩng đầu lên nhìn, càng kích động hơn: Khuê nữ nha! Hôm nay cha gặp phải nữ bá vương giới khát cái!

Khách quan hỏi người kia là ai? Không là ai khác, lại đúng là người bán hàng rong dụ dỗ Diệp Thiếu Phong mua mua bán bán kia. Trước kia hắn ước hội với Diệp Thiếu Phong gặp mặt trong miếu lúc không có ai, nhưng là nửa tháng nay có thêm một cái Phong Vô Tình, làm hại hắn không dám đi vào, sợ bị Diêu Tín Hoa biết, chặt đứt tài lộ nho nhỏ của hắn. Nhưng là gần đây các đại cô nương tiểu nương tử đều hỏi hắn các loại tiểu ngoạn ý tinh xảo mà Diệp Thiếu Phong chế ra, hắn mới lại mạo hiểm lên núi xem xem. Không ngờ thành linh bị Phong Vô Tình cố ý vô tình nhìn thoáng qua, cho rằng đã bị phát giác, sốt ruột lại hoảng sợ liền chạy trở về. Ai ngờ mệnh khổ như vậy, cố tình đụng phải người hắn không muốn gặp nhất.

Diêu Tín Hoa ngoài cười nhưng trong không cười cúi đầu nhìn hắn: “Ai nha nha, đây không phải là người bán hàng rong sao? Gặp như vậy, là muốn đi chỗ nào a? Chẳng lẽ là vừa từ chỗ khát cái chúng ta đi ra? Khát cái chúng ta cũng đâu có tiền, người đây là muốn bán hàng cho ai a?”

Kỳ thật một năm nay nàng đã sớm chú ý tới phụ nữ trên đường đều có bức tranh thêu phi thường khác biệt, từ thượng hoa lan cúi tuệ, đến tiểu kim linh bên hông, lại tới ngũ sắc tú hoàn trên cổ tay, mỗi một dạng đều làm cho nàng cảm thấy – phi thường phi thường nhìn quan mắt, nhìn quen mắt đến mức nàng tựa hồ đã gặp qua mấy thứ này trong giỏ thêu của Diệp Thiếu Phong. Hơn nữa, bức tranh thêu này tuyệt đối không phải là nàng kêu Diệp Thiếu Phong làm. Như vậy thực rõ ràng, khẳng định ở giữa có người làm miêu ngáy.

Ân hừ, lúc này cuối cùng cũng bị nàng bắt được. [tác giả: Mèo mù đụng phải chuột chết mà thôi.]

Người bán hàng rong tay run chân nhuyễn, muốn đi cũng đi không được. Hắn từ một năm rưỡi trước mới chuyển đến ở trong thành này, có nghe được Thái Bình huyện ai đều có thể trêu chọc, nhưng lại không thể chọc đến bá vương Diêu Hạnh Hoa. Chỉ vì nàng có một đám thủ hạ là đám tử trung khát cái, mà đám khát cái này lại không thể xâm nhập thăm dò. Nếu ai chọc Diêu Hạnh Hoa, gièm pha tổ tông mười tám đời của người kia ngày thứ hai ai ai cũng sẽ biết.

Đương nhiên, việc phổ phường, cũng lắm khi nghe phải lời đồn bậy. Kì thực chẳng qua hai ba năm trước, Diêu Tín Hoa ở cửa sau phòng bếp Mãn Hán lâu đợi một ngày mới đợi xử lí cánh gà hương lật, vốn định cầm đến hiến vật quý cho Diệp Thiếu Phong, lại bị một tên ăn chơi trác tác nhà giàu thuộc hàng trung đẳng đánh ngã trên đất, còn bị hung hăng giẫm lên một cái. Diêu Tín Hoa lúc đó tuy rằng cực kỳ tức giận, nhưng cái gì cũng không có làm, chính là khước miệng co rúm hai cái liền ly khai. Thiếu gia kia còn không biết chết sống chữ bậy phía sau nàng, nói cái gì thối khát cái, bán nàng cũng không đủ bồi hắn một cái tay áo. Kết quả sang ngày thứ hai, nhà vị công tử này bị lộ ra là con thông dâm di nương, lão tử leo lên giường con dâu linh tinh gièm pha truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Cuối cùng khiến cho người nhà này chịu không nổi nữa, mặt xám mày tro rời đi Thái Bình huyện.

Có lẽ là có trùng hợp, nhưng tin đồn phát ra không phải chuyện đương sự quản được, đại gia truyền cao hứng cũng liền thôi.

“Diêu cô nương! Người tha cho ta đi! Ta về sau không dám quyến rũ Tiểu Phong nhà các người nữa!” Chạy không thoát, liền rõ ràng cầu xin tha thứ đi. Tiểu nhân vật sinh tồn trong kẻ hở như hắn, quan trọng nhất là phải thức thời, cơ được dân được.

Diêu Tín Hoa nguy hiểm nheo mắt lại, giọng điệu lạnh lạnh: “Nói! Người ở trong miếu đã thấy cái gì rồi?” Người bán hàng rong này bị lợi ích mê muội khẳng định là lừa Tiểu Phong nhà nàng cung cấp hàng cho hắn, sau đó thu mua giá rẻ bán ra giá cao. Chuyện này tạm không đề cập tới, nếu là hắn vô tình để lộ ra chuyện này, có thể không còn là chuyện đùa nữa.

Người bán hàng rong sững sốt, lập tức phản ứng lại: “Ta thề là cái gì ta cũng chưa thấy! Ngay cả cửa lớn nhà Diêu cô nương ở nơi nào cũng không biết!” Chỉ cần nàng không truy cứu việc hắn thông đồng Diệp Thiếu Phong làm chuyện mua bán, muốn hắn làm thế nào cũng đều được cả a.

“Nhà chúng ta căn bản không có cửa lớn, người đương nhiên không biết ở nơi nào. Bất quá, nếu người dám lộ ra một chút lời không nên nói nào, hừ hừ, hậu quả, ta nghĩ người rất rõ ràng... Hắc hắc...” Ánh mặt trời chiếu rọi xuống khuôn mặt bần hê hê, trong có vẻ phá lệ vận vẹo.

Vội vàng mà đi.

Thiếu niên ẩn thân ở phía sau ánh mắt chớp động, giống như đang đắn đo cái gì. Cư nhiên, hắn không tiếp tục theo dõi, quay người đi về nội thành.

17. Chương 17

“Tiểu Phong! Mau để tỷ tỷ nhìn xem!” Diêu Tín Hoa một hồi sau đến trong miếu, liền bỏ nhào vào trong lòng Diệp Thiếu Phong, chuẩn bị kéo mở xiêm y của hắn. Trước kia nàng là ăn đậu hủ thuận tiện kiểm tra tình huống cơ thể Diệp Thiếu Phong, hiện tại khối đá lớn trong lòng đã được dỡ xuống, biến thành kiểm tra tình huống cơ thể thuận tiện ăn đậu hủ. Tóm lại trước sau gì đều không chịu thiệt.

Diệp Thiếu Phong đã sớm hiểu rõ tính tình của nàng, tùy rằng cảm động nàng không dấu vết quan tâm, nhưng cũng không thể chịu được nàng nhiều lần khiêu khích lặp đi lặp lại, cho nên một khi nàng nhào vào trong lòng hắn, hắn liền gắt gao ôm lấy nàng, không cho nàng cơ hội động tay động chân.

“Tiểu Phong, ngươi muốn mưu sát ta sao?” Diêu Tín Hoa vặn vẹo khuôn mặt trong lòng Diệp Thiếu Phong – đáng tiếc cách một tầng vải, nàng sắp bị nghẹn chết.

Hắn thoáng buông nàng ra, đầu vô cùng thân thiết dựa vào bên gáy nàng, giống như thực sầu lo thở dài.

Ngực Diêu Tín Hoa bỗng nhiên lộ động như cổ.

“Hạnh Hoa.”

“A?” Tiểu hài tử thốt, kêu tỷ tỷ!

“Ta nghe nói nam hài tử mười bốn tuổi đón dâu cũng không phải chuyện lạ.”

“Ừ, không phải chuyện lạ.” Tuy rằng theo lý luận mà nói nam ba mươi cưới nữ hai mươi gả mới thích hợp nhất để sinh nhi dục nữ, nhưng hiện giờ lưu hành tảo hôn, chân chính dựa theo y lý mà làm ngược lại sẽ bị người cười nhạo.

“Ta nhớ ngươi cũng đã trưởng thành.” Mười chín rồi? Nếu không lập gia đình ắt sẽ thành gái lỡ thì.

“Như thế nào? Ngươi chê ta lớn hơn ngươi à? Ngươi chưa nghe nữ đại tam ô kim chuyên à!” Không phải là bây giờ có ý kiến với tuổi của bọn họ đi?

Diệp Thiếu Phong còn thật sự nghiêm túc hỏi: “Chúng ta có phải nên chính thức thành thân hay không?”

A a a a a a...

Nàng mặt đỏ tai hồng, một chương đánh bay Diệp Thiếu Phong.

Hắn khinh bạc ngực nàng, nàng coi hắn còn nhỏ. Hắn ghen với Phong Vô Tình, nàng coi như là mối tình đầu của hắn. Nhưng mà thành thân? Nàng chưa từng nghĩ tới! Nga, không đúng, nàng đã thu hắn làm đồng dưỡng phụ, đương nhiên luôn muốn thành thân với hắn. Nhưng là nàng không muốn thành thân sớm như vậy nhanh như vậy a! Nàng thích vừa kéo vừa ôm lại thân lại náo hắn, nhưng trên bản chất vẫn là một thiếu nữ ngây thơ thiện lương [tác giả: Thật vậy chẳng?], tuyệt đối không thể đột nhiên thăng cấp lên đến thành thân.

Diệp Thiếu Phong từ trên đất đứng lên, lấy ánh mắt vô tội nhìn Diêu Tín Hoa: “Hạnh Hoa, ta nói sai rồi sao? Không lẽ ngươi đối với ta chính là chơi đùa, căn bản không muốn thành thân với ta? Vậy bình thường ngươi luôn đối xử với ta như vậy... đều là ta tự mình đa tình sao?”

A! Không cần dùng ánh mắt vô tội như vậy nhìn nàng! Trái tim nàng không chịu đựng nổi. Nàng sai lầm rồi, nàng sai lầm rồi còn không được sao? Về sau nàng không dám tùy tiện đùa giỡn hắn nữa, thẳng đến khi nàng chuẩn bị đủ tâm lý tiếp nhận hắn hoàn toàn mới thôi, nàng không dám tùy tiện đùa giỡn hắn nữa.

Nhưng mà nghĩ đến phải tạm thời buông tha cho lạc thú này, không khỏi làm cho nàng đau lòng một trận.

Diêu Tín Hoa thập phần bi thống nói: “Tiểu Phong, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với ngươi, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc. Ngươi nên đem tâm tư đặt ở học tập cùng làm việc nhà, không cần miên man suy nghĩ nữa, được không?”

“Nhưng mà ngươi làm như vậy đối với ta lại làm như vậy đối với ta...”

“Ta đáp ứng ngươi, về sau không bao giờ tùy tiện động tay động chân với ngươi nữa!” A! Nhất định phải bắt nàng nói ra những lời này sao? Lạc thú nhân sinh của nàng a!

Diệp Thiếu Phong bỗng nhiên nhoẻn miệng cười: “Đây chính là người nói?”

Ai? “A! Tiểu hài tử thôi! Người gạt ta!” Diêu Tín Hoa cuối cùng cũng phát hiện, nhảy dựng lên ba thước.

Nghĩ lại một chút, hắn quả thật không có lừa nàng cái gì cả. Nhưng vì sao nàng lại có cảm giác mắc mưu đây? Ngay từ đầu nàng định ăn đậu hủ thì không ăn thành công, sau đó sau đó nàng bị hắn nói cho tự động buông tha cho quyền lợi ăn đậu hủ [?]/

“Phong tiên sinh! Là ngài dạy hắn đúng hay không!” Nàng lập tức chuyển hướng lửa đạn sang Phong Vô Tình luôn luôn ở một bên xem kịch vui.

Phong Vô Tình vội vàng thanh minh: “Diêu cô nương, Diệp tiểu huynh đệ là đồng dưỡng phụ của người, người muốn làm gì hắn thì làm. Ta làm sao có thể can thiệp vào chứ?” Hắn nhiều nhất là không cẩn thận nói cho Diệp Thiếu Phong, tác chiến với địch có một chiêu tên là “lấy công làm thủ” thôi. Bất quá có lẽ bởi vì hắn là người từng trải, không đành lòng nhìn Diệp Thiếu Phong bị Diêu Tín Hoa trêu chọc đến mức trong mộng cũng sống không yên ổn, ban ngày ngập liên tục. Ai, nói cho cùng, hắn chính là một người rất tốt!

Hai người đều nói hợp tình hợp lý, hại Diêu Tín Hoa không thể làm gì được. Nhưng mà cứ bị tính kế như vậy thật sự không cam lòng, tâm vừa chuyển, dứt khoát xách cổ áo Diệp Thiếu Phong lên, kéo người ra phía sau tượng thần, rống đến trong phạm vi năm dặm đều nghe thấy: “Hôm nay chúng ta liền động phòng!”

18. Chương 18

Ngày thứ hai, trong ngôi miếu đồ nát mọi người đều như nhau vác hai con mắt thâm quầng, từng bước hoảng loạn đi ra ngoài xin cơm. Ai cũng không biết tối hôm đó đến cùng là bọn họ nghe được cái gì, nhìn thấy gì. Chỉ biết là, nếu có người khác hỏi tại sao sắc mặt họ khó coi như thế, bọn họ chính là đều lắc đầu, thở dài một hơi, không còn gì khác.

Ba tháng sau, liền ngay cả thời gian nêu câu hỏi cũng không cho, Diêu Tín Hoa chân trước đá Phong Vô Tình đã lợi dụng xong ra khỏi miếu đồ nát, sau lưng liền lôi kéo Diệp Thiếu Phong trốn chạy.

Mọi người bị vứt bỏ bị thống khóc thành một đoàn, sau đó ngạc nhiên phát hiện, dưới đất cư nhiên chôn không ít tiền, vì thế chia nhau gần hết, cầm phần của chính mình tản đi tứ phía thiên nhai.

Tuy đã qua tháng tám, nhưng trời vẫn gắt, thu hỏa bức người.

Trên con đường nhỏ, một chiếc xe ngựa nhỏ ử rử đi tới. Người đánh xe cúi đầu ngủ gật, cũng không sợ đi sai đường. Đại khái ngựa là ngựa già, cũng liền tùy vào tự thân đi rồi.

A – rất hạnh phúc nga!

Diêu Tín Hoa lặn một cái trên một tảng đá lớn. Trời xanh mây trắng, suối nước thanh lương. Lựa chọn đi đường mòn xuyên núi là quyết sách anh minh cỡ nào a!

Cô lỗ lỗ...

Đáng tiếc bụng không tốt, vô cùng phá hư ý cảnh.

“Còn chưa bắt được sao? Ta sắp chết đói rồi!”

Chính xác là, công lực bắt cá của đồng dưỡng phụ quá kém, làm cho Diêu Tín Hoa đói hôn mê bên dòng suối.

Từ khi hai người rời đi miếu đồ nát bắt đầu lưu lạc, Diệp Thiếu Phong liền phát hiện, chủ tử này của hắn trừ bỏ bản sự xin cơm cao siêu ra, nấu cơm tuyệt không dám khen tặng. Hắn hoài nghi nữ nhân này có phải vì trù nghệ quá tệ mới lựa chọn xin cơm sống qua ngày hay không.

Tóm lại, khi đường bọn hắn chọn càng ngày càng hoang tàn vắng vẻ, sinh kế lại càng đè nặng lên vai Diệp Thiếu Phong.

Dựa theo cách nói của Diêu Tín Hoa chính là: dưỡn phu ngàn ngày, dùng phu nhất thời. Rốt cuộc cũng đến phiên hẩn dưỡn nàng. Giống như lời thề son sắt lúc trước “Chỉ có nàng dưỡn hẩn không có hẩn dưỡn nàng” kia căn bản không phải nàng nói ra.

“Đã nói bắt thả hoang cho người ăn...” Lại muốn hẩn bắt cá.

Diêu Tín Hoa quệt miệng: “Con thả đáng yêu như vậy, nhân gia mới không bỏ được mà ăn đâu!” Mới là lạ! Nàng thuần túy là vì thưởng thức cảnh chân xinh đẹp của đồng dưỡn phu. Nếu không kêu hẩn bắt cá, làm sao buộc hẩn xắn quần xuống nước được đây?

Cuộc sống thật tốt đẹp, thần tiên cũng không khoái hoạt được như nàng.

“Chúng ta đến cùng là muốn đi đâu?” Bọn họ một đường đi theo hướng nam, nàng cũng không nói cho hẩn cụ thể là muốn đi đâu.

Nàng bị sắc đẹp hẩn mê hoặc có chút không yên lòng: “Àn... Ta ngắm lại... Tứ Xuyên đi? Ta nghe nói nơi đó có địa phương có cảnh sắc rất đẹp, đã sớm muốn đi xem.”

“Nga –?” Hẩn không cho là đúng lên tiếng trả lời. Từ khi Phong Vô Tình xuất hiện, hẩn bắt đầu nhận ra Diêu Tín Hoa nói chuyện rất không có lí lẽ, nàng nói một, hẩn sẽ đoán bên dưới có hay không cất giấu hai ba.

Đi Tứ Xuyên ngắm phong cảnh? Hẩn mới không tin là chỉ đơn thuần như vậy a!

Vì thế bọn họ đi a đi, từ giữa mùa thi đến khi rét đậm, từ rét đậm đi đến đầu mùa xuân, mất hơn nửa năm thời gian mới đi đến đất Thục.

Diêu Tín Hoa tựa hồ cũng không sốt ruột, dọc theo đường đi đi nơi này đi dạo đi nơi đó đi dạo, hơn nữa chọn nhiều sơn đạo hẻo lánh hoặc đường thủy, rất ít khi tiến vào thành trấn. Chỉ trừ thời gian mùa đông trời giá rét đông lạnh, nàng vốn có tật xấu tay chân lạnh như băng, nguyệt sự tới gần, hẩn càng thêm hẩn hư càng thêm hư, đau đến nàng sắc mặt tái nhợt, nửa bước cũng nhích không nổi, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, chỉ có thể tùy ý Diệp Thiếu Phong công nàng vào thành trụ hai ngày trong khách sạn. Chỉ cần thân mình khỏe lên một chút, liền rời đi ngay, tiếp tục làm dã nhân nơi núi rừng của nàng.

Hẩn vốn không hiểu được chuyện nguyệt sự của nữ hài tử, vẫn là Phong Vô Tình vụng trộm nói cho hẩn, hẩn mới biết được cái mà Diêu Tín Hoa gọi là khi trưởng thành hàng tháng đều sẽ đổ máu là chuyện gì xảy ra. Nhưng hẩn cũng không hiểu được, chuyện này sẽ làm cho Diêu Tín Hoa thống khổ như vậy. Bình thường xem bộ dáng nàng sinh long hoạt hổ, tức giận giơ chân, bỗng nhiên thấy nàng suy yếu đến mức khí lực ôm lấy hẩn cũng không có, thực làm hẩn đau lòng hỏng rồi, hẩn không thể thay nàng thừa nhận thống khổ.

Về phần hết thấy chi tiêu ở khách điểm, đều là do Diệp Thiếu Phong kiểm. Trong đó có tiền riêng hẩn để dành hồi ở trong miếu đồ nát, cũng có tiền bọn họ ngẫu nhiên bán tranh thêu khi đi qua thành trấn. Thời điểm Diêu Tín Hoa mang hẩn rời đi, dù không mang theo bao nhiêu tiền tài, nhưng không quên đem dụng cụ thêu cùng giấy bút mà Diệp Thiếu Phong nhiều năm qua chưa từng rời tay ở trong bao đồ. Dù là ở trong núi hoang dã lắm, nàng cũng không quên để cho hẩn ôn tập nữ hồng.

Tiểu bạch thả cùng tiền riêng.

Phong cùng, nhật lệ, một tuần nam ngồi bên cửa sổ ngắm người.

Bỗng nhiên, một con thỏ nhỏ tuyết trắng đáng yêu nhất bật nhất bật nhảy đến trong ngôi miếu đồ nát, luôn nhảy đến bên chân tuần nam. Nó nâng đầu, hai con ngươi đỏ như là có điều cầu nhìn chăm chăm tuần nam, đáng yêu cực kì.

Tuần nam lộ ra một nụ cười rất ôn nhu, một tay bắt lấy hai cái lỗ tai dài của con thỏ nhỏ, một tay nâng mông nó lên, nhẹ nhàng bế nó vào trong lòng.

“Tiểu bạch thả lạc đường, tìm ta có việc gì sao? Cái gì? Không tìm thấy ca ca? Thật đáng thương nha. Bắt quá chừng lo, ca ca người nhất định bình an vô sự. Mau về nhà đi thôi.”

Tuần nam lại nhẹ nhàng thả tiểu bạch thả lại trên đất, vỗ cái mông nhỏ của nó đẩy nó đi.

Từ sớm tinh mơ, trong miếu luôn truyền ra tiếng khóc tinh tẻ.

“Ô ô... Ô ô ô... Ô ô ô ô ô...”

Tuấn nam ánh mắt có chút mê man nhìn về phương xa, thật lâu sau, lắc đầu, thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa.

Thật lâu về sau lúc nửa đêm.

“Tiểu Phong! Nhanh đào tiền người chôn dưới gốc cây ra mau!” Nàng bỗng nhiên lay tỉnh hẳn.

Hắn mơ mơ màng màng mở nửa mắt: “Tiền gì?”

“Chính là tiền công người bị Ôn bán hàng rong áp bức!”

Hắn tỉnh táo lại trong nháy mắt: “Người nói cái gì?” Không thể nào? Hắn che giấu rất khá a! Làm sao có thể lộ ra được?

“Ngu ngốc! Ta đã sớm biết người lén giấu tiền riêng! Mở một mắt nhắm một mắt mà thôi!” Tiểu ngốc tử này, thật đúng là cho rằng có thể lén lút làm gì dưới mí mắt nàng a. “Nhanh đi đào ra!”

“Dùng làm gì?” Nàng không phải là luôn coi tiền tài là căn bã sao? Chẳng lẽ muốn hắn đào ra quăng vào nhà vệ sinh?

Nhỏ giọng: “Phí trốn chạy!”

Gì?

19. Chương 19

“A — rốt cuộc cũng đến Tứ Xuyên!” Điều Tín Hoa vui vẻ vươn tay lên trời xanh. “Nhìn núi kia, nhìn nước này! Ta thiên, quả thật cả đời cũng không muốn rời đi!”

Diệp Thiếu Phong quan sát cảnh sắc chung quanh. Bọn họ vẫn không tiến vào thành trấn, cứ theo sơn đạo thủy đạo mà vào, chợt cảnh sắc mở ra, tới một nơi tuyệt cảnh. Thanh sơn thúy bách, ảnh ngược hiện lên trong hồ nước trong veo, trên hồ có một cây cầu gỗ đơn giản, nối liền bờ bên này với bên kia. Tiếng chim líu lo ríu rít, vang vọng giữa núi rừng, chợt có vài cơn sóng nhẹ chạm vào mặt nước, tạo thành những vòng nước xinh đẹp khả ái.

“Làm sao người biết nơi này là Tứ Xuyên?” Không thấy cột mốc, cũng không gặp được ai.

Điều Tín Hoa chợt cười ha ha chạy về phía trước, chạy đến trên cầu gỗ, giang hai tay như muốn nhảy vào trong nước. Diệp Thiếu Phong bị dọa sợ vội vàng chạy tới kéo nàng về. Nàng thuận thế nhào vào trong ngực hắn, ôm chặt hông hắn.

“Địa danh cũng là do người đặt, ta nói nơi này là Tứ Xuyên, thì nó là. Chẳng lẽ người có ý kiến tốt hơn?” Mặc dù nàng vẫn như cũ mặc quần áo và vúi lung tung, nhưng không hóa trang thành mặt hoa, gương ma75t trong veo như nước tỏa ánh sáng rực rỡ.

Diệp Thiếu Phong nhìn thấy sững sốt, nhất thời không nói tiếng nào.

“Này! Như thế nào?” Nàng lắc lắc tay.

Môi nàng đang ở trước mắt. Một loại tâm tình khác thường chợt xông lên trong đầu hắn, thúc giục hắn tiến lên đoạt lấy, chiếm lấy. Thế nhưng khi hắn cúi đầu, lại bị nàng dùng sức đẩy ra, không kịp đề phòng ngã nhào trên đất. Hắn sững sờ nhìn nàng.

Nàng nhẹ nhàng chạy xa hai bước, chống tay hơi cúi người xuống, cười nói: “Tiểu Phong, vẽ cho ta một bức đi!”

“Nha... Được thôi.” Hắn từng vô số lần len lén miêu tả qua bộ dáng nàng, nhưng nàng chưa bao giờ chủ động yêu cầu hắn vẽ nàng.

“Ta liền ngồi chỗ này, ngồi cùng sơn cùng thủy.” Nàng ngồi xuống, cởi hài, lộ ra hai chân mảnh khảnh xinh đẹp, giơ bàn chân lên, dùng mũi chân nhẹ nhàng đá nước.

Diệp Thiếu Phong lấy ra giấy bút trong bao quần áo, trải lên mặt đất, lấy nước mài mực ngay tại chỗ, sau đó không có nửa điểm chần chờ giương bút vung mực. Bộ dáng của nàng, hẳn xem từ nhỏ đến lớn, quen thuộc đến không thể quen hơn. Không đến một lúc sau, một thiếu nữ linh tinh cổ quái đã hiện lên trên giấy.

“Đã vẽ xong sao? Ta lạnh quá!” Nàng giơ lên giày chạy tới, cũng không nhìn bức tranh, mà trực tiếp nhào vào trong ngực Diệp Thiếu Phong sưởi ấm. Gió đầu mùa xuân mặc dù ấm, nước hồ lại vẫn có chút lạnh lẽo.

Diệp Thiếu Phong cầm đôi tay nàng, trách nói: “Biết lạnh mà vẫn ham nghịch nước.”

Nàng cắn cánh tay hẳn một ngụm, bắt mãn giọng dạy dỗ của hẳn: “Người thiếu niên, ngươi là chủ tử, hay ta là chủ tử?”

Hắn nhìn dấu răng trên cánh tay mình — thật đúng là dùng sức a! “Chủ tử tàn bạo như vậy, đồng đường phu xin hỏi ngươi, tại sao chúng ta đột nhiên rời đi ngôi miếu đồ nát, và tại sao phải chạy đến Tứ Xuyên?” Hẳn vẫn không hỏi, không có nghĩa là sẽ ngầm cho phép nàng nói dối cho quá quan.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu hẳn một chút, râu ông nọ cắm cằm bà kia nói: “Ngươi lại cao lên đúng không?”

Hắn trừng nàng.

“Được rồi... Ta nói thật là được chứ gì...” Nàng bệt bệt miệng, “Bởi vì ta không muốn để ngươi tiếp tục bị đám nam nhân vô dụng kia làm ô nhiễm chứ sao. Nhớ năm đó ta vừa nhặt được ngươi về, ngươi khéo léo nghe lời thiên chân đáng yêu cỡ nào a! Kết quả bây giờ thì sao? Không biết lớn nhỏ, dĩ hạ phạm thượng, cũng biết đối nghịch với ta!”

“E Hèm, ngươi thật ra rất biết oan uổng người.”

“Ngươi có muốn nghe vấn đề thứ hai không?” Ghét, cắn một cái nữa!

“Ta nghe, ngươi nói.” Nữ nhân này cắn nghiền rồi.

“Ta thích du sơn ngoạn thủy.” Cùng với hẳn.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Hồ nghi.

Dùng sức gật đầu. “Chỉ đơn giản như thế.” Tay chân ấm áp lại, nàng từ trên người hẳn nhảy dựng lên, mang tất đi giày, vòng qua bức họa vẫn trải trên mặt đất, một tay chống nạnh, một tay bình thân, khí thế vạn quân tiến về phía trước. “Tiếp tục đi tới! Thiên nhiên, ta tới đây!”

Lại nói, nửa năm nay nàng có mấy ngày nàng không sống giữa thiên nhiên?

Biết rõ nàng lại đang trốn tránh vấn đề, nhưng hẳn lại nửa điểm biện pháp cũng không có. Thở dài, thu thập xong dụng cụ vẽ tranh, cầm chắc bức họa, đi theo.

Cũng được, nếu hẳn là đồng đường phu của nàng, cứ để cho hẳn dùng cả đời thời gian để nhận biết rõ ràng chủ tử vô pháp vô thiên này của hẳn thôi.

20. Chương 20

“Tín Nhi, ngươi còn nhỏ như vậy mà đã tinh quái thế. Thật không biết sau này nam tử như thế nào mới chịu được ngươi.”

“Nương, tương lai Tín Nhi muốn tìm một nam nhân giống như cha vậy.”

“A, cha ngươi rất tốt sao?”

“Ân! Cha là nam nhân tốt nhất hoàn mỹ nhất trên thế gian này! Nếu không làm sao nương lại gả cho hẳn?”

“Hài tử ngọc, thế gian này làm gì có nam nhân nào hoàn mỹ. Nam nhân a, là cần nữ nhân dùng tuổi thanh xuân cùng kiên nhẫn để tôi luyện. Nhưng nữ nhân thường thường tổn không được thanh xuân, cũng không biết biết nam nhân kì thực là ngọc bất trác bất thành khí.”

“Vậy sau này Tín Nhi sẽ dùng thanh xuân cùng kiên nhẫn để tôi luyện nam nhân của mình!”

“Vậy nương liền chúc Tín Nhi có thể ‘khả tạo chi tài’ (tương tự câu mã đáo thành công) rồi...!”

“Nga!!”

Đồng đường phu 16 tuổi.

Một nửa mặt trăng giắt trên bầu trời. Diêu Tín Hoa ngồi sau cửa cổ, mắt hồn nhìn về phía trước.

Diệp Thiệu Phong đứng sau lưng nàng, lặng lẽ chải mái tóc dài cho nàng.

Bọn họ rốt cuộc có nhà của mình.

Có một ngày, bọn họ lưu lạc tới đây, có núi, có nước, có hoa, có cỏ. Diêu Tín Hoa đột nhiên nói: “Chính là chỗ này.” Cho nên bọn họ không đi tiếp nữa, chọn một nơi thanh bình, bắt đầu đồn củi xây nhà. Đây là lần đầu tiên bọn họ ở trong phòng ốc chân chính, sống ngày bình yên.

“Tiểu Phong?”

“Hả?”

“Vì người không nhớ rõ ngày sinh nhật mình, cho nên ta liền tự quyết định, định cho sinh nhật người trùng ngày với sinh nhật ta. Năm nay ta đã hai mươi một, cho nên người cũng mười sáu rồi, đúng hay không?”

“Àn.”

“Nói cách khác, người theo ta ở chung một chỗ, đã mười năm rồi.”

“Không sai.” Mười năm rồi, nàng lúc nào mới bằng lòng chấp nhận gả cho hắn!

“Không cảm thấy buồn bực sao?”

“Buồn bực?”

“Mười năm này, ta cũng không cho người xuất môn, không cho phép người gặp người. Thật vất vả mới rời đi ngôi miếu đồ nát, ta cũng chỉ mang theo người đi qua núi rừng, thỉnh thoảng vào thành, người người tiếp xúc được cũng chỉ có hạn, nữ nhân người nói chuyện với lại càng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Người không cảm thấy ta rất ích kỉ sao?”

Tay Diệp Thiệu Phong dừng lại, giấy lát sau, lại trở về nơi bờ vai nàng, tiếp tục chải vuốt mái tóc dài của nàng.

Nàng biết hắn đang suy nghĩ trả lời như thế nào. Mặc dù chỉ dừng lại thời gian rất ngắn, đã đủ để làm cho nàng ướt đậy mắt.

“Người không cho ta gặp người, nhất định là người có nguyên nhân. Chỉ cần người nguyên ý nói cho ta biết, ta sẽ nghe, sau đó tiếp nhận nó.” Trên thực tế, hắn một mực chờ đợi nàng giải thích cho hắn về những hành động không thể hiểu được của nàng trong mười năm nay.

Trắng sáng rồi cuộc trở nên mơ hồ trong nước mắt. Nàng từ từ quay đầu, đáng thương nhìn hắn.

Hắn để cây lược xuống, nâng mặt nàng lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi nàng. Hắn chậm rãi cúi đầu, nàng không tránh ra, không phản kháng. Vì vậy, hắn rốt cuộc cũng thưởng thức được nụ hôn đầu tiên của bọn họ.

Hắn nhắm mắt lại, thành kính cảm thụ nàng mềm mại.

Nàng gơ cánh tay lên, quấn lên cổ hắn. Run rẩy.

Nàng vẫn lo lắng. Sợ hắn lớn lên, sợ hắn sau khi lớn lên hận nàng ích kỉ. Cho nên, nàng trông như lớn mật, nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí giữ khoảng cách cuối cùng giữa bọn họ. Nàng không muốn tước đoạt

quyền được lựa chọn của nàng. Nhưng nếu có một nàng, hẳn lựa chọn cuộc sống không có nàng, nàng cỡ nào không cam tâm a!

Hắn lưu luyến không rời rời đi môi nàng, bế nàng lên, nàng mềm mại tựa vào trước ngực hắn.

“Người rút cuộc quyết định gả cho ta?”

Nghe vậy, trong nháy mắt nàng cảm thấy hít thở không thông cùng hoảng hốt.

Nam hài này, không, nam nhân này, lớn lên đúng như nàng kỳ vọng. Cho dù nàng dùng mọi cách trêu đùa, nhưng chỉ cần nàng không muốn, liền tuyệt đối không ép buộc nàng nửa phần. Hẳn vì nàng mà học hết thấy, thậm chí ẩn nhẫn, thối lui còn có phục tùng vô điều kiện. Nàng sao còn có thể đối với hắn quá nghiêm khắc chứ?

“Tiểu Phong,” nàng mở miệng, giọng nói khàn khàn ngoài ý muốn, “Người thật sự biết nên làm sao sao?”

21. Chương 21

“Tiểu Phong,” nàng mở miệng, giọng nói khàn khàn ngoài ý muốn, “Người thật sự biết nên làm sao sao?”

Diệp Thiếu Phong mím chặt môi, hai má hơi phồng hồng.

Nàng cảm thấy lồng ngực hắn phập phồng mãnh liệt. A, đang khấn trương!

“Nếu như nàng nguyện ý dạy, ta sẽ là một đồ đệ rất tốt.”

Mặt nàng cũng đỏ, khóe miệng lại không khống chế được giương lên, nàng đại khái chưa từng nói chuyện với hắn dịu dàng như thế qua: “Đúng vậy a, người luôn luôn thật biết điều và hiếu học.” Tầm mắt rũ xuống, “Ôm ta lên giường thôi.”

Màn trướng là Diệp Thiếu Phong tự mình làm. Hơn nửa năm đó, Diêu Tín Hoa thỉnh thoảng cầm tay hắn chế chút đồ hoạch định với hắn đi bán ở thành trấn cách đây mười lăm dặm, đổi về một ít gạo, thức ăn và nhiều vật liệu hơn. Phòng nhỏ của bọn họ cũng từng chút từng chút một được trang hoàng. Hiện tại, màn trướng, đã buông xuống.

Hắn đặt nàng nằm lên giường, không dám tùy tiện áp lên trên, chỉ chống hai tay ở hai bên nàng. Mái tóc dài của hắn trượt xuống đầu vai, quét lên gương mặt hồng phác phác của nàng.

Mặt mày nàng nơi nơi đều là nụ cười ngượng ngùng động nhân tâm. Nam nhân nàng nuôi dưỡng mười lăm năm cũng yêu mười lăm năm giờ phút này đang ở gần trong gang tấc, nàng thậm chí có thể nhìn thấy đường vân trên môi hắn.

Nàng đưa tay bưng lấy mặt hắn, nhắm mắt lại ngênh đón. Lần này, không hề là lướt qua rồi dừng lại nữa, mà là môi cùng lưỡi đùa giỡn, dịu dàng, thử dò xét, dường như muốn hòa tan vào nhau.

Bên dưới tay nàng trượt đi, vạch xiêm y của hắn ra, vuốt ve làn da bóng loáng mà dẻo dai của hắn. Bàn tay đi đến đâu, đốt lên ngọn lửa dục vọng đến đó, Không giống như trước chỉ là đùa giỡn.

Nhẹ nhàng, nàng nói: “Dựa theo mà làm.”

Trong nháy mắt, ánh mắt hắn trở nên sâu xa như bầu trời đêm không trăng không sao vậy. Quả thật muốn hút cả người nàng vào trong.

Ngón tay thon dài cởi ra xiêm y của nàng, run rẩy, vuốt ve cổ của nàng, bờ vai của nàng, bộ ngực mềm mại của nàng.

Nàng cảm nhận được hắn không lưu loát cùng cẩn thận. Nàng sao lại cảm giác khẩn trương đến mức tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực?

Đột nhiên, nàng lật người đè hẳn dưới thân, thô bạo, rút đi thứ đang che đậy trên người hẳn, cúi đầu cắn lên cổ hẳn, lồng ngực hẳn. Nhưng còn chưa đủ, nàng tiếp tục thăm dò, môi lưỡi đi tới bụng của hẳn, cảm giác được thân thể hẳn căng thẳng, hàm răng càng thêm được vui vùi tiên cắn nhẹ da hẳn.

Đáng tiếc nàng không hài lòng được bao lâu, hẳn làm theo giống như vậy, lật người lại, lấy phương thức vùi vàng hơn thô bạo hơn chiếm đoạt lấy mềm mại cùng hương vị ngọt ngào của nàng.

Nàng có chút khó nhịn, nóng nảy, ngưỡng thân đòi hỏi nhiều hơn.

Khi tay theo đôi chân thon dài của nàng từ từ hướng lên, chỉ chút nữa là thăm dò đến chỗ kín của nàng, nàng khẩn trương giữ chặt lưng hẳn, mang đến cho hẳn một tia đau đớn.

Ánh mắt nàng nhiễm sương mù, tựa như đang chờ mong tựa như đang giãy dụa.

Rốt cuộc, ngón tay hẳn đụng chạm tới nàng. Hô hấp hai người đồng thời tăng thêm, giống như làm thêm một động tác nữa thì hơi sức bọn họ cũng sẽ bị rút cạn.

“Là thế này phải không?” Hẳn mở miệng, giọng nói vốn không trong trẻo giờ phút này lại càng thêm khàn khàn không chịu nổi.

“Àn...” Thì ra nàng còn lâu mới dừng cảm được như trong tưởng tượng của mình. Vốn tưởng rằng đã chuẩn bị tốt tâm lý, làm thật đến lúc quan trọng, lại khiếp đảm không giải thích được, muốn chạy trốn ngay lập tức, nhưng ngay cả dừng khí chạy trốn cũng không có.

Mà khi Diệp Thiếu Phong phát hiện tay của mình có thể mang đến cho nữ nhân của nàng vui thích không thể kháng cự thì ngược lại không chút do dự nữa, bắt đầu lớn mật động vào nơi mềm mại.

“Tiểu Phong...” Diêu Tín Hoa kéo đầu hẳn thấp xuống, ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ nhàng nói.

Mắt Diệp Thiếu Phong trở nên sáng trong khách thường, trong hưng phấn lại nhiễm chút không xác định: “Thật có thể không?”

Diêu Tín Hoa đỏ mặt, gật đầu một cái, nở một nụ cười khích lệ. Đuôi lông mày, khóe môi nàng lan tràn xuân sắc vô biên, dự hoặc Diệp Thiếu Phong lấy dũng khí đi cúng bái thánh địa trong lòng hẳn.

“Nếu đau liền nói cho ta biết.”

Diêu Tín Hoa không có trả lời, chỉ tận lực thả lỏng thân thể, ngênh đón hẳn tiến vào.

Vào giờ phút này, bọn họ không cần nói gì nữa. Nàng tin chắc, hẳn sẽ hiểu được cảm thụ của nàng, giống như nàng hiểu được của hẳn.

Khi hẳn rốt cuộc phá phòng tuyến cuối cùng của nàng, hẳn cùng nàng, đồng thời trong cơn đau đớn, biến thành nam nhân chân chính và nữ nhân.

“Thật là đau...” Hẳn cơ hồ tê liệt ngã xuống trên người nàng, “Nàng không có nói cho ta biết nam nhân cũng sẽ đau như vậy...”

Nàng nhịn đau cười hẳn: “Đó là bởi vì ngươi quá kém cỏi, chẳng quan hệ gì tới ta hết.” Đẩy đi sạch sẽ trách nhiệm.

Cũng đúng thôi, đêm đầu của hai tay mơ, có thể làm ra chuyện gì tốt? Nếu không phải năm đó nàng xem qua sách thuốc trong phòng, lại có phụ mẫu sáng suốt dạy, bây giờ sợ rằng vẫn không thể làm được gì đâu. Cho nên mới nói, tình hình hiện tại mặc dù không tốt đẹp, nhưng cũng nên cười trộm rồi. Hơn nữa, nếu như chỉ có nhà gái đau, không khỏi không công bằng chút.

Đột nhiên, “Này!” Nàng gọi hẳn, “Có phải ngươi lại trở lên lớn hay không?”

Hẳn rốt cuộc cũng cười: “Nhờ phúc, ta cũng là lần đầu biết trên người mình có cơ quan thần kì như vậy.” Khổ sở là nhất thời, sung sướng lại dài lâu. Hẳn chôn sâu trong âm áp của nàng, lặng lẽ khôi phục sinh lực.

“A...” Nàng cảm nhận được hẳn rục rịch góc đầu dậy, không khỏi rên rỉ ra tiếng, “Tiểu Phong... Không cần...”

Hẳn cúi đầu tìm được môi của nàng, hôn thật sâu: “Hạnh Hoa, nàng thật âm áp...”

22. Chương 22

Ánh trăng dịu dàng chiếu vào trước giường, tạo thành một đôi tình nhân lén lút hân hoan.

Tất cả chung quy yên lặng, nhưng bên trong trường trần đầy ngọt ngào vẫn làm người ta mặt đỏ tim đập như cũ.

Nàng lười biếng dựa vào bên cạnh hắn, tay nhỏ bé mềm mại vô tình cố ý trêu đùa bộ ngực nhô ra của hắn.

Mái tóc dài của bọn họ quấn vào nhau, khó mà chia lìa.

“Cảm động chứ?” Nàng bỗng dưng nói một câu.

“Hả?” Thật xin lỗi, thiếu gia còn chưa hồi hồn từ trong dư vị, phản ứng còn có chút trì độn.

Nàng cắn hắn. Nàng gần đây càng ngày càng thích cắn hắn.

“Thối hải tử, tỷ tỷ rốt cuộc mở cửa dẫn đường, làm cho người đường đường chính chính hưởng thụ ôn hương nhuyển ngọc, lại dám không cảm động với ta! Như thế nào, lần đầu không cách y phục, vuốt ve thân thể nữ nhân, hưng phấn chứ? Kích động chứ?”

Hắn hồi tưởng lại tình cảnh năm đó hắn lôi nàng mê man trong bồn tắm ra ngoài: “Cũng được.”

“Cũng được !?” Hắn đáng lẽ phải cảm động ôm nàng khóc thút thít mới đúng! Không thì tối thiểu cũng có thể là “Đại tỷ uy vũ! Tiểu đệ tình nguyện cả đời chỉ vì (thân thể) người làm trâu làm ngựa, mặc người tùy tiện nô dịch không một câu oán hận” chứ! Cưng nhiên chỉ là cũng được! Không được, nàng nuốt không trôi giọng điệu này! Phải làm hắn nói ra “Không có tỷ tỷ ta không sống nổi”... mới được!

Diêu Tín Hoa lời nói đi đôi với thực hành, trong lòng suy nghĩ, chân lại không thành thật cạo lên bắp chân Diệp Thiếu Phong — cố nén cả người đau nhức a! Người cãi nhau từng câu, Phật tranh một nén nhang. Nàng thật không dễ dàng a!

Diệp Thiếu Phong chợt bắt được bàn tay nhỏ bé không an phận của nàng, lật người đè nàng xuống dưới thân, nàng sợ đến hét lên một tiếng. Ánh mắt mới vừa rồi còn hết sức lười biếng giờ trở nên nguy hiểm mà mang tính xâm lược.

Ngược lại là nàng rút lui, cười ha hả định dừng tay: “Người nếu là cảm động thì dùng miệng nói là được nha, không cần tự thể nghiệm á...”

Hắn cười, cúi người khê hôn lên bộ ngực trần đầy dấu vết của nàng: “Nàng làm ta điên cuồng.”

Vì vậy, có người đầu “bùm” một tiếng nổ tung.

Sau đó có người bị đập xuống giường.

“Đi nấu nước nóng cho ta tắm rửa!”

Ôn tình ban đêm, rốt cuộc lấy bạo lực gia đình kết thúc.

“Tiểu Phong, ta muốn uống trà với bánh của lão bà, người đi mua cho ta, được không?”

Diệp Thiếu Phong kinh ngạc nhìn nàng. Kể từ khi định cư nơi này, nàng chưa bao giờ để cho hắn đi lên trấn trên.

“Đây là bản đồn, còn có tiền. Đi nhanh về nhanh đi!” Diêu Tín Hoa nhét một gói đồ nhỏ vào trong ngực hắn.

“Nàng chắc chắn chứ?” Hắn cảm thấy nàng có điểm không đúng.

Nàng cười, đỏ mặt: “Ta muốn tự mình đi mua a, nhưng tối qua người quá nhiệt tình, làm hại ta đùi mềm chân nhũn, không nhúc nhích được chứ sao.”

“Được rồi. Vậy nàng ở nhà chờ ta.” Hắn có chút nghi ngờ, nhưng vẫn quyết định nghe theo lời nàng.

“Đợi đã nào...!” Nàng gọi lại khi hắn đi tới cửa, “Đến trấn trên phải đi rất xa, người mang theo lương khô và nước. Đi sớm về sớm, không được lạc đường đó!”

“Tốt. Ta biết rồi.” Hấn bước đi hai bước, lại quay đầu lại, “Còn có gì muốn dặn dò hay không?”

Diêu Tín Hoa đột nhiên nhảy vào trong ngực hấn, ôm hấn thật chặt: “Người đi một mình, trên đường phải cẩn thận nha.”

Hấn hôn tóc nàng một cái: “Ta hiểu rồi.”

“Ừ, ta ở nhà chờ người!” Nàng lưu luyến không rời buông hấn ra, lui lại hai bước, vẫy tay chào tạm biệt hấn.

Lần đầu tiên, Diệp Thiếu Phong ra khỏi nhà của bọn họ.

Khi hấn đi tới ngã ba, lấy ra bản đồ Diêu Tín Hoa đưa cho hấn, thiếu chút nữa hỏng mất. Đây là bản đồ sao? Căn bản là chữ như gà bới a! Ngay cả đông nam tây bắc cũng không đánh dấu, sẽ không phải lại là cố ý chĩnh hấn chứ?

Cuối cùng vẫn là hấn dựa vào một loại trực giác của dã thú (?) mò mẫm đến thành trấn cách đó mười lăm dặm. Hấn ra cửa buổi sáng, chờ mua xong bánh của lão bà trở về nhà, trời đã tối rồi.

Lương khô đã sớm ăn xong nước đã sớm uống sạch, thân thể cũng mệt mỏi đến mức chỉ biết máy móc bước đi. Nhưng khi đến gần nhà của bọn họ, xa xa thấy một ánh nến nho nhỏ, bỗng nhiên cả người lại tràn đầy lực lượng.

Nàng đang đợi hấn.

Khi hấn nghĩ đến đây là sự thật, trong lòng liền tràn đầy cảm động cùng hân hoan vô hạn. Hấn rốt cuộc có thể linh hội, trước kia mỗi đi nàng ra ngoài về đến nhà, lúc nhìn thấy hấn lại cười ngọt ngào hạnh phúc đến như vậy.

“Hạnh Hoa! Ta đã trở về!” Hấn bước nhanh, đẩy ra cửa nhà, cho là sẽ có ôn hương nguyên ngọc ôm đầy cõi lòng. Nhưng là, bên trong nhà, chỉ có ánh nến, không có bóng người. Chẳng lẽ nàng đang ở phòng khác?

“Hạnh Hoa!” Hấn mơ hồ cảm thấy lo lắng, bước nhanh đi qua từng gian phòng một. Nhà bọn họ không lớn, rất nhanh hấn đã đi hết. Nhưng hấn đi qua hết, lại vẫn không tìm được bóng dáng của nàng.

Hấn không chết tâm tìm kiếm không biết bao nhiêu lần, cho đến khi liếc thấy dưới nền có một tờ giấy mới dừng chân lại.

Tờ giấy như sau ——

Thiếu Phong:

Tỷ tỷ đi nha. Chớ đi tìm.

Còn nữa, vẫn luôn muốn nói cho người biết, tên tỷ tỷ không phải Hạnh Hoa, mà là Tín Hoa, Diêu Tín Hoa. Ngàn vạn lần không được quên.

Lại có, người đã có da thịt chi thân với ta thì chính là người của ta. Cho dù tỷ tỷ không ở bên người người, người cũng không thể thay lòng đổi dạ, biết không? Nếu không tỷ tỷ liên cả đời cũng không để ý người.

Tỷ tỷ tuyệt bút.

Một sợi dây thần kinh quan trọng trong đầu Diệp Thiếu Phong lặng lẽ căng đứt.

Tờ giấy trong tay hấn biến thành một đoàn giấy đầy nếp nhăn.

Nàng biết, nàng luôn biết tên hấn là Diệp Thiếu Phong, thế mà hấn lại lần đầu tiên biết nàng gọi là Diêu Tín Hoa. Nàng rốt cuộc bắt đầu nói thật với hấn, tuy nhiên nó không giải thích được vì sao nàng rời đi không từ biệt!

Nàng tốt nhất nên xuất hiện trước mặt hấn nhanh nhất có thể, nói cho hấn biết, lại trêu chọc hấn. Nếu không, chờ đến khi hấn tìm được nàng, nàng sẽ không hay ho!

Nhưng là, Diệp Thiếu Phong xơ xác ngồi cả đêm, Diêu Tín Hoa vẫn chưa trở về. Cho đến khi bánh lão bà cứng như tảng đá, hấn rốt cuộc tuyệt vọng tin tưởng: nàng rời hấn mà đi.

Nàng rời đi lần này, là bảy năm.

23. Chương 23

Trích lời tác giả: thời gian thấm thoắt thoi đưa, thoáng cái đã bảy năm trôi qua.

Trên đường có một gian hàng hội họa.

Một thanh niên mi thanh mục tú đang lẳng lặng đứng sau gian hàng, nghiêm túc vẽ tranh.

Phía hắn treo không ít thành phẩm, có non nước, có cá và côn trùng, có chim và hoa, nhưng sống động nhất vẫn là tranh vẽ người của hắn. Trông như những đường cong đơn giản, lại miêu tả được thần vận người trong tranh chỉ với vài nét phác họa.

Cho nên người đến tìm hắn vẽ tranh mới nối liền không dứt.

“Diệp họa sĩ, lão gia nhà ta muốn thỉnh ngài đến phủ một chuyến.” Một người bộ dạng như là quản gia, vô cùng cung kính mời hắn.

Hai hàng lông mày thanh niên nhướng lên, cười nói: “Nếu như là vì bức họa của tiểu thư, lần trước không phải đã vẽ rồi sao?”

Sắc mặt quản gia có chút xấu hổ, tiến tới bên tai thanh niên nhỏ giọng nói: “Lần này không phải là vì tiểu thư, mà là vì phu nhân.”

Mặt thanh niên lộ vẻ khó xử: “Hứa quản gia, ta chỉ một họa sĩ bình thường du tẩu giang hồ, vốn không nên tiến vào khuê các vẽ tranh. Lần trước lão gia nhà ngài thỉnh cầu ta giúp một tay để thành toàn cho nhân duyên của Hứa tiểu thư, ta mới mạo muội tới cửa. Lần này thật sự là không thể quấy rầy nữ quyến quý phủ nữa.”

“Diệp họa sĩ, coi như thỉnh cầu ngài giúp một phen, không để cho hạ nhân chúng ta khó xử.”

Đáng tiếc mặc cho Hứa quản gia có cầu khẩn thế nào, thanh niên cũng không chịu thỏa hiệp: “Thật xin lỗi, thỉnh Hứa quản gia chuyển lời cho phu nhân, nói rằng Diệp họa sĩ vụng về, không xứng vẽ tranh cho phu nhân.”

“Ngươi! Ai!” Hứa quản gia bị hắn cự tuyệt không đường cứu vãn, tức giận đến nói không ra lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Người xung quanh thấy thế, không khỏi hảo ý khuyên hắn: “Diệp họa sĩ, Hứa gia là bá chủ nơi này, hôm nay ngài làm mất mặt mũi nhà hắn, ngày sau sợ rằng đặt chân ở chỗ này không nổi a!”

Thanh niên nói: “Đa tạ các vị quan tâm, ta vốn cũng không có ý ở lại đây lâu, đang định đi đến nơi khác một chuyến.”

Hắn làm sao không biết không nên đắc tội Hứa gia. Nhưng chỉ sợ nếu hôm nay hắn đi theo Hứa quản gia, mới thật sự là rước họa vào thân. Hứa phu nhân kia có dụng ý khác. Sợ là muốn hắn vẽ cho là giả, muốn bắt người mới là thật.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cười khổ.

Trước kia thường bị “nàng” trêu chọc, cũng không cảm thấy nguyên nhân là do mình bình thường quá mức tuần tú. Nhưng bảy năm qua, một mình hành tẩu giang hồ, hắn đã biết khuôn mặt hắn thật mang đến cho hắn không ít phiền toái. Hắn mới hậu tri hậu giác hiểu được tại sao nàng không chịu cho hắn gặp người khác.

“Diệp họa sĩ, huynh định rời đi?” Một tiểu cô nương khoảng mười sáu mười bảy tuổi vội vàng đến hỏi thăm.

Thanh niên nhìn kỹ một cái, nhận ra là nữ nhi của lão bản quán mì Lý Ký. Hắn thường xuyên ăn ở quán của Lý Ký, cho nên cũng tương đối thân quen với cả nhà bọn họ. Mỗi lần hắn đến, lão bản sẽ bưng cho hắn một bát mì thịt bò phá lệ phong phú. Hắn vì cảm tạ đã từng vẽ tranh miễn phí cho cả nhà họ.

“Đúng vậy a. Ta không thể ở lại một nơi quá lâu.” Hắn đã không phải lần đầu tiên thấy ý muốn nói nhưng lại ngượng ngùng trong mắt nữ nhân, nên cũng không phải không hiểu tâm ý của tiểu cô nương. Nhưng

hắn cũng không cho các nàng hi vọng, bởi vì tâm của hắn, rất sớm rất sớm trước kia đã bị một nữ nhân bắt được, cả đời cũng trốn không ra.

“Tại sao?” Tiểu cô nương không nhịn được thất vọng. Nàng trong lòng rất hi vọng Diệp đại ca có thể lưu lại vì nàng. Từ nhỏ tới lớn, cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ gặp qua nam nhân nào vừa dịu dàng lại tuấn tú như Diệp đại ca. Cho nên khi hắn lần đầu tiên xuất hiện ở tiệm mì nhà nàng, lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, tâm nàng đã định.

Thanh niên xoay người lại nhìn chăm chú vào bức họa sau lưng, sóng mắt dịu dàng, trong giọng nói lại cất giấu một cổ u buồn vô tận: “Bởi vì ta đang tìm người. Hơn nữa người ta muốn tìm lại không ở nơi này.”

Tiểu cô nương hỏi: “Người huynh muốn tìm là tỷ tỷ trong bức họa?” Trừ cảm giác linh động ra, bộ dáng cũng thật bình thường. Cũng không có đẹp hơn nàng chỗ nào a.

“Đúng vậy a. Cho đến khi tìm được nàng, ta sẽ không dừng lại.”

Đúng vậy, thanh niên này không phải người nào khác, chính là Diệp Thiếu Phong bị Diêu Tín Hoa vứt bỏ bảy năm. Bảy năm qua, hắn du tẩu các nơi, lấy vẽ tranh làm nghề kiếm sống. Mỗi một nơi, hắn cũng đều treo bức họa của nàng lên, chỉ mong có người biết tung tích nàng. Nhưng đã bảy năm, hắn chưa từng biết được bất cứ tin tức gì về nàng.

”Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương.

Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.

Tổ hồi tông chi, đạo trở thả trường.

Tổ du tông chi, uyển tại thủy trung ương.

Kiểm gia thê thê, bạch lộ vị hi.

Sở vị y nhân, tại thủy chi mi.

Tổ hồi tông chi, đạo trở thả tễ.

Tổ du tông chi, uyển tại thủy trung trì.

Kiểm gia thái thái, bạch lộ vị dĩ.

Sở vị y nhân, tại thủy chi sĩ.

Tổ hồi tông chi, đạo trở thả hữu.

Tổ du tông chi, uyển tại thủy trung chỉ.”

(Chém nghĩa:

Sậy mênh mông, bạch lộ đầy sương.

Người ấy, ở một nơi khác.

Hồi tưởng lại, đường dài đằng đẵng.

Theo ngược dòng, giữa dòng nước quanh co.

Sậy um tùm, bạch lộ chưa ráo.

Người ấy, ở bên một bờ khác.

Theo ngược dòng, con đường lại nối tiếp.

Theo ngược dòng, giữa dòng sông uốn lượn.

Sậy đã già, bạch lộ đã ngừng.

Người ấy, ở một bến bờ khác.

Theo ngược dòng, con đường về phía tây.

Theo ngược dòng, còn nổi lên giữa dòng.)

Thủ “Kiêm gia” năm đó Phong đại thúc dạy hần, không ngờ nhất ngữ thành sấm (một lời thành thực), thế nhưng lại ứng với tương lai hần.

Bây giờ, hần rốt cuộc đã hiểu tại sao Niên đại ca lại bỏ ra thời gian dài như vậy để đi tìm người, trong lòng vừa hi vọng thê tử mình còn sống lại không hi vọng nàng tái giá. Tìm người, chính là mục tiêu cùng động lực để Niên đại ca tiếp tục sống. Giống như lúc thê nhi hần ở bên, hần vì thê nhi mình mà cố gắng cày ruộng nuôi gia đình sống qua ngày. Nếu không có ai để chiều cổ quan tâm, một thân một mình, sống tốt hay sống không tốt cũng không có gì khác nhau. Thê nhi không có ở bên, hần tình nguyện làm một tên khát cái tùy tiện sống qua ngày. Thay vì nói hần dùng bảy tám năm để tìm người, chẳng bằng nói hần dùng bảy tám năm đi tìm ý nghĩa cuộc sống của hần. Còn không hi vọng thê tử tái giá, có thể là do hần yêu thê tử hần rất nhiều, cũng có thể là vì tính ích kỷ thời đại của nam nhân.

Vậy còn hần? Vì sao hần lại tìm nàng suốt bảy năm? Là bởi vì “nàng” là ý nghĩa cuộc sống của hần, hay là “tìm nàng” mới là ý nghĩa cuộc sống của hần? Hần tin rằng nàng nhất định đang sống ở một nơi nào đó trong thiên hạ này, hần cũng tin chắc mình nhất định có thể tìm được nàng. Nhưng hần không hi vọng lúc hần tìm được nàng, nàng đã gả làm thê tử của người khác. Chỉ cần nghĩ tới nụ cười ngọt ngào như hoa lê của nàng sẽ thuộc về người khác, tim hần lại đau nhức vô cùng. Nhưng, những năm này, không có hần bên người, có phải sẽ không có người nấu nước cho nàng, chải đầu cho nàng, đắp lưng cho nàng, ủ ấm tay chân cho nàng? Nếu có, người đó có phải là trượng phu của nàng hay không?

Ai, Tín Hoa a Tín Hoa, nếu người đã sớm xác định phải rời đi ta, vì sao lại làm lòng ta loạn?

“Diệp... đại ca...” Lý gia tiểu cô nương muốn nói lại thôi, “Huynh không thể...” lưu lại vì ta sao? Nàng vốn định lấy hết dũng khí thổ lộ, nhưng lại chạm đến vẻ mặt cô đơn của Diệp Thiếu Phong, rốt cuộc lại đem lời muốn nói nuốt lại trong bụng. Nàng ít nhiều có chút không cam lòng, đến tốt cùng nữ tử trong tranh có sức quyến rũ gì mà có thể làm cho Diệp đại ca nhớ mãi không quên như thế? “Diệp đại ca... Vậy huynh... hãy bảo trọng.”

Mặt Diệp Thiếu Phong giãn ra: “Đa tạ. Nếu có cơ hội, sẽ trở lại thăm đại thúc đại thẩm và cả muội nữa.”

Tiểu cô nương cũng gắng gượng cười: “Nhất định nga!”

“Nhất định!”

24. Chương 24

Chào từ biệt với mọi người xong, hần lập tức bắt đầu dọn dẹp. Chỉ trừ bức họa vẽ Diêu Tín Hoa là hần hết sức cẩn thận cất vào ra, những bức tranh khác đều chỉ cuộn lại qua loa, nhét vào trong túi.

Qua nhiều năm như vậy, hần họa vô số cảnh non sông nước biếc cùng chim hoa tôm cá, cũng họa qua không biết bao nhiêu người, nhưng thủy chung không lại họa “nàng”. Khi hạ bút hần có chút khiếp đảm, sợ trí nhớ của mình có khả năng mơ hồ, họa ra một “nàng” không giống, làm cho người khác cũng nhận không ra.

Trở lại khách điểm, hần lại lấy bức họa của nàng ra, treo lên lần nữa.

Đó là hồi tám năm trước, bọn họ đến một nơi bị nàng đặt tên là “Tứ Xuyên”, nàng ngồi trên cây cầu gỗ nghịch nước, hần vì nàng mà họa. Cảnh tượng đó tựa hồ như mới xảy ra ngày hôm qua. Hần lúc đó, sao có thể ngờ tới, nàng từ biệt, chính là bảy năm!

“Tín Nhi...” Mỗi lần hướng về phía bức họa kêu lên cái tên này, tim hần lại đau như bị đao cứa. Hần không hiểu, tại sao nàng lại quyết tuyệt rời đi như vậy. Nhưng vô luận thế nào, “Ta nhất định sẽ tìm được nàng.”

Nữ tử trong bức họa, khóe miệng đầy ý cười, tựa như đang rất vui vẻ khi đồng dưỡng phu của nàng bị đùa đến loạn.

Trời tờ mờ sáng, Diệp Thiếu Phong đã rời giường, thay y phục, rửa mặt, ăn điểm tâm, thanh toán tiền, vác hành lí, mướn xe ngựa, đi ra khỏi thành.

Xe chạy được bốn dặm đường, dần dần đi tới một con đường nhỏ thưa người qua.

Đột nhiên, ngựa hí lên một tiếng, xe ngựa đột nhiên dừng lại. Làm hại Diệp Thiếu Phong không kịp phòng bị đụng đầu vào thành xe.

Hắn xoa đầu, vén màn lên, đang muốn hỏi phu xe chuyện gì xảy ra, lại bỗng bị trùm một túi vải màu đen lên đầu, sau đó sau gáy bị đánh mạnh một cái, trong đầu chỉ kịp nhảy ra hai chữ “cường đạo” rồi bất tỉnh nhân sự.

Bức họa của hắn!

Ý nghĩ đầu tiên khi hắn lấy lại ý thức là bức họa của Tín Hoa.

Hắn đột nhiên ngồi dậy, thiếu chút nữa đụng vào một thân thể thơm mềm.

“Thực xin lỗi!” Hắn theo trực giác nói lời xin lỗi, lại phát hiện người trước mặt có chút quen mắt, “Người là...?”

“Diệp Thiếu Phong, cuối cùng ngươi cũng tỉnh.” Nữ nhân cười tủm tỉm, đôi mắt câu hồn không ngừng quét trên người Diệp Thiếu Phong, một đôi tay mềm càng thêm càn rỡ dán lên ngực hắn.

Diệp Thiếu Phong một hồi như cũ. “Hứa phu nhân!” Vốn định trước khi tai họa ập tới tránh đi nơi khác, không ngờ vẫn bị người ta mưu hại. Bất quá Hứa phu nhân này cũng quá lớn mật rồi, dám ban ngày ban mặt cướp người. Nàng không sợ bị Hứa lão gia biết sẽ chịu không nổi sao?

“Nơi này không có người khác, người gọi khuê danh của ta Tường Ngọc là được rồi.” Vừa nói Hứa phu nhân này vừa dựa sát vào Diệp Thiếu Phong.

Cổ tay Diệp Thiếu Phong nhẹ nhàng chuyển một cái, liền xảo diệu đẩy Hứa phu nhân ra cách một khoảng nửa cánh tay, “Hứa phu nhân, thỉnh tự trọng.”

Hứa phu nhân hơi sững sờ, đột nhiên cười nói: “Diệp Thiếu Phong, ta hữu lễ mời, ngươi không chịu. Sáng sớm lại như chạy trốn mà ra khỏi thành. Ta đáng sợ như vậy sao?”

Diệp Thiếu Phong rất nhanh đứng dậy xuống giường, tránh ra xa mấy bước mới nói: “Hứa phu nhân mặc dù tuổi đã ngoài ba mươi, nhưng phong vận vẫn còn, là mỹ nhân hiếm thấy, ta làm sao sợ được? Sáng sớm ra khỏi thành là thực có chuyện gấp, kính xin Hứa phu nhân thông cảm, sớm thả ta đi.”

“Nếu như ta nói, ta muốn nhốt ngươi cả đời thì sao?”

Diệp Thiếu Phong rất nhanh đáp: “Đây không phải là chuyện Hứa phu nhân nên làm.”

Hứa phu nhân mê muội nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của Diệp Thiếu Phong, “Vậy đây là chuyện ai nên làm? Trong lòng ngươi nhất định cảm thấy ta không biết xấu hổ, là một đấng phụ khiếm nhã dâm oa, nhưng ngươi có biết không, muốn cướp người không phải chỉ có mình ta. Còn có một người khác có lẽ ngươi có nghĩ cũng nghĩ không ra. Thay vì nói là ta cướp ngươi, chẳng bằng nói ta cứu ngươi. Ha ha, bây giờ lão già kia nhất định đang tức đến gờ chân!” Hứa phu nhân nói đến đây, không khỏi cười đến run rẩy hết cả người.

Diệp Thiếu Phong thở dài một tiếng: “Ta biết ngay...”

“Ngươi biết?” Nhìn Diệp Thiếu Phong không hề có vẻ giật mình, Hứa phu nhân ngược lại kinh ngạc.

Ai, hắn đã sớm biết không nên tiến vào vũng nước đục Hứa gia này mà, bây giờ muốn thoát ra cũng khó!

“Hứa phu nhân, mặc kệ là ngươi cướp ta hay cứu ta, ta cũng tuyệt đối không cam chịu ngươi uy hiếp, mặc cho ngươi làm gì thì làm.”

“Ngươi!” Lòng mày Hứa phu nhân dựng lên, muốn phát tác. Nàng dùng mọi cách lấy lòng hắn, thế nhưng hắn lại không cảm kích chút nào, làm ặt nàng trông rất khó coi. Nhưng việc đã đến nước này, đã cướp về, đương nhiên không thể dễ dàng thả cho hắn đi. Nàng cười lạnh một tiếng: “Diệp Thiếu Phong, ngươi không

đồng ý cũng tốt, nghe lệnh cũng được. Ta sẽ nhốt ngươi cho đến ngày ngươi quỳ gối cầu ta! Chỉ trách bộ dạng ngươi quá tốt, quá biết quyến rũ nữ nhân. Ngay cả lão gia kia... Hừ!” Nàng lộ ra một vẻ mặt chán ghét cực độ, lời còn chưa nói xong đã phẩy tay áo bỏ đi.

Thấy nàng rời đi, Diệp Thiếu Phong thở ra một hơi.

Ban nãy trong lúc nói chuyện, hắn đã quan sát qua gian phòng này. Ba mặt là tường, chỉ có một lối ra. Mà lối ra vừa rồi đã bị khóa kín từ bên ngoài. Xem ra là một mật thất. Đã là mật thất, theo lý thuyết phải xây bên trong Hứa phủ. Bây giờ hắn chỉ hi vọng người biết vị trí mật thất này chỉ có Hứa phu nhân cùng thân tín của nàng, nếu không hắn thật sự có chút nguy hiểm.

Trước kia Hứa lão gia thỉnh hắn qua phủ để vẽ cho tiểu thư bữa họa tuyển hôn, hắn đã cảm thấy Hứa lão gia mà bên ngoài đồn đãi hoang dã vô độ này, không chỉ ham nữ sắc, đối với nam sắc càng thêm cố chấp khác thường. Phục vụ bên cạnh Hứa lão gia đều là nam tử trẻ tuổi tuấn tú, bọn họ mặt hoa đào, eo không đầy nắm tay. Mà Hứa lão gia đối với hắn, cũng cho thấy có mưu đồ khác rất rõ ràng.

Chỉ tiếc, hắn cũng không định định cư ở nơi này, hơn nữa cũng không có chuyện gì cầu Hứa lão gia, cho nên Hứa lão gia không làm gì được hắn. Chỉ đành phải mặc cho hắn họa xong lại đưa hắn xuất phủ.

Không ngờ, đạo ột thước, ma ột trượng. Cuối cùng vẫn bị người ta bắt được.

Chuyện đến nước này, hắn cũng sẽ không than vãn “thối đời bạc bẽo, lòng người đổi thay”, cũng sẽ không tức giận “trên đời này quả là không có vương pháp rồi!”. Những năm này hắn chu du các nơi, đã sớm nhìn rõ bộ mặt quốc gia. Mực nát từ trên xuống dưới. Dân chúng gặp nạn, muốn dựa vào vương pháp tới cứu, chỉ sợ ngược lại là họa vô đơn chí.

Cũng được, đã bị bắt, thì cứ bình tĩnh lại. Thất kinh dù sao cũng không phải biện pháp tốt để tự cứu.

Nếu Tín Hoa biết đồng đường phu mà nàng dốc lòng bồi dưỡng, bây giờ là dê trong miệng cọp, nàng có hối hận năm đó vứt bỏ hắn hay không?

25. Chương 25

“Họa sĩ ca ca, ăn cơm.”

Mật thất tối tăm, xếp chân ngồi tĩnh tọa trên giường, không hề hay biết đã bao lâu trôi qua. Cho đến khi cửa chợt bị đẩy ra nghe ken két, một tiểu cô nương bụng thức ăn đi tới, Diệp Thiếu Phong mới nhận ra thật có chút đối bụng.

Vừa mở mắt ra, hắn kinh ngạc phát hiện tiểu cô nương này chỉ mới có năm sáu tuổi, thân thể nho nhỏ, lão đảo đi vào, cái mâm có vẻ lớn quá sức nàng. Hắn vội vã xuống giường đi tới đỡ lấy.

“Tiểu muội muội, chỉ có mình ngươi sao?”

Tiểu cô nương gật đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, hết sức đáng yêu. “Phi nhân nói, về sau Tú Tú sẽ ăn cơm cùng họa sĩ ca ca, họa sĩ ca ca không ăn, Tú Tú cũng không thể ăn, họa sĩ ca ca mà chạy, Tú Tú vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến ăn cơm. Cho nên Tú Tú nhất định phải trông ki họa sĩ ca ca mới được.”

Diệp Thiếu Phong nhướng mày. Nói vậy chẳng phải nếu như hắn muốn chạy, còn phải mang trên lưng một “gối đồ nhỏ” theo sao? So với phái tôi tớ đến trông chừng, ngược lại tiểu cô nương này càng có thể cản bước hắn. Hứa phu nhân này tâm kế thật sâu!

“Cha nương Tú Tú đâu?”

Tú Tú nghe rằng cười một tiếng: “Tú Tú không có cha nương. Họa sĩ ca ca, Tú Tú đói bụng, ăn cơm đi!”

Diệp Thiếu Phong cười khở, cửa ở chỗ đó, hơn nữa còn không khóa, thế nhưng hắn lại phải ngồi ở chỗ này bồi tiểu cô nương ăn cơm. Lấy tính cách của hắn, tuyệt đối không có khả năng vứt bỏ tiểu cô nương này mà không thèm để ý. Nhưng vốn là hắn đã không chắc chắn có thể thuận lợi trốn ra ngoài, nếu còn mang theo nàng... Ai, ăn cơm trước rồi nói sau.

“Họa sĩ ca ca, huynh không thích nơi này sao?” Tú Tú đột nhiên hỏi.

“A, làm sao muội biết?”

“Bởi vì họa sĩ ca ca vẫn cau mày, nhất định là không thích nơi này. Tú Tú cũng không thích. Tú Tú đi một đoạn đường thật dài, bảy lần quặt tám lần rẽ, tối om, mới đi tới đây. Nhưng họa sĩ ca ca thật là xinh đẹp, ăn cơm cùng họa sĩ ca ca, Tú Tú thật vui mừng.”

Diệp Thiếu Phong trong lòng khẽ động. Lời nói vô tâm của Tú Tú, hình như tiết lộ một tin tức rất quan trọng cho hắn.

“Tú Tú, đường đi khó đi vậy, muội lại bưng thức ăn, một mình muội làm sao tới được đây?”

Tú Tú nháy nháy mắt: “Tú Tú đi một đoạn, trên tường có cây nên sáng lên, lại thêm một đoạn, lại sáng lên, nhưng cây nên phía trước lại tắt. Tú Tú sợ, đi chậm hơn.”

Ánh nến tắt theo đường đi? Nói vậy nhất định có người giám thị mật đạo thông qua cơ quan rồi. Gay go gay go... Cũng không đúng, phải là kỳ quái. Nhà phú hộ người ta có nhiều mật thất, giấu bảo tù người, cũng không có gì kỳ quái. Nhưng thiết kế phức tạp như vậy, sợ là không có nhiều.

Xem ra Hứa gia, so với trong tưởng tượng của mọi người còn khó lường hơn.

Ừm... Đầu thật là đau...

“Tú Tú ăn no rồi. Tú Tú đi nha. Hẹn gặp lại họa sĩ ca ca.” Nói xong, nàng cũng mặc kệ Diệp Thiếu Phong có ăn xong hay chưa, tiện thể nhanh nhẹn cầm chén đĩa bỏ vào trong mâm, bưng đi ra ngoài.

Diệp Thiếu Phong thấy nàng đi tới ngoài cửa, để cái mâm qua một bên, lại chuyển ra một cái băng ghế, leo lên, thật vất vả kéo cửa lại, sau đó là âm thanh khóa lại.

Hắn bật cười.

Tiểu cô nương này, chẳng lẽ là muốn nói cho hắn biết, hắn căn bản không có hi vọng trốn thoát sao?

Ngày hôm sau, cửa chậm chậm bị đẩy ra, Tú Tú lại tới.

Lần này là đưa điểm tâm.

“Họa sĩ ca ca, phu nhân sai ta tới hỏi huynh, rốt cuộc là huynh có đồng ý hay không.”

“Muội trở về nói cho Hứa phu nhân, cho dù nàng giam ta cả đời, ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Nhưng nếu họa sĩ ca ca không đồng ý, sẽ thật sự không thể đi ra ngoài đi?”

Diệp Thiếu Phong cười cười: “Cứ tính là ta đồng ý, cũng sẽ không đi được.”

Tú Tú nghiêng đầu, mở trừng hai mắt, giống như muốn nói cái gì, lại không nói. Cơm nước xong, lại bưng cái mâm đi ra.

Sau đó là cơm trưa, cơm tối. Tú Tú vẫn như cũ hỏi vấn đề giống như vậy, lấy được đáp án giống nhau, liền cái gì cũng không nói tiếp, ăn xong rồi đi.

Cho đến ngày thứ năm.

Tú Tú đột nhiên nằm úp sấp bên tai Diệp Thiếu Phong nhỏ giọng nói: “Họa sĩ ca ca, hôm nay phu nhân và lão gia đều không ở đây, không ai giám thị, chỉ cần huynh đồng ý bỏ trốn cùng Tú Tú, Tú Tú liền dẫn huynh trốn đi!”

Diệp Thiếu Phong giật mình thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống: “Bỏ trốn!? Tú Tú, muội biết muội đang nói gì sao?”

Tú Tú cười hắc hắc: “Biết a. Tú Tú thích họa sĩ ca ca, muốn gả cho họa sĩ ca ca. Nhưng nếu như họa sĩ ca ca không đồng ý thú Tú Tú, Tú Tú cũng sẽ không giúp họa sĩ ca ca trốn đi.”

“Tú Tú!?”

“Họa sĩ ca ca có đồng ý hay không?” Tú Tú bắt chước y hệt giọng điệu Hứa phu nhân.

Diệp Thiếu Phong có chút dở khóc dở cười: “Tú Tú, muội còn nhỏ, sao có thể có ý nghĩ như thế?”

Tú Tú giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Tú Tú đã sáu tuổi rồi! Không nhỏ! Họa sĩ ca ca còn không phải là khi sáu tuổi đã bị đại tỷ tỷ định xong sao!”

Mặt Diệp Thiếu Phong liền biến sắc: “Muội nói cái gì?”

Tú Tú đột nhiên cười khanh khách, giống như là hấn nói chuyện gì buồn cười lắm, buồn cười đến nàng cũng buồn cười.

Nàng vừa cười vừa nắm lấy tay Diệp Thiếu Phong: “Họa sĩ ca ca, hôm nay không có thời gian ăn điểm tâm rồi. Huỳnh mau đi cùng ta thôi.”

“Đợi chút...!”

“Không thể đợi thêm nữa! Đợi thêm, phụ thân nhất định sẽ trách mắng!”

“Không phải muội nói không có cha và nương sao?”

“Họa sĩ ca ca, đi ra ngoài rồi hẵng nói!”

Nói xong, nàng cứ nhiên kéo tay Diệp Thiếu Phong một đường chậm chậm chạy đi.

Cứ như vậy, Diệp Thiếu Phong mơ hồ đi ra khỏi mật thất, đi vào trong mật đạo tối om.

Mật đạo quả nhiên giống y như lời Tú Tú nói, phía trước sáng lên phía sau sẽ tắt. Nói cách khác, vẫn có người bí mật giám thị như cũ.

Trời ạ! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Hấn thật có thể đi theo tiểu cô nương này trốn đi được sao? Sẽ không sa vào bẫy gì đó chứ?

Bọn đi được ước chừng một khắc thời gian, Tú Tú vui vẻ nói: “Phía trước chính là cửa ra!”

Hấn ngẩng đầu nhìn. Quả thật, không xa phía trước lộ ra ánh sáng, nhưng bên trong ánh sáng, lại có một người đang đứng!

“Tú Tú, đợi đã nào...!”

Hấn muốn kéo Tú Tú, Tú Tú lại hất tay hấn ra trước một bước, chạy về phía người kia: “Phụ thân!”

Phụ thân?

Người bị Tú Tú gọi là phụ nhân, một phen ôm lấy Tú Tú, cười mắng: “Xú nha đầu! Hại phụ thân chờ lâu như vậy! Đáng đánh!”

Diệp Thiếu Phong chần chờ đi tới, dần dần thấy rõ mặt của người kia — “La Tam ca!”

La Tam cười hắc hắc: “Đã lâu không gặp, Tiểu Phong. Đợi lát nữa hãy ôn chuyện, trước đi theo ta đi.”

Một tuần trà sau, Diệp Thiếu Phong rời đi Hứa phủ đã giam giữ hấn suốt năm ngày. Ngồi trong thùng nước rửa chén, mang theo hành lí của hấn, trong ngực ôm Tú Tú.

Lại thấy ánh mặt trời, như là đã qua mấy đời.

“La Tam ca, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Làm sao người biết ta ở chỗ này? Tú Tú là nữ nhi của người?”

“Người ngồi xuống, nghe ta nói từ từ. Tú Tú, đi rửa mặt sạch sẽ rồi lại ra gặp người.” La Tam cười đẩy Tú Tú dù đã đến nhà vẫn dính trên người Diệp Thiếu Phong đi. “Ừ... Nên bắt đầu nói từ đâu đây?”

Diệp Thiếu Phong tỉnh táo lại, trong đầu cũng lí giải được chút đầu mối: “La Tam ca, nếu ta đoán không sai, người vốn cũng không phải làm nghề làm xiếc, phải không?” Người nắm đó dạy hấn thối địch đúng là La Tam.

La Tam gạt đầu một cái, cười nói: “Ha ha, nói làm xiếc là giả, nói Giang Dương Đại Đạo mới là thật.”

Giang Dương Đại Đạo? Cái gọi là Giang Dương Đại Đạo, không chắc là sẽ chia cho người nghèo, nhưng nhất định là cướp của người giàu. Nếu là cướp của người giàu, nhất định nguy hiểm gấp trăm lần trộm vặt móc túi. Rửa tay chậu vàng, mai danh ẩn tích cũng không kì quái. Chỉ là vì sao lại trở thành một tên khất cái?

La Tam thấy Diệp Thiếu Phong không nói, bày ra tư thế rửa tai lắng nghe, tiếp tục nói: “Người thông minh như vậy, không cần ta nói tỉ mỉ, đại khái trong lòng cũng đoán được cả rồi. Hai mươi năm trước, ta bước chân vào giang hồ, gây ra mấy đại án kinh thiên động địa, sau lại bị quan phủ truy nã, một đường chạy trốn, kết quả bị Lý Kim Sơn nổi danh thời đó đánh trọng thương, mặc dù may mắn chạy thoát, nhưng cũng chỉ còn một hơi thoi thóp. Chính thời điểm đó, ta gặp được Hạnh Hoa...”

Khóe miệng Diệp Thiếu Phong co giật. Chẳng lẽ cho tới bây giờ tất cả mọi người còn tưởng rằng nàng gọi là Hạnh Hoa?

La Tam sa vào “chuyện năm đó”, không chú ý tới dị biến rất nhỏ trên mặt Diệp Thiếu Phong: “Khi đó nàng còn là một tiểu cô nương tám tuổi. Nhìn thấy ta đầy máu me khắp người, không chỉ không sợ hãi, còn giúp ta cầm máu trị thương. Chỉ là khi đó thủ pháp khâu vết thương của nàng còn chưa thuần thục, hại trên người ta có thêm một vết sẹo vô cùng xấu. Dĩ nhiên trọng điểm không phải chỗ này, mà là nàng không chỉ cứu ta một mạng, còn xin cơm đến cho ta ăn trong lúc ta còn đang dưỡng thương...”

Quả nhiên nhất người về nuôi là ham mê của nàng. Lần đầu tiên được nghe về quá khứ của nàng, trong lòng Diệp Thiếu Phong có một tia cảm giác kì lạ.

“Một tiểu cô nương lưu lạc thành khát cái cũng không có gì lạ, nhưng kỳ quái là tại sao nàng lại tinh thông y thuật?”

Không tệ. Đại khái tất cả mọi người đều ôm một nghi vấn giống nhau. “Sau lại như thế nào?”

“Sau đó? Sau đó người cũng biết rõ, cũng làm một tên khát cái. Những người khác trong miếu cũng không sai biệt lắm đều tương tự. Người cũng được nàng nhất về, nên rất rõ ràng.”

“Nhưng các người ít nhất cũng biết nàng tinh thông y thuật, mà ta, nếu không phải nàng lại nhất Phong đại thúc về, ta có thể tới bây giờ cũng chẳng hay biết gì.”

La Tam nói: “Thật ra thì nàng cũng không cố ý giấu giếm người, chỉ là không thích người khác cảm động và nhớ nhung hảo ý của nàng mà thôi. Năm đó người còn nhỏ, có lẽ không hiểu, bây giờ người dù sao cũng có thể hiểu được. Chúng ta một đám nam nhân trưởng thành này cam nguyện cúi đầu nghe theo một tiểu cô nương, còn không phải là cảm tạ ân của nàng sao?”

Diệp Thiếu Phong nghe, im lặng hồi lâu. “Vậy La Tam ca như thế nào đến nơi này?”

La Tam cười một tiếng, mắt dường như có chút ướt: “Tám năm trước, Hạnh Hoa mặc dù mang theo người không từ mà vật, lại để lại cho chúng ta một số tiền lớn. Ai cũng không biết nàng kiếm từ đâu ra nhiều tiền như vậy, chỉ biết là nàng đã sớm định rời đi, cũng sớm có kế hoạch an bài đường lui cho chúng ta. Khoản tiền kia, đều dựa theo số người, một phần một phần gói kĩ. Chúng ta biết dù có tiếp tục ở lại trong miếu đồ nát cũng đợi không được nàng trở lại, liền mỗi người một ngả, tứ tán tha hương rồi. Mà ta, đi tới nơi này, mở ra một tiểu điểm, bán mấy thứ lặt vặt. Cũng cười tức phụ, sinh nữ nhi.”

Hắn đang nói, Tú Tú đã thay xong y phục, rửa xong mặt trở lại. “Phụ thân, họa sĩ ca ca!”

Diệp Thiếu Phong kinh ngạc nhìn Tú Tú, như là trên mặt nàng đột nhiên nở một đóa hoa: “Người là Tú Tú?” Như thế nào mà khuôn mặt hoàn toàn khác vừa rồi?

Tú Tú nhào vào trong ngực hắn: “Đúng vậy! Họa sĩ ca ca nhanh như vậy không nhận ra Tú Tú rồi hả?”

“Không biết lớn nhỏ.” La Tam một tay xách nữ nhi ra, mới hơi chút đắc ý giải thích, “Người người đều chỉ biết ta biết trộm đạo, nhưng ta còn có hai ngón tuyệt kĩ nữa, một là mật thám, hai là dịch dung. Ta mặc dù biết người bị bắt vào Hứa phủ, dù sao cũng không dám tùy tiện đi cứu, huống chi ta cũng không biết người bị giam chỗ nào. Thật may là bên Hứa phu nhân có một tiểu nha hoàn gần giống nữ nhi của ta, ta dùng biện pháp mang tiểu nha đầu kia ra khỏi Hứa phủ, ta dịch dung nữ nhi của ta thành nàng, lại đưa về bên cạnh Hứa phu nhân. Tú Tú cơ trí, cùng ta trong ứng ngoại hợp, thừa dịp hôm nay Hứa lão gia Hứa phu nhân đi tặng lễ cho Huyện thái gia vừa nhậm chức, mới đem người cứu ra.” Nói là cứu, cũng có thể nói là “trộm”. Chỉ là trước kia hắn trộm vật, lần này lại là trộm người.

“Tiểu nha đầu kia đâu?”

“Tiểu nha đầu kia vốn bị kẻ buôn người bán vào Hứa phủ, không cha không nương, ta đã phó thác nàng cho họ hàng của tức phụ ta rồi.”

Diệp Thiếu Phong bỗng nhiên nói: “La Tam ca, người còn có việc gạt ta có phải không?”

La Tam mí mắt nhảy dựng, cười mỉa nói: “Không có... A! Có thể nói ta đều đã nói rồi a! Ngay cả hai ngón tuyệt kỹ ta chưa bao giờ nói với ai cũng đã nói cho người biết a...”

“Không đúng! La Tam ca, người nhất định còn có việc gạt ta!” Diệp Thiếu Phong cực kì khẳng định nói, “Người định cư ở nơi này lâu như vậy, ta tới đây nhiều ngày như vậy, gian hàng họa của ta cũng đặt ở khu vực náo nhiệt nhất dễ thấy nhất, người không thể nào không phát hiện ta, đúng hay không?”

“Cái này...” Ô ô, Hạnh Hoa này, không có việc gì nuôi cái đồng đường phu thông minh như vậy làm gì!

“Người nhất định là đã sớm nhận ra ta, lại cố ý làm bộ như không quen. Cho đến khi ta bị bắt vào Hứa phủ, người mới không thể không hiện thân.”

“Người nghe ta giải thích...” Ai yêu, ánh mắt thật sắc bén a! Hắn chỉ mà một tên Giang Dương Đại Đạo đã giải ngũ, bây giờ lá gan rất nhỏ a.

“Nếu như không phải là nghe ‘người nào đó’ nói, sẽ không cố ý không nhận ra ta.” Mặc dù Diệp Thiếu Phong ngoài miệng thông dong, trong lòng lại bắt đầu cuồng loạn — có khả năng sao? Có khả năng này sao? “Mà người có thể làm cho người nói gì nghe nấy, lại có quan hệ với ta, chỉ có một —”

La Tam mở hôi lạnh chảy ròng ròng, nắm chặt nữ nhi mình làm tấm mộc: “Tiểu Phong, người bình tĩnh lại nghe ta nói...”

Bảy năm tao nhã lịch sự cuối cùng cũng sụp đổ, Diệp Tiểu Sư Tử rống lên: “Nàng ở nơi nào —!?”

26. Chương 26

Thế giới trước kia của hai người.

Chủ tử: trà!

Đồng đường phu: đến đây!

Chủ tử: nước tắm!

Đồng đường phu: nấu xong rồi!

Chủ tử: đâm lưng cho ta!

Đồng đường phu: vâng...

“Thật ra thì... Ta cũng chỉ vô tình gặp được nàng... một lần mà thôi...” Thanh âm La Tam nhỏ xíu, run rẩy, chẳng có tia khí lực nào.

“Nói tiếp.” Ánh mắt của hắn, giống như băng và lửa hòa vào nhau.

La Tam chìm sâu vào trong kí ức: “Đó là một đêm đông chùng hai năm trước, một mình ta đi trên đường cái không một bóng người, gió lạnh gào thét, bệnh mắt hột mê ly... Ôi, khi đó, ta vừa đúng lúc bị bệnh đau mắt hột...”

Một thanh kiếm vô hình quét qua: “Nói trọng điểm.”

La Tam co rúm lại một chút, rất nhanh đã trở lại thực tế: “Đơn giản mà nói chính là mấy ngày ấy ta đang bị bệnh đau mắt hột, hết sức khổ não, đột nhiên có một ngày Hạnh Hoa xuất hiện trong tiệm của ta, chào hỏi ta một phen, chữa khỏi bệnh đau mắt hột của ta liền đi.”

“Chỉ chào hỏi liền đi?” Lòng bàn tay hần túa ra mồ hôi.

“Đúng, đúng a... Chào hỏi và chữa khỏi bệnh đau mắt hột của ta liền đi.” Hần thật sự không có nói láo nha.

“Nàng chào hỏi kiểu gì?” Cũng không thể là “Hắc, người khỏe không, đã lâu không gặp, sau này còn gặp lại” chứ.

La Tam chỉ cảm thấy đầu đau lỗ tai cũng đau mắt cũng đau miệng cũng đau, đau đến mức hần không muốn suy tư không muốn nghe không muốn nhìn cũng không muốn nói. Cho nên hần nói chuyện giống như đầu lưỡi bị rút gân: “Nàng dặn... sau này có nhìn thấy Diệp Thiếu Phong, ngàn vạn lần không được tỏ ra quen biết, cũng không được tiết lộ là nàng đi đâu, trừ phi vạn bất đắc dĩ...” Nói đến phần sau, La Tam nghĩ thầm chết thì chết đi, dứt khoát thú nhận hết cho xong, vuốt thuận đầu lưỡi nói: “Ta nghĩ những năm nay người không có được tin tức của nàng, cùng với việc nàng đi trước người một bước dặn dò mọi người không thoát khỏi quan hệ.”

“...” Run rẩy.

“Tiểu Phong, người không sao chứ?”

“Không có việc gì!” Hần khề cần rằng, “Ta chỉ là lạnh.”

“Lạnh? Giữa ngày hè sao?”

Hần là lạnh trong tim. “Lúc người nhìn thấy nàng... Nàng đi một mình sao?”

“Không... không phải...” Ai yêu, thế nào đột nhiên hần cũng cảm thấy lạnh lên rồi, “Ban đầu ta cho là nàng chỉ có một mình... Nhưng sau lại phát hiện có một nam nhân đứng chỗ cách nàng không xa, giống như là đang đợi nàng. Sau đó Hạnh Hoa từ trong cửa hàng của ta rời đi, ta xa xa nhìn thấy nàng sóng vai đi cùng nam nhân kia.” A— Thu! Chẳng lẽ là lại có cái gọi là đầu nga xuất hiện oan tình, tháng sáu hạ bão tuyết, cho nên mới lạnh như thế? Nhưng nhìn ra bên ngoài, rõ ràng là ánh nắng mặt trời rực rỡ a.

Tú Tú kéo kéo ống tay áo của cha nàng: “Phụ thân, họa sĩ ca ca hóa đá rồi ư!”

La Tam sợ hết hồn: “Tiểu Phong, người thật sự là không có chuyện gì sao? Mặt trắng bệch như vậy!”

“Không có việc gì.” Không có việc gì mới là lạ! Hần chỉ vào một cái bình sứ thanh hoa La Tam bày trong chính sảnh, cười lạnh: “La Tam ca, cái đó rất quý có phải không?”

La Tam tươi cười rạng rỡ: “Ai nha ai nha! Người thật đúng là biết hàng a! Đây chính là đồ thật từ trong cung chảy ra đó! Đáng tiếc người bán nó không biết, làm cho chuyên gia giám bảo là ta nhặt được tiện nghi. Nói đến giám bảo thì...”

Diệp Thiếu Phong ngắt lời hần: “Nếu như ta mà dùng cái này đập vào bình hoa, người nói nó sẽ như thế nào?”

“Hả?” Đương nhiên là có thể bể a!

“Người phải biết, một mỹ nam tử đầu tiên phải có một hàm răng đẹp. Giống như một món đồ sứ tinh mỹ, chỉ cần có một tí vết nhỏ xíu, giá trị lập tức sẽ xuống dốc thê thảm, thậm chí không đáng một đồng.”

Lúc này, nhớ tới câu nói của nàng năm đó, hàm răng bị cắn cang thêm đau. “La Tam ca, nếu người quanh co lòng vòng thêm một chữ nữa, ta liền cho người kiến thức một chút làm thế nào để biến một món bảo bối thành thứ đồ bỏ đi.”

“Đại hiệp! Thử hạ lưu tình!”

Hạnh Hoa a Hạnh Hoa, số mạng cái bình sứ thanh hoa của ta thật tội lỗi a. Năm đó người dùng nó buộc ta giữ bí mật với Tiểu Phong, bây giờ Tiểu Phong lại dùng chính nó để bức ta tiết lộ bí mật. Nhưng nếu bây giờ người không ở trước mặt ta, ta đương nhiên là chọn tiết lộ bí mật rồi. Phạt tổ phù hộ người. Cũng xin Phật tổ hộ hộ bình sứ thanh hoa của ta có thể vĩnh viễn cách xa hai cái khắc tình này.

Diệp Thiếu Phong không chỉ hỏi hướng đi của Diêu Tín Hoa sau khi rời khỏi nhà La Tam, còn hỏi được địa chỉ của những người khác trong miếu đồ nát.

Hắn. Để lại toàn bộ hành lí tiền tài, chỉ mang theo bức họa của nàng.

Khi đi ra khỏi thành, hắn không ngoài ý muốn nhìn thấy binh sĩ ở cửa thành thẩm vấn nghiêm cẩn những người đi đường, nhất là các thanh niên tuổi trên dưới hai mươi có diện mạo thanh tú. Hứa quân gia đứng bên cạnh đám binh lính, thoạt nhìn rất sốt ruột.

Hắn cười lạnh, từ từ cọ xát đi qua đám bọn họ.

Không ai cản hắn, lại không có người liếc hắn một cái. Hứa quân gia thậm chí ghét bỏ dùng tay áo che kín lỗ mũi: “Xú khát cái! Mau cút xa một chút!”

Không sai, ai cũng sẽ không nguyện ý đến gần một tên khát cái áo quần rách nát có diện mạo xấu xí.

Diệp Thiếu Phong vẫn như cũ là Diệp Thiếu Phong, nhưng ánh mắt mọi người nhìn hắn đã khác nhau một trời một vực.

Khi hắn ra khỏi thành mà không gặp bất kì trở ngại nào, lại nghĩ tới bộ mặt đau lòng như phá hủy một kiệt tác của trời cao của La Tam ca, lần đầu tiên trong bảy năm qua, hắn có tâm tình mà trêu đùa.

Nghĩ đến cũng lạ, hắn lớn lên trong ổ khát cái, lại chưa từng xin cơm một lần nào, luôn ăn đồ có sẵn. Sau đó Tín Hoa rời đi, hắn cũng cần bản chưa hề phải làm khát cái, mà là dựa vào các loại tài nghệ mà hắn học tập nhiều năm để kiếm sống. Nếu không phải trong lòng hắn còn vương bận, có khi hắn đã định cư ở một địa phương nào đó làm tiểu một thương rồi.

Hắn có chút hưng phấn, vừa bởi vì hắn rốt cuộc tìm được đầu mối, cũng bởi vì bộ dáng cùng thân phận của hắn bây giờ, giống như là thể nghiệm cuộc sống mà Tín Hoa đã đi qua, đi theo con đường mà Tín Hoa đã từng đi.

Trước khi đi, La Tam ca nói với hắn: “Nếu như ngươi thật có thể nghĩ thấu tại sao Tín Hoa lại cam nguyện làm một khát cái, nàng sẽ đến gặp ngươi.”

Không, có lẽ trước khi nàng nguyện ý tới gặp hắn, hắn đã tìm được nàng.

====

La Tam ca buồn bã.

La Tam: Tiểu Phong a... Ngươi không muốn nghe một chút ta như thế nào trở thành Giang Dương Đại Đạo tài nghệ song toàn sao? Ngươi có biết thời điểm chính là ta khổ luyện 20 năm...

Diệp Thiếu Phong: Ta luyện hai tháng đã bằng ngươi.

La Tam: ...Vậy chúng ta nói một chút về kỹ thuật chế khóa đi!

Diệp Thiếu Phong: mau nói cho biết nàng ở nơi nào!

La Tam: ô ô...

27. Chương 27

“A — thu!” Đột nhiên cảm thấy lỗ mũi thật nhột, nàng nhịn không được ắt xì một cái rõ to.

“Hoa mũi, bị bệnh sao?” Thương Thương theo sách thuốc ngẩng đầu lên, “Đưa tay cho huynh.”

Nàng lắc đầu một cái, giọng nói hơi mang chút giọng mũi: “Không có việc gì. Đột nhiên ngứa mũi mà thôi.” Nhưng nhìn đến ánh mắt ôn hòa của hắn, vẫn cứ đưa tay qua.

Thương Thương đặt nhẹ tay lên cổ tay nàng, “Mấy ngày nay mũi luôn không yên lòng, có tâm sự sao?”

“Không có a.” Nàng cười.

“Có phải là lại nhớ ‘hắn’ rồi không?” Hoa mũi thường ngăn người, đại khái đều là vì hài tử kia. Mà ánh trăng hôm nay lại đẹp, quả là thời điểm tốt để nàng ngăn người.

“Đại ca, lại bị huynh biết?” Ở trước mặt Thương Thương, nàng luôn không che giấu được gì. Hoặc là nói, nàng sẽ nhìn không được muốn cho hắn thấy con người thật của mình, không có bất kì che giấu, cố kỵ nàng, cũng không cần cố gắng tỏ ra trưởng thành — mặc dù nàng cũng không còn nhỏ nữa.

Thương Thương buông ra cổ tay nàng, thuận tay sờ sờ đầu nàng: “Muội a! Đã như vậy sao còn phải rời đi hẳn? Còn làm cho hắn không tìm được muội?”

“Đại ca, huynh biết.” Nàng làm nũng.

“Ai, muội chính là nghịch ngợm, thích khi dễ người khác.” Một khi nàng không muốn nói thì có ép hỏi thế nào cũng là vô dụng. “Trễ rồi, đi ngủ đi.”

“Không, ta thức cùng đại ca.”

Thương Thương không thể làm gì khác hơn là buông sách xuống. “Được rồi, vậy ta cũng ngủ, muội cũng không cần thức cùng ta.”

Mặt nàng giãn ra: “Ân! Đại ca nhớ nghỉ ngơi thật tốt!”

Thương Thương đưa mắt nhìn theo bóng dáng nàng trở về phòng, mới đóng cửa phòng, cởi áo lên giường.

Nếu không hiểu rõ, đại khái sẽ cho nàng là tùy hứng. Nhưng hắn biết, nàng là lo lắng cho thân thể hắn.

Nữ hài tử như vậy, thật làm cho người ta khó lòng không thương yêu từ đáy lòng.

Chỉ mong nam hài kia có thể sớm ngày vượt qua bước quân nàng.

Sáng sớm, trong phòng Thương Thương truyền ra mấy tiếng ho khan không áp chế được.

“Đại ca, huynh có khỏe không?” Nàng nhẹ nhàng gõ một cái, liền đẩy cửa bưng thuốc tiến vào.

“Khụ khụ... Hoa muội, muội dậy thật sớm! Khụ...” Thương Thương nửa người chống bên mép giường, ho đến mức gần như không thở nổi.

Nàng vội vàng đặt thuốc xuống, đi tới giúp hắn đắp lưng thuận khí. Nàng hơi trách cứ nói: “Đại ca, tối qua huynh nằm xuống lại không ngủ ngay có phải không?”

Thương Thương miễn cưỡng ngừng ho: “Đúng vậy a, ta mãi suy nghĩ về bệnh của Nhụy Hà phu nhân...”

Nàng ngừng tay, không tán thành cho lắm: “Đại ca, hôm nay huynh còn muốn đi sao?”

Thương Thương yếu ớt cười một tiếng: “Đương nhiên là muốn đi. Đưa thuốc cho ta đi, coi chừng lạnh mắt.”

Nàng hơi nhíu mày, im lặng bưng thuốc cho Thương Thương.

Nàng rất muốn nói, mặc cho đại ca cố gắng thế nào, cùng Nhụy Hà cũng không thể có kết quả được. Nhụy Hà là một con hoàng yến được nuôi trong phủ Thái Sư, tài sắc song toàn, đang tuổi thanh xuân. Mà đại ca chỉ là một đại phu bình thường, tuổi đã hơn ba mươi mà chưa lập gia đình, ngày ngày trải qua cuộc sống không đói cũng không no. Ngay cả khi lang có ý thiếp có tình, cuối cùng cũng tranh không được với quyền thế, ngược lại sẽ hại nhau.

Thương Thương uống thuốc xong, hô hấp rốt cuộc cũng ổn định lại. “Ta biết rõ muội muốn nói gì, nhưng ta lại không bỏ được nàng. Hầu môn sâu như biển, tên Thái Sư kia có tính thích thu thập đồ vật quý giá và mỹ nữ, Nhụy Hà cũng chỉ là một món đồ chơi của hắn mà thôi. Dù nàng không có ý tranh thủ tình cảm, cũng không tránh được bị người khác oán hận. Cho nên lần bệnh này của nàng cũng không phải là không có duyên cớ.”

“Đại ca hoài nghi là có người hại nàng?”

Thương Thương gật đầu một cái. “Không phải là thủ đoạn mới mẻ gì, nhìn triệu chứng của nàng hơn phân nửa là có người hạ độc mãn tính trong đồ ăn của nàng.”

Nàng thở dài: “Lại là độc dược. Ta đặc biệt không biết giải độc, xem ra không giúp gì được cho đại ca.”

“A, sở trường của Hoa muội là ngoại khoa, ta kém xa. Nếu không phải nhờ muội, ta một đại phu nội khoa tay trái gà không chặt đã sớm chết dưới đao của sơn tặc.”

Nàng khẽ mỉm cười: “Nhờ vậy mới quen đại ca, thật là phúc của ta.”

“Lại nói ngốc. Ta chưa làm được gì uội bao giờ, còn nhận ân cứu mạng của muội, nên nói là phúc của ta mới đúng.”

Nàng cũng không so đo, thuận miệng đổi đề tài: “Đại ca rửa mặt đi, ta đi lấy điểm tâm.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Bảy năm trước, nàng ra đi không từ giả, một đường đến phương bắc, chạy thẳng tới Kinh thành. Trên đường đi gặp phải Thương Thương bị cường đạo chém bị thương, nàng cứu hẩn. Sau biết hẩn cũng là đại phu.

So với Diệp Thiếu Phong thiếu niên tuấn mĩ, Phong Vô Tình thành thực tự nhiên, diện mạo của Thương Thương có thể nói là vô cùng bình thường. Nhưng nàng bị sự nho nhã từ bên trong của hẩn thuyết phục, tình nguyện cùng hẩn vân du bốn phương, thi y cứu người, cho nên kế hoạch thượng kinh ban đầu cũng vì vậy mà bị trì hoãn thật nhiều năm.

Thương Thương là kiểu người trời sinh có thể làm người ta an lòng, phong thái bình tĩnh, ở bên hẩn, nàng lần đầu tiên cảm thấy tinh thần mình được nghỉ ngơi. Nếu không phải trước đó đã có Diệp Thiếu Phong, đã chiếm đầy trái tim nàng, không chừa một khe hở, nàng có lẽ sẽ yêu Thương Thương đi.

Ăn điểm tâm xong, ước chừng nửa canh giờ sau, cổ kiện của phủ Thái Sư tới đón. Thương Thương cầm hòm thuốc đi. Nàng một mình trông nhà.

Vốn định ra đường một chút, xem qua tên ăn xin hôm trước bị treo chân khôi phục được thể nào rồi, nhưng lại chán đến chết, không muốn nhúc nhích, vì vậy an vị dưới mái hiên, xõa mái tóc dài trước ngực, lấy lược chải tóc.

Nàng rất nhớ hẩn. Nhớ nhiệt độ cơ thể hẩn, nhớ vẻ mặt ảo não của hẩn, nhớ hàng lông mày của hẩn, mắt của hẩn, môi của hẩn.

Nàng rất muốn trói buộc hẩn cả đời, giấu hẩn đi không cho gặp người. Nhưng nàng nhìn thấy vẻ mặt khát vọng muốn được đi ra thiên hạ của hẩn, không đành lòng mai một tài năng của hẩn, cũng càng muốn biết... khi hấp dẫn tới, hẩn có thật vẫn đối với nàng trung trinh không dời nửa hay không.

Hơn nữa, nàng cũng có chuyện nhất định phải làm.

Cho nên, nàng đi. Cho nhau một cơ hội, cũng cho tình cảm của bọn họ một khảo nghiệm.

Nàng biết hẩn nhất định sẽ đuổi theo, đòi một đáp án nơi nàng.

Hẩn sẽ từ trong quá trình truy đuổi mà chân chính trưởng thành, trở nên thành thực hoặc sa đọa.

Một con chim bồ câu rơi ạch vào dưới chân nàng. Nàng dùng lược vắn tóc lên, cúi người ôm lấy chim bồ câu, rút ra mảnh giấy trên đuôi nó.

Đọc xong, nàng nhắm mắt tựa vào cây cột trên hành lang. Đuôi lông mày, tia vui sướng nhàn nhạt tràn ra, kéo dài đến khóe miệng.

Thương Thương trở lại, nhìn thấy nàng ngâm nga tiểu khúc hết sức vui vẻ bận rộn.

“Hoa muội, có chuyện tốt gì sao? Vui vẻ đến như vậy.” Hẩn biết nàng hát dễ nghe, lại rất ít nghe nàng hát. Bởi vì nếu không phải nàng đang vui mừng từ đáy lòng, nàng tuyệt đối sẽ không cất giọng hát.

Nàng cười, mang theo chút ngượng ngùng, giống như một nữ hài tử mới biết mùi đời.

“Đại ca, hẩn sắp đến rồi!”

Diệp Thiếu Phong cảm thấy thực sự cảm tạ Phong đại thúc dạy võ công cho hẩn. Mặc dù không cao thâm, nhưng lại vô cùng thực dụng.

Hẩn mới đi tới trong thành, vừa đói vừa khát, còn chưa kịp lấy hơi, nghỉ chân một chút, đã gặp một chiếc xe ngựa mạnh mẽ đâm tới. Nếu không phải nhờ hẩn phản ứng nhanh, kịp nhảy vọt sang một bên, hẩn đã sớm bị đánh bay.

Nhưng rốt cuộc cũng có bách tính bình dân động tác chậm chạp không kịp né tránh, bị xe ngựa đang chạy như bay tông ngã, phát ra một chuỗi kêu thảm thiết.

“A—!! Đau quá! Đau chết mất!!”

Không để ý có người bị thương, xe ngựa kia cũng không dừng lại đi tiếp.

Đám người chưa tỉnh hồn nhón nháo từng bưng.

“Thật sự không có vương pháp... Chỉ là một họa sĩ nho nhỏ, cứ nhiên dám làm mưa làm gió như vậy!”

“Hư! Nhỏ giọng một chút! Người ta có núi dựa đấy!”

Diệp Thiếu Phong nghe vậy có chút giật mình. Người ngồi trong xe ngựa là một họa sĩ sao. Cũng quá lộ liễu quá đạo chút.

“Mọi người nhường đường một chút, nhường đường một chút! Thương đại phu đến rồi!”

Chợt, trong đám người truyền ra một hồi tiếng ho khan. Sau đó, đám người tự động tránh ra, một nam nhân trung niên đi ra.

“Khụ khụ...” Hắn cố gắng khắc chế nhưng vẫn ho kịch liệt, “Khụ khụ...”

Người té xuống đất bị thương nhìn thấy hắn, lập tức kêu to: “Thương đại phu, cứu mạng a!”

Thương đại phu này ngồi xổm xuống, nở một nụ cười trấn an: “Không nên cử động. Để ta xem xem.”

Diệp Thiếu Phong thấy người bị thương này trầy da sứt thịt, chắc hẳn xương cũng gãy mất rồi.

“Không việc gì.” Thương đại phu lấy ra một bình sứ nhỏ từ trong ngực, mở ra, “Kiên nhẫn một chút.” Vẩy bột trắng lên vết thương của người kia.

Người nọ đầu tiên là gào lên mấy tiếng bi thống, mà sau đó vẻ khổ sở cứ nhiên hòa hoãn không ít. “Thương đại phu, đây là thuốc gì? Thật là lợi hại! Vừa cầm máu vừa ngưng đau!”

Thương đại phu khẽ mỉm cười: “Đây là sơ cứu thôi. Xương người gãy, phiền các vị đại ca mang đến chỗ của ta để muối tử ta nối xương giúp người.”

Người bị thương cảm kích cùng mọi người khâm phục không cần phải nói. Lập tức liền có người kéo một chiếc xe đẩy tới đây, đặt người bị thương lên.

Đám người tản đi, Diệp Thiếu Phong cũng đi ra ngoài.

Bụng hắn rất đói, cho nên hắn muốn mau tìm được đầu lĩnh của khất cái nơi này, chào hỏi xong mới kiếm được miếng cơm ăn.

Nghề nghiệp đều có quy tắc. Khất cái cũng như vậy. Trừ dân chạy nạn ra, đơn dả độc dẫu, không ngừng chuyển địa phương ăn xin như hắn, đến vùng mới nếu không mò mẫm trước đám địa đầu xà, sẽ rất nhanh bị đầu lĩnh khất cái tìm phiền toái. Hắn lúc mới bắt đầu không có kinh nghiệm, không biết quy củ, bị thiệt thòi không ít. Nếu muốn làm đầu lĩnh khất cái như Tín Hoa, hắn thật sự làm không nổi.

Ai ngờ hắn mới đang tìm kiếm mục tiêu xung quanh, thì có một tên khất cái ốm nhách, vóc người trung đẳng đi tới bắt chuyện với hắn: “Huynh đệ, mới tới? Bản lĩnh không tồi a!”

Hắn sững sờ, ngay sau đó nghĩ đến có thể vừa rồi lúc tránh xe ngựa bị người thấy được. Mới đến đã triển phong lộ góc hình như không tốt lắm, hắn nhẹ nhàng khiêm tốn nói: “Đại ca, ta vừa mới tới, cái gì cũng không biết, kính xin đại ca chiếu cố nhiều hơn.”

Tên khất cái kia cũng không để ý, lộ ra hàng răng cửa vàng khè cao thấp không đều nói: “Làm gì có ai chiếu cố ai, kiếm miếng cơm ăn mà thôi. Đi theo ta.”

Diệp Thiếu Phong đi theo tên răng cửa vàng khè tới một mảnh đất ở Thành Nam.

Đối lập với khu chợ náo nhiệt phần hoa vừa rồi, nơi này vô cùng nghèo túng, đầy rác rưởi, khắp nơi là bọn khất cái cùng dân nghèo áo quần rách nát. Đảo mắt qua còn có thể thấy mấy thi thể được đắp chiếu lên.

Diệp Thiếu Phong khẽ nhủ mảy. So với nơi này thì ngôi miếu đồ nát ở Thái Bình huyện quả thật là thiên đường.

“Nơi này là...:

Răng cửa vàng khẽ cười nhạt nói: “Nơi này gọi là Tứ Khối Ngọc, là bảo địa của khát cái chúng ta, phàm là người có chút thân phận địa vị cũng sẽ không đến gần nơi này một bước. Đi thôi, dẫn người đi gặp lão đại.

Diệp Thiếu Phong yên lặng theo sau.

Hắn dừng chân ở nơi này, lâu thì nửa tháng nhanh thì mười ngày. Chỉ cần dò xem nơi này có người từng nhìn thấy Tín Hoa hay không, hắn lập tức lên đường đến trạm kế tiếp. Từ khi từ biệt La Tam ca, hắn đã đi gần nửa năm. Mấy tháng này, hắn thăm dò tin tức từ những người trong ngôi miếu đồ nát nay tứ tán các nơi, sửa lại lộ tuyến của mình. Như La Tam ca đã từng nói, hắn tìm bảy năm cũng không có được tin tức về nàng, quả thật có liên quan với việc nàng đã thăm hỏi qua mọi người trong ngôi miếu đồ nát. Mà bây giờ, hướng đi của hắn đã ngày càng rõ ràng, hắn cũng tin chắc, mục tiêu, cũng ngày càng gần hơn.

Răng cửa vàng khẽ mang Diệp Thiếu Phong đi vào một tòa trạch viện ọp ẹp đã sụp mái ngói, bên trong có mấy tên khát cái đang ngồi hoặc nằm.

Lão đại đang dựa vào ngưỡng cửa chính sảnh.

“Lão đại, người hôm nay vừa tới, mang tới cho ngài nhìn một chút.”

Răng cửa vàng khẽ đẩy Diệp Thiếu Phong tới trước mặt lão đại, Diệp Thiếu Phong lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất.

Lão đại kia bộ dạng khoảng hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt biếng nhác, hạ mí mắt: “Tên gì?”

Diệp Thiếu Phong cũng mặt không biểu tình: “Lại Tứ.”

Lão đại lần nữa ngẩng đầu quan sát hắn từ trên xuống dưới: “Lại Tứ? Thật đúng là người cũng như tên. Ta họ Long, các huynh đệ cất nhắc, gọi ta một tiếng lão đạo. Người đã là do Hoàng Bản Nha (răng cửa vàng) mang về, trước đi làm quen với bọn hắn đi.”

Diệp Thiếu Phong mất nửa ngày mới áp chế da mặt rung động về nơi lông mày — không ngờ tên khát cái dẫn hắn tới đây thật đúng là tên Hoàng Bản Nha. “Tạ ơn lão đại rất nhiều.”

Hoàng Bản Nha ngồi xuống đất: “Lão đại, ngày mai Thương đại phu có đến không?”

“Thế nào? Người lại ngứa da, muốn Thương đại phu châm kim cho người à?” Lão đại nhạo báng Hoàng Bản Nha.

Hoàng Bản Nha cũng không so đó: “Cũng không phải có mình ta muốn Thương đại phu tới, bọn huynh đệ chỗ này ai mà không muốn a!”

Thương đại phu? Là người vừa rồi cứu người trên đường kia sao? Hắn mới đến còn chưa tới một ngày, nghe gì thấy gì cũng không thoát khỏi có liên quan đến Thương đại phu. Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lão đại nói: “Ta xem các người mấy tên thói độc thân, không phải là nhớ thương Thương đại phu mà mà muội tử của Thương đại phu đi!”

Lập tức mọi người trong viện một hồi cười ầm lên.

Diệp Thiếu Phong không rõ chân tướng, cũng không tham gia, chỉ mong chờ Hoàng Bản Nha dẫn hắn ra ngoài xin cơm thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức của Tín Hoa. Cho nên khi bụng hắn bị ngược đãi lên tiếng kháng nghị, hắn không hề che đậy, mặc cho chuỗi âm thanh cô lỗ vang tận mây xanh, bay về phía chân trời.

Mọi người trừng hắn, hắn lộ ra hàm răng được xem là chính tề nhất trên khuôn mặt, cười.

28. Chương 28

“Lại Tứ, người có tiền đồ.” Hoàng Bản Nha vô cùng thương hại nhìn khuôn mặt thảm không nở nhìn cùng thân mình không chỗ nào lạnh lặn của Diệp Thiếu Phong, “Với điều kiện của người, nhất định rất dễ kiếm được cơm.”

Diệp Thiếu Phong ngoài cười nhưng trong không cười: “Quá khen.”

Hai người đang đứng ở cửa sau phòng bếp một quán rượu nổi danh, chờ đầu bếp bên trong bố thí đồ ăn thừa.

Chờ thật lâu mới thấy một tạp dịch cầm hai bao giấy dầu từ từ đi ra.

Hoàng Bản Nha vội vàng tiến đến: “Huynh đệ, hôm nay như thế nào chậm như vậy?”

Tên tạp dịch trẻ tuổi trước nhìn Diệp Thiếu Phong một cái: “Mới tới?”

Hoàng Bản Nha nói: “Đúng vậy a. Gọi là Lại Tứ. Lại Tứ, đây là Thạch huynh đệ.”

Diệp Thiếu Phong gật nhẹ đầu, coi như là chào hỏi.

Tạp dịch cũng không để tới Diệp Thiếu Phong lạnh nhạt, thần thần bí bí đưa bao giấy dầu đến dưới mũi Hoàng Bản Nha: “Người ngửi xem, đây là cái gì?”

Lỗ mũi Hoàng Bản Nha vừa động: “Ta thiên! Là phượng hoàng cánh!”

“Chính là phượng hoàng cánh! Hôm nay Bạch lạp gia tử mượn nơi này của chúng ta bày thọ yến, đặt tới 70 phần phượng hoàng cánh, làm sao ăn hết nổi, hướng cho còn có rất nhiều sơn hào hải vị, đương nhiên là tiện nghi cho các người rồi.”

“Hắc!” Hoàng Bản Nha hưng phấn đến hươ tay múa chân.

Diệp Thiếu Phong cũng không khỏi hít mũi một cái, quả nhiên ngửi thấy được một cỗ kì hương. Làm hắn không khỏi nhớ lại khi còn nhỏ Tín Hoa thỉnh thoảng mang về cho hắn cánh gà vị cay. Khi đó, Tín Hoa cũng giống như hắn bây giờ, đứng ở cửa sau phòng bếp chờ người bố thí sao?

“Tiểu tử người thật là có lộc ăn!” Hoàng Bản Nha mở ra một bao giấy dầu khác, đưa cái bánh màn thầu còn lại cùng một cái phượng hoàng cánh cho hắn.

Cái gọi là phượng hoàng cánh, thật ra cũng chỉ là mỹ danh của món cánh gà mà thôi, nhưng đồng thời ngụ ý được mỹ vị của cánh gà.

Diệp Thiếu Phong sớm đói đến hoa cả mắt, hai ba ngụm đã ăn sạch. Ăn xong mới nhớ tới: “Khó mà có được cánh gà, không cần hiếu kính lão đại sao?”

Hoàng Bản Nha nói: “Vậy nên mới nói vận khí người tốt đấy. Chúng ta luân phiên hiếu kính lão đại, hôm nay không phải lượt của chúng ta, đương nhiên có thể kiếm lời từ giữa rồi...!”

Hoàng Bản Nha đột nhiên dùng một thành ngữ như sai như đúng, hại Diệp Thiếu Phong chớp mắt nửa ngày. Nói là đúng, lại cảm thấy khó chịu. Nếu là nhầm, lại giống như là hắn dùng rất tài tình.

Hai người ăn xong một nửa, nhét vào ngực nửa còn lại chuẩn bị mang về.

Hai người đi đến nơi khuất gió, Diệp Thiếu Phong chợt mở miệng: “Đại ca, người kiến thức rộng rãi, ta muốn hỏi người tìm người.”

Hoàng Bản Nha đánh cái no nê mới nói: “Người nào?”

“Là một cô nương, 27, 28 tuổi. Bộ dạng thì...” Hắn lau tay sạch sẽ, cẩn thận rút từ trong ngực ra một ống giấy, lại rút ra bức họa của Diêu Tín Hoa từ trong ống, mở ra, “Đại khái là trông như thế này.”

Hoàng Bản Nha đầu tiên là lơ đãng ngó qua, ngay lập tức giật mình tiến lên một bước, định lấy tay sờ lên. Diệp Thiếu Phong vội vàng lui ra ba bước.

“Đại ca, người có gặp qua nàng?” Nhìn phản ứng của Hoàng Bản Nha, tim Diệp Thiếu Phong không khỏi đập loạn nhịp.

Hoàng Bản Nha thảo nào một cái: “Làm sao người có được bức họa của muội tử Thương đại phu?” Mặc dù không hoàn toàn giống, nhưng dung mạo thần tình này rõ ràng là Hoa cô nương a!

“Muội tử của Thương đại phu?” Lại là hắn? Đúng thật là đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phi (Hề: ý đại khái là đi mò để giày tìm không thấy, chợt đại một nơi lại thấy ngay). Nhưng là họ không đúng, chẳng lẽ là diện mạo ngẫu nhiên tương tự thôi? Hay là...

“Đúng vậy. Người làm sao có bức họa của nàng? Các người quen nhau sao?”

Diệp Thiếu Phong nóng nảy: “Muội tử của Thương đại phu cũng họ Thương sao?”

Hoàng Bản Nha lắc đầu một cái: “Không, là họ Hoa. Bọn họ không phải huynh muội ruột.”

Họ Hoa? Chẳng lẽ Tín Hoa sợ hắn tìm được tung tích nên lấy tên làm họ, che giấu thân phận? “Vậy người có biết nàng tên gì không?”

Hoàng Bản Nha còn muốn nhìn kĩ bức họa này một chút, đáng tiếc lại bị Diệp Thiếu Phong nhanh tay cuốn lại. “Khuê danh của cô nương nhà người ta, mấy tên xú khát cái chúng ta làm sao biết được. Người còn chưa trả lời vì sao người có được bức họa của Hoa cô nương nhé!”

Diệp Thiếu Phong chỉ cảm thấy hai danh tự “Thương đại phu” và “Hoa cô nương” này xoay vòng vòng trong đầu, xoay đến mức hắn cảm giác như muốn nôn hết những thứ vừa ăn ra. Hồi lâu sau, hắn cuối cùng cũng bắt được trọng điểm — “Ngày mai Thương đại phu cùng Hoa cô nương sẽ đến Tứ Khối Ngọc?” Vừa rồi nghe bọn họ nói chuyện, huynh muội Thương đại phu này hình như thỉnh thoảng sẽ đến Tứ Khối Ngọc.

Hoàng Bản Nha nhìn khuôn mặt vì sắc mặt nặng nề mà trông càng xấu xí của Diệp Thiếu Phong, không khỏi có chút sợ hãi, cũng không dám chắc chắn: “Nhưng... cũng có thể không đến?”

Diệp Thiếu Phong tiến lên một bước, nhìn chằm chằm hắn nói: “Ngày mai không đến nhưng cũng sẽ có một ngày sẽ đến, có phải không?!”

Hoàng Bản Nha ngã ngồi xuống đất, há miệng run run nói: “Chỉ cần có khát cái bị thương hay ngã bệnh, Thương đại phu cùng Hoa cô nương nhất định sẽ...” Má ơi! Hắn có phải đã dẫn sói vào nhà không a? Tiểu tử này mặt mày dữ tợn, như thế nào trông còn đáng sợ hơn cả Diêm Vương a!

Diệp Thiếu Phong lặp lại từng chữ một: “Chỉ cần có khát cái bị thương hay ngã bệnh thì nhất định sẽ đến?”

Ách... Nếu vậy thì thế nào?”

“A —!! Thật là đau!!”

Hoàng Bản Nha nhe răng trợn mắt gào to.

Diệp Thiếu Phong cau mày nhìn hắn, “Người kêu gì vậy?”

Hút không khí, “Đau quá!”

“Chuyển thủ lại không đâm vào người người, người bị cái gì mà đau?”

“Đau thay người...” Hoàng Bản Nha chính thức xác định Lại Từ này tuyệt đối là một phần tử nguy hiểm, hắn thế nhưng vì muốn gặp Hoa cô nương mà tự hại mình! Nhìn hắn không chút lưu tình đâm một đao trên chính bắp chân mình, Hoàng Bản Nha sợ tới mức mắt cứ mãi rút gân.

Diệp Thiếu Phong cười lạnh hỏi: “Ngày mai Hoa cô nương sẽ tới phải không?”

“Sẽ sẽ! Cho dù không tới, ta cũng sẽ mời nàng tới cho người!” Ta thiên, nhìn ánh mắt hung ác kia của Lại Từ, nếu hắn dùng khổ nhục kế mà vẫn không mời được Hoa cô nương, có khi nào sẽ biến Tứ Khối Ngọc thành biển máu không? “Ta nói này... Lại Từ ca, người có cần băng bó trước một chút không? Băng không chưa đợi được tới khi Hoa cô nương tới người đã chảy hết máu mà chết rồi.”

Lại Từ ca? Diệp Thiếu Phong suýt nữa thì sặc nước miếng. Hắn hung ác đến thế sao? Cưng nhiên lại làm cho Hoàng Bản Nha sinh lòng kính sợ hắn rồi.

Thật ra thì nếu như Diệp Thiếu Phong không tự hủy dung thì vẻ mặt nhịn đau của hắn có lẽ cũng không kinh khủng như vậy. Nhưng tướng mạo biến đổi, dù là cùng một vẻ mặt, cũng đủ để làm cho người ta cảm thấy hắn thật đáng sợ rồi.

Diệp Thiếu Phong trước điểm huyết cầm máu rồi mới xé ống tay áo tùy ý băng bó lại.

“Lại Tứ ca, để tiểu nhân đỡ ngài về nhé?” Hoàng Bản Nha định đưa tay ra lại không dám, run run rẩy rẩy.

Diệp Thiếu Phong nhin cười, nghiêm mặt lại, làm bộ khoát tay. Hoàng Bản Nha lập tức đỡ hắn lên.

Hai tên xú khát cái, chân thấp chân cao cùng nhau đi.

29. Chương 29

Long Lão Đại thấy Diệp Thiếu Phong trở lại còn bị thương một chân, cũng không hỏi là chuyện gì xảy ra, nhường mầy với Hoàng Bản Nha.

Hoàng Bản Nha bĩu môi. Long Lão Đại hiểu ý gật đầu một cái.

Những người khác sau khi nhìn thấy phản ứng không giống nhau, có hâm mộ, có ghen tị, có ảo não, cũng có đơn thuần vui vẻ. Suy nghĩ mỗi người tuy khác nhau, nhưng bọn hắn đều có chung khẳng định: ngày mai tuyệt đối có thể nhìn thấy Thương đại phu và Hoa cô nương rồi.

Thật ra thì hai người bọn Thương Thương luôn cảm thấy khó hiểu, không biết là do bọn họ đi đúng dịp, hay là bọn họ đi quá ít, tóm lại mỗi lần đến Tứ Khối Ngọc, bọn khát cái nơi đó luôn đông bị bệnh một mảng tây bị thương một đám. Nếu bọn khát cái thật sự mãnh mai đến vậy thì xuất gia đi làm hòa thượng cho rồi.

Lần này so với trước đó càng thêm khoa trương, Hoàng Bản Nha cư nhiên không kịp đợi bọn họ đến đã vội vàng tới gõ cửa, nói là ngày tên khát cái chóc đầu hôm qua mới tới bị trọng thương, Hoa cô nương phải sang nhanh chút.

Kết quả Thương Thương còn chưa kịp uống thuốc, hai người đã phải đi rồi. Cho nên từ xa đám khát cái trong Tứ Khối Ngọc đã nghe thấy tiếng ho khan kịch liệt của Thương Thương, nghĩ rằng chắc hẳn Hoa cô nương cũng đi cùng, không khỏi nhao nhao lên vui vẻ ra mặt.

Đến khi nghe thấy tiếng bước chân sắp bước vào viện, Diệp Thiếu Phong bỗng thay đổi chủ ý, hắn không muốn được “Hoa cô nương” này chẩn bệnh đầu tiên. Khi Hoàng Bản Nha hấp ta hấp tấp vào ốc tranh công với hắn, Diệp Thiếu Phong phủ chẩn hàm hồ một câu: “Ta còn chịu đựng được, người kêu Thương đại phu và Hoa cô nương chẩn bệnh cho những huynh đệ khác trước đi.”

Hoàng Bản Nha trong lòng “hắc —” một tiếng.

Tiểu tử chóc đầu này không phải là vì gặp Hoa cô nương mà tự ngược sao? Còn mới sáng sớm đã uy hiếp hắn nhanh mời Thương đại phu cùng Hoa cô nương tới. Thế nào mà bây giờ lại thành rùa đen rút đầu? Chẳng lẽ nước đến chân lại thấy tự ti mặc cảm rồi? Rốt cuộc tại sao Lại Tứ này lại có được bức họa của Hoa cô nương đây?

Bất quá người ta yêu tự ngược hắn cũng không can thiệp được. Vừa hay các huynh đệ cũng đang vô cùng nhớ thương Hoa cô nương, còn lắm người muốn cướp làm người đầu tiên đấy!

Cho nên Hoàng Bản Nha đồng ý một tiếng xong liền đi ra ngoài.

“Thương đại phu, Hoa cô nương, xin lỗi. Huynh đệ ngày hôm qua bị thương nặng bị đau bụng đang trong nhà vệ sinh, hai vị xem cho những huynh đệ khác trước đi.”

Diệp Thiếu Phong đang nghe cách một tầng cửa sổ, thiếu chút nữa đã ném cái bô vào đầu Hoàng Bản Nha.

“Không phải là người nói chân hắn bị thương sao, làm sao có thể ở trong nhà vệ sinh? Các người chưa chuẩn bị thùng cho hắn sao?” Lên tiếng là nữ thần trong mắt bọn độc thân – Hoa cô nương.

Nàng vừa nói xong, bốn phía liền nhớ lại rên rỉ liên tục. “Ai u ta đau chỗ này” “Ai u ta ngứa chỗ kia”...

Nói đùa! Vốn không có mấy đại phu chịu xem bệnh trị thương cho khất cái, trước khi Thương đại phu cùng Hoa cô nương đến đây, bọn họ căn bản là ở trong trạng thái tự sinh tự diệt. Khó khăn lắm mới có một đại phu tốt bụng lại y thuật tinh, hơn nữa một người trong đó còn là mỹ nhân, nào có thể ngờ gác nằm trên đất phơi nắng? Nếu bệnh nhân đầu tiên tự nguyện thối lui khỏi cuộc đua, không nhanh tiến lên giành chỗ chính là đứa ngốc!

Hoàng Bản Nha cười làm lành: “Thương đại phu, Hoa cô nương, ta thấy...”

“Khụ khụ, nếu vậy, Hoa muội, chúng ta nắm chặt thời gian khám cho những huynh đệ khác chút đi. Khụ khụ...” Tay Thương Thương nắm thành quyền đỡ trước môi.

Nàng vội vã tiến lên vỗ nhẹ lưng hắn: “Đại ca, người trăm ngàn lần không được miễn cưỡng, nơi này một mình ta khám là được rồi.”

Diệp Thiệu Phong nằm sau cửa sổ nhìn lên mà nắm chặt quả đấm đến trắng bệch, cặp mắt phun lửa thiếu chút nữa đốt luôn cửa sổ giấy. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, đã xác định “Hoa cô nương” chính là Diêu Tín Hoa.

Bảy năm a! Không còn thấy nàng phi dương bạt hổ, lại dịu dàng nhu tình hơn trước. Dù chỉ cài trâm gỗ mặc quần vải, nhưng đã không còn miếng vá. Mái tóc dài được búi lên, rút đi nét thiếu nữ thanh thoát, lại tản ra sự trầm ổn của thiếu phụ.

Hắn rất muốn lập tức xông ra hung hăng ôm nàng vào ngực, chất vấn nàng vì sao vừa bỏ hắn mà đi chính là bảy năm. Nhưng một tiếng “Hoa muội” một câu “Đại ca” làm tim hắn rối loạn, cũng cuốn đi dũng khí của hắn.

Huynh muội không có huyết thống gắn bó, rốt cuộc là huynh như thế nào muội như thế nào?

Diệp Thiệu Phong chán nản ngã xuống giường, không đành lòng nhìn cảnh thân thiết của hai người bọn họ.

Hắn sợ. Sợ chân tướng sẽ đánh tan ý nghĩa cuộc sống suốt bảy năm qua của hắn.

Long Lão Đại bỗng nhiên đi ra, nhẹ ôm quyền thi lễ với Thương Thương và Diêu Tín Hoa: “Thật xin lỗi, Hoa cô nương, vị huynh đệ mới tới sợ mình xấu xí không dám gặp người. Còn làm phiền cô nương đi xem thương thế của hắn trước.”

Thương Diêu hai người liếc mắt nhìn nhau, Diêu Tín Hoa nói: “Được rồi, phiền Long Lão Đại dẫn ta đi xem vị huynh đệ kia một chút.” Nói xong, nàng đi theo Long Lão Đại vào phòng.

Nàng lúc này còn không biết nam nhân mà nàng chưa mỗi khắc mỗi giờ đang co rúc dưới một cái chăn rách mướp trên giường, như lá mùa thu, không ngừng run rẩy vì cảm xúc mãnh liệt trong lòng.

“Dừng vào!”

Nàng vừa mới tiến vào phòng bên đã nghe thấy một tiếng gào thét vô cùng đên nén.

Nàng chỉ hơi dừng một chút lại chạy nhanh đến bên cạnh “Lại Tứ”, dịu dàng nói: “Người không cần sợ, ta tới để chữa bệnh cho người. Nếu người nhất định xấu hổ không muốn gặp người thì lộ chân ra cho ta nhìn một chút, được không?”

Hồi lâu sau, Diệp Thiệu Phong không lên tiếng cũng không cử động. Diêu Tín Hoa cho là hắn ngằm cho phép, liền đưa tay nhẹ nhàng vén mép chăn lên. Mặc dù nàng đã gặp qua không ít trường hợp bị thương đến thối rữa, nhưng khi nàng nhìn thấy chân của “Lại Tứ” vẫn không nhận được hít một ngụm khí lạnh.

Thật sự rất thê thảm...

Kể từ khi Lam Tam ca chinh hấn thành bộ dáng này chưa có người nào dám trực tiếp chạm vào hai chân hắn, ngay cả chính mình cũng thường xuyên không đành lòng tận mắt nhìn. Nhưng mà, qua bảy năm, hắn lại cảm nhận được đôi tay nhỏ bé lạnh lạnh kia một lần nữa.

Hắn không nhận được co rúm lại một chút.

Diêu Tín Hoa vội vàng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi! Rất đau sao?”

Diệp Thiếu Phong phát ra một tiếng trả lời mơ hồ: “Không...”

“Chân người bị như vậy đã bao lâu rồi?” Giọng cùng động tác của nàng cũng càng trở nên dịu dàng hơn.

“Nửa năm.” Đột nhiên, Diệp Thiếu Phong rất muốn khóc. Tín Hoa của hắn, nếu như biết được người đang nằm ở đây là hắn, nàng còn có thể chữa trị tử mị như thế sao? Nàng có thể lợi dụng lúc hắn còn chưa kịp đứng dậy bắt được nàng đã trốn đi như gió hay không?

Điều Tín Hoa nhìn vết thương mới vết thương cũ trên chân “Lại Tứ”, không tự chủ suy đoán người thanh niên này đến tốt cùng là đã ăn bao nhiêu đau khổ gặp bao nhiêu tội, nếu như hắn có thể gặp nàng sớm hơn, có lẽ có thể hồi phục tốt hơn nhiều. “Vết thương mới là vết đao, nhưng không sâu lắm, rất nhanh có thể trị khỏi. Người nhin một chút.” Dứt lời vung dao lên, lưu loát cắt quần xung quanh vết đao, quan sát độ sâu cùng tình trạng vết thương cẩn thận hơn. “Có chút sinh mủ, nhưng nếu bôi thuốc trị thương ta điều chế thì sẽ hồi phục rất nhanh. Long Lão Đại, ở đây có nước sạch không?”

“Có!” Long Lão Đại ngay cả phòng cũng không ra xách ra một thùng nước sạch, trên thùng còn đắp sẵn một miếng vải sạch. Mỗi lần Thương đại phu và Hoa cô nương đến, những thứ này đều được chuẩn bị trước.

“Đa tạ!” Điều Tín Hoa tấm ướt vải, cực kì cẩn thận lau vết thương cho “Lại Tứ”. Đến khi xung quanh vết thương đã được lau sạch sẽ, nàng kê sát mặt nhìn vùng da thịt bị lật lên quanh vết thương, sau đó đặt tay lên bắp chân chôn chặt vết thương kia, sờ từng chút từng chút một.

Diệp Thiếu Phong cảm thấy kì quái, nhưng lại không dám lên tiếng, cứng ngắc không dám cử động.

Điều Tín Hoa lại mở miệng, giọng nói trở nên là lạ: “Lại Tứ huynh đệ, có thể cho ta xem cổ tay trái của người một chút không?”

Tim Diệp Thiếu Phong đột nhiên nhảy lên, ngoan ngoãn đưa cánh tay trái ra ngoài.

Điều Tín Hoa lại làm hết như khi nãy khám bắp chân, còn sờ soạng cánh tay cũng thê thảm không nỡ nhìn kia một lần. Ngay sau đó lại nói: “Lại Tứ huynh đệ, ta có thể nhìn mặt của người sao? Còn nữa, ta mới sáng sớm đã bị dựng dậy, nói là nơi này có bệnh nhân bị trọng thương, bây giờ còn thiếu ngủ, khí rời giường rất thịnh, cho nên tốt nhất là người không cần cứ ôm tỳ bà che nửa mặt mà mè nheo ở bên kia.”

Ai?

Điều Tín Hoa không đợi cho nên kia buồn bực xong, không chút khách khí lật cả tấm chăn lên, sau đó nhảy lên giường, cuời trên người Diệp Thiếu Phong, vặn mặt hắn qua, trừng mắt nhìn ước chừng một chung trà thời gian, rốt cuộc cũng bỏ đi dịu dàng uyển chuyển của nàng, rống to: “Ai cho người biến mình thành ra như vậy hả —!?”

Lại nói về chúng khát cái...

Người hâm mộ: Oa! Cư nhiên may như vậy, một ngày trước ngày Hoa cô nương tới bị thương nặng như vậy!

Người ghen tị: Đáng ghét! Lại dám bị thương nặng như vậy, ngày mai nhất định sẽ được Hoa cô nương quan tâm nhất!

Người ảo não: Trời ạ! Không ngờ tiểu tử này còn bị thương nặng hơn ta! Sớm biết vậy ta đã ngã nặng hơn chút!

Người đơn thuần vui vẻ: Ai nha, không cần mình đau đầu não nhiệt, ngày mai sẽ lại có thể gặp Hoa cô nương rồi, hạnh phúc quá!

Long Lão Đại: Một đám không có tiền đồ!

30. Chương 30

Hoàng Bản Nha bị chúng huynh đệ hành hung một trận — đánh người cái đồ dẫn sói vào nhà!

(Hoàng Bản Nha: oan uổng! Ta chỉ là muốn kéo thêm người xin cơm vào nhóm mà thôi a!)

Thương Thương về đến nhà, uống thuốc xong, những đợt ho khan mãnh liệt cuối cùng cũng hoãn lại.

Theo dự liệu của hắn, lúc này trong sương phòng lẽ ra phải náo nhiệt gà bay chó sủa mới đúng, ấy vậy mà nó cực kì an tĩnh.

Nói thật, khi hắn thấy Hoa muội hầm hừ đẩy một thanh niên ăn xin chốc đầu ra ngoài thì thật không thể tin được đó là Hoa muội thường ngày vẫn luôn dịu dàng, cũng không thể tin được đó là Diệp Thiếu Phong mà Hoa muội ngày nhớ đêm mong. So với trong tưởng tượng của hắn thì... kém quá nhiều.

Diêu Tín Hoa ngồi bên cửa sổ, an tĩnh dùng khăn tay lau nước mắt. Trong lòng nghĩ: La Tam đáng chết, cư nhiên không nói cho nàng là hắn biến Tiểu Phong thành bộ dạng thê thảm không chịu nổi như vậy! Hừ! Hắn nên hi vọng lần sau bị thương không rơi vào tay nàng, nếu không nàng nhất định khâu cho hắn một vết sẹo còn xấu xí hơn!

Diệp Thiếu Phong bị bóc sạch nhét vào trong thùng tắm, trên mặt nước trôi đầy những cánh hoa có mùi thơm kì lạ, chẳng biết tại sao, nước mắt cũng tung hoành. Trong lòng nghĩ:...

Về phần nàng làm thế nào mang hắn từ Tứ Khối Ngọc trở về thì không cần nhiều lời rồi.

“Tại sao phải đi?” “Người có hoa tâm hay không?” Hai người cùng lúc mở miệng, lại cùng lúc trầm mặc.

Diệp Thiếu Phong sâu sắc nhìn nàng một cái, liền chuyển ánh mắt đi, buồn buồn đáp: “Ta có không đáng tin như vậy sao?”

Diêu Tín Hoa nhỏ giọng lầu bầu: “Ai bảo người mặt hoa đào mắt hoa đào...” cái miệng nhỏ nhắn cong lên. Nói xong, mắt lại không thành thực liếc qua hắn. Một cái thoáng nhìn lập tức làm tim nàng cuộn cuộn dậy sóng. Nàng kim lòng không được đi tới bên thùng tắm, đưa tay nâng khuôn mặt vẫn thê thảm không nở nhìn của Diệp Thiếu Phong lên, thâm tình ngẫm.

Ông trời, nàng thật sự rất nhớ hắn!

Diệp Thiếu Phong cũng nhìn lại nàng.

Hắn làm sao không nhớ nàng?

Tương đối vô ngôn, duy hữu lệ thiên hành.

(Hề tạm dịch: Nhìn nhau không nói lời nào, chỉ có ngàn lệ rơi.)

Hồi lâu sau, Diêu Tín Hoa nhăn mũi, nói: “Thật là thối...”

Diệp Thiếu Phong mặt không đổi — thật ra khắp mặt hắn đều đã bị đắp thuốc, muốn đổi sắc cũng rất khó khăn — nói: “Người có thể không dùng loại thuốc thối này.”

Diêu Tín Hoa cuối cùng cũng không chịu nổi kích thích khứu giác, lui về phía sau hai bước mới nói: “Tài liệu dịch dung trên người người cũng đã được thoa nửa năm, bền còn hơn keo, nếu muốn dùng tốc độ nhanh nhất thanh trừ đi hoàn toàn cũng chỉ có cách dùng nó. Hơn nữa da thật của người cũng đã có nửa năm không tiếp xúc với không khí và ánh sáng mặt trời, đã có chút sung lên và thối rửa rồi. Thuốc này mặc dù vừa thối vừa gay mũi, nhưng lại vừa có thể tẩy lớp dịch dung vừa có thể chữa trị cho da của người.” Dĩ nhiên còn có một nguyên nhân là nàng rất tức giận, tức giận Diệp Thiếu Phong cư nhiên không biết yêu quý thân thể của mình như vậy.

Diệp Thiếu Phong ngược lại không quá để ý, nếu mặt của hắn bị hủy thật thì cũng tránh được rất nhiều phiền toái. Chỉ là, sợ lúc đó hắn lại tự ti, sợ Diêu Tín Hoa ghét bỏ, vướng mắc trong lòng ngược lại càng không dễ bỏ.

Ai, hắn thật nhất định là bị nàng đùa giỡn cả đời. “Nói đi.”

“Nói gì?”

“Người có thể nói từ tại sao người biết y thuật trở đi, hoặc cũng có thể nói từ tại sao người rời đi ta trở ngược lại.” Bây giờ mặc dù mặt hắn cùng hoàn cảnh thật sự không thích hợp để đàm luận vấn đề nghiêm túc, nhưng chỉ lần này, hắn nhất định phải hỏi cho đến cùng.

Diêu Tín Hoa hít sâu một hơi, nói: “Tốt! Ta nói! Nhưng có thể chờ đến khi người khôi phục sắc đẹp, vừa đường mắt vừa nói?”

Diệp Thiếu Phong hơi híp mắt lại, khoanh tay, “bá” một cái từ trong nước đứng lên.

“A —!!” Nương nha! Nàng sẽ bị đau mắt hột mắt! Diêu Tín Hoa thét lên chạy trốn chết.

Diệp Thiếu Phong rất là khốc mở miệng: “Người nói hay không nói?”

Diêu Tín Hoa lau nước mắt, hít mũi một cái, làm như tiểu tức phụ: “Ta nói...”

Chư vị độc giả nếu muốn biết tại sao Diêu Tín Hoa lại bỏ Diệp Thiếu Phong mà đi, cần nói từ mười bảy năm trước khi nàng nhặt hắn về.

Lại nói năm đó, Diêu Tín Hoa nhặt Diệp Thiếu Phong lưu lạc đầu đường về ngôi miếu đổ nát, sau lập tức sai mọi người trong miếu đi thăm dò thân thể của hắn. Nhưng không có bất kì đầu mối nào cho biết vì sao Diệp Thiếu Phong lại trúng kì độc, chỉ biết là hắn bị một người ngoại địa đưa đến đây rồi bỏ lại. Nghe nói người ngoại địa kia nói giọng Kinh Thành, khoảng trên dưới 30 tuổi.

Vốn Diêu Tín Hoa muốn hỏi được gì đó từ trong miệng Diệp Thiếu Phong, nhưng trên thực tế từ lúc nàng vừa nhặt hắn về, ý thức của hắn đã mơ hồ, không có bất kì ấn tượng vào về chuyện lúc trước. Có thể cũng bởi vì có người hạ độc hắn. Nhưng rốt cuộc là người nào lại ác độc như vậy lại đi đối phó với một đứa bé còn chưa hiểu chuyện?

“Dung mạo của hắn rất giống một người.” Phong Vô Tình nói với nàng.

Cũng bởi vì một câu nói này đã thúc đẩy nàng quyết định dẫn hắn đi tha hương.

Nhưng mà Diệp Thiếu Phong còn quá nhỏ, nàng không thể cũng không dám mang hắn đi mạo hiểm. Cho nên nàng cho hắn thời gian hai năm, chờ hắn lớn lên. Khi nàng xác định hắn đã có thể tự mình độc bá một phương liền dứt khoát không từ mà biệt.

Ở cùng với nàng, Diệp Thiếu Phong không thể chân chính trưởng thành. Mà ở cùng với Diệp Thiếu Phong, nàng cũng không thể thả tâm để lớn mật đi điều tra thân thể của hắn.

Ngoài ra, nàng còn có một tư tâm nho nhỏ.

Nghĩ đến đây, nhìn ánh mắt nghiêm túc của Diệp Thiếu Phong, nàng không khỏi cười khẽ.

Bây giờ, hắn ở nơi này, ở trước mặt nàng, tư tâm nho nhỏ kia của nàng, lấy được thỏa mãn lớn bực nào a!

31. Chương 31

Nàng cực kì vui vẻ cong môi lên, đến nỗi bí mật mà nàng nói ra khỏi miệng cũng trở nên nhẹ nhàng băng quơ: “Phụ thân người đã từng là một họa sĩ rất nổi tiếng.”

Diệp Thiếu Phong nhát mắt: “Cái gì?”

Nàng kiên nhẫn lặp lại lần nữa: “Ta nói phụ thân người từng là một họa sĩ.”

Ánh mắt cùng giọng nói hắn cũng trở nên nguy hiểm: “Đừng nói với ta rằng người bỏ ta mà đi suốt bảy năm là để tra xem cha ta làm nghề gì!”

Ai nha! Hắn phản ứng thế là sao? Người bình thường không phải đều nên nhảy lên ba thước sau đó kích động đến tay chân run rẩy nói “Làm sao người biết”... sao? Nàng đã phải trải qua thiên tân vạn khổ mới

tra ra được thân thể của hắn đó! Biểu hiện kinh ngạc một chút để nàng có hơi có cảm giác thành tựu sẽ mất khối thịt sao?

Mặc dù phản ứng của Diệp Thiếu Phong nằm ngoài dự liệu của Diêu Tín Hoa nhưng nàng vẫn quyết định nói tiếp theo kế hoạch: “Người đừng kích động, cứ nghe ta nói đã...”

Diệp Thiếu Phong sớm tức đến bể phổi, còn lòng dạ nào để nghe nàng nói a —“Nếu người muốn biết cha ta làm nghề gì không phải cứ trực tiếp hỏi ta là được sao!!!”

Gì? “Người biết cha người làm nghề gì? Người lúc nhỏ không phải là si ngốc cái gì cũng không nhớ được sao?” Nàng cảm thấy mình bình sinh chưa bao giờ trợn lớn mắt đến như vậy. Nhất là kể từ khi nhật Diệp Thiếu Phong về, thường xuyên “nheo mắt”, làm ắt càng có vẻ dài nhỏ.

Diệp Thiếu Phong hít thở sâu rồi lại hít thở sâu, cắn răng nghiêng lợi rồi lại cắn răng nghiêng lợi: “Chẳng lẽ ta không thể nhớ lại sao?”

Diêu Tín Hoa che miệng hô to: “Vậy tại sao người chưa bao giờ nói cho ta biết?”

Vô lực, nhụt chí: “Người không có hỏi.”

“Người chừng nào thì, làm sao người nhớ lại ra được?”

“Cũng không hẳn là nhớ ra, chỉ là trong đầu thỉnh thoảng xuất hiện một ít cảnh tượng trước kia, đặc biệt là khi vẽ tranh.” Trong đầu hắn có lúc sẽ dần hiện ra bộ dáng một nam nhân trông cực kì giống hắn đang múa bút vẽ tranh. Vậy hắn đó là phụ thân của hắn.

“Sau đó thì sao? Người có nhớ được nhà người ở đây, vì sao lưu lạc đến Thái Bình huyện hay không?” Sắc mặt Diêu Tín Hoa trở nên rất kì quái, có hơi thất vọng lại có chút khấn trương.

Diệp Thiếu Phong nhú mày: “Không nhớ rõ.” Trực giác nói cho hắn “quá khứ” không quá tốt đẹp, nếu không hẳn cũng sẽ không lưu lạc đầu đường thành khát nôi. Nhưng bất luận quá khứ tốt đẹp hay đau khổ, hắn đều không cảm thấy cần thiết phải truy xét, dù sao hắn rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cần gì phải để cho sáu năm quá khứ quấy rầy hiện tại cùng tương lai của hắn chứ?

“Vậy nếu như ta nói ta biết thân thể của người, người có muốn nghe hay không?” Nói thật, Diệp Thiếu Phong cũng giống như nàng, đều có một quá khứ không đơn thuần. Mà nàng đã sớm lựa chọn coi nhẹ quá khứ của mình, nhưng không có cách nào không tò mò quá khứ của hắn. Bởi vì nàng rất rõ ràng trước đây nàng đã lựa chọn quên đi, nhưng quá khứ của Diệp Thiếu Phong lại mang theo nhân tố không ổn định, nếu không biết rõ, không biết khi nào nó sẽ bùng phát.

“Ta lại muốn nghe bảy năm qua người đã làm gì hơn!” Nhất là cái tên “Thương đại ca” kia chui từ cái lỗ nào ra.

Diêu Tín Hoa nắm chặt nắm đấm — nếu như không phải nàng sợ phá hỏng lớp thuốc trên mặt Diệp Thiếu Phong, chắc chắn nàng đã bóp lên rồi. Thật không biết rốt cuộc là nàng giáo dục thành công hay thất bại, vì sao xú hài tử này đối với chuyện của mình chẳng có chút hiếu kì nào chứ? Nhưng mà, quan tâm hắn làm quái gì! Nàng thật vất vả với tra ra được bí mật này, há có thể để nó tích tụ trong bụng nàng suốt đời? Hừ! Cô nãi nãi nàng quyết định nói!

“Coi như người biết phụ thân người là một họa sĩ, nhưng người nhất định không biết năm ấy hắn hết sức anh tuấn, đã từng mê đảo chúng sanh...”

Hắn trầm giọng ngắt lời: “Công công người.”

Hả?

“Chúng ta đã là phu thê, cho nên cha ta chính là công công người.” Hơn nữa hắn có thể nói là rất có ấn tượng về bộ dáng của cha nương hắn, hai người đều là mỹ nhân.

Diêu Tín Hoa ửng hồng hai má, hồi tượng lại đêm làm người ta tim đập nhanh không dứt bảy năm trước. “Câm miệng lại mà nghe đi!”

Diệp Thiếu Phong nghe lời ngậm miệng, nhưng lại không chút che giấu ý cười trong đáy mắt.

“Bởi vì họa kỹ của cha người rất cao siêu, bộ dạng lại anh tuấn bất phàm, thường ra vào nhà của quan to hiển quý, quyến rũ mấy khuê phòng oán phụ đến thần hồn điên đảo. Dĩ nhiên cũng kiếm được không ít bạc. Mặc dù có không ít đại lão gia có ý chiều hấn làm rể, thế nhưng hấn lại toàn tâm toàn ý muốn đến hôn nữ nhi duy nhất của sư phụ hấn, cũng chính là nương người... ách... là bà bà ta á! Hấn thành thân đã thương lòng của bao nhiêu thiếu nữ á! Mọi người nói lòng của nữ nhân là không thể thương tổn, nếu không rất có thể bị hận cả đời. Trong đó, có cả Lục phu nhân lúc ấy đang được Thái sư sủng ái nhất. Nhưng Lục phu nhân hận cha người... Được rồi! Là công công ta được chưa! Lục phu nhân hận công công ta không hiểu phong tình, thịt béo đưa tới cửa cũng không biết ăn, luôn tìm biện pháp chia rẽ công công bà bà, sau đó biến công công ta thành của riêng. Nhưng một nữ nhân nàng cuối cùng cũng không tạo được sóng to gió lớn gì, lại sợ bị Thái sư biết trong lòng nàng có nam nhân khác, không thể làm gì khác hơn là mang lòng oán hận nhẫn nại rất nhiều năm.” Diêu Tín Hoa càng gọi càng thuận miệng, “Trong vài năm này, công công khảo trúng họa sĩ hoàng gia, phải ra vào ngự hoa viên trong cung, trong nhà vô cùng phong quang a. Dĩ nhiên người cũng được sinh ra trong mấy năm này. Nhưng dù sao nhân sợ nổi danh trư sợ trắng, công công hấn quá rêu rao, tránh không khỏi bị người oán hận. Trong số đó cũng có một thanh niên tài tuấn muốn thi vào giới hội họa hoàng gia nhưng lại nhiều lần thi rớt, hấn hết sức đổ mắt với phong quang của công công, hận không thể cướp lấy. Cũng do cơ duyên xảo hợp, hấn vào phủ Thái sư vẽ tranh, quen Lục phu nhân, hai người ăn nhịp với nhau. Lục phu nhân muốn lợi dụng thanh niên tài tuấn lòng dạ hiểm độc này để kéo công công xuống ngựa, làm cho công công cùng đường sẽ quay về cầu xin nàng. Thanh niên tài tuấn kia muốn lợi dụng Lục phu nhân thổi gió bên đối đưa hấn vào giới hội họa hoàng gia, đương danh lập vạn.”

Bên này Diêu Tín Hoa miệng lưỡi lưu loát, nên kia nước tắm của Diệp Thiếu Phong đã hơi lạnh. Hấn với lấy khăn lông khoác lên cạnh thùng lau thân thể. Thuốc kia quả nhiên kì diệu, hấn chỉ nhẹ lau qua, tã liệu dịch dung trên người hấn sẽ tróc theo, lộ ra làn da vốn có.

Diêu Tín Hoa nuốt nước miếng: “Người muốn làm gì!”

“Nước lạnh rồi.” Hấn đáp hợp tình hợp lí, “Người nói, ta vẫn đang nghe.”

“Ta nói tới chỗ nào rồi?” Lại nuốt một ngụm nước miếng. Một quả mật đào thật to nha... thật muốn nhào qua cắn nha...

“Nói đến thanh niên tài tuấn kia mặc dù lợi dụng Lục phu nhân đến làm họa sĩ hoàng gia nhưng vẫn không bỏ qua công công người, hại chết cả nhà hấn.” Tuy ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng dù sao cũng là chuyện liên quan đến cha nương mình, trong lòng hấn không khỏi rối rắm thành một đoàn.

Diêu Tín Hoa gật đầu một ái, “À, đúng đúng. Nói đến thanh niên tài tuấn lòng dạ hiểm độc kia thuê một nhóm sát thủ...” A — nàng có nhiều như vậy sao? “Người lại nhớ ra rồi?”

Diệp Thiếu Phong đứng lên, bước ra thùng tắm, cầm lên bộ y phục mới trên bình phong, nhanh chóng mặc vào. “Ta không nhớ ra được, nhưng ta lại đoán được. Thanh niên tài tuấn kia mặc dù đem công công người...”

“Là cha người chứ!” Phản công lại. A! Thân thể thanh niên mặc dù không đáng yêu bằng khi còn là thiếu niên, nhưng vẫn làm người ta chảy nước miếng a!

“Được rồi. Hấn mặc dù đã gạt cha ta ra khỏi giới hội họa hoàng gia, nhưng lại sợ cha ta thật sự quay về cầu xin Lục phu nhân, đến lúc đó chỉ sợ phong thủy luân chuyển, Lục phu nhân lại lợi dụng quan hệ của Thái sư đưa cha ta về lại giới hội họa hoàng gia, khi đó vị trí của hấn trong giới hội họa hoàng gia là tuyệt đối không giữ được. Cho nên hấn dứt khoát hoặc là không làm, còn đã làm thì làm đến cùng, hạ sát thủ với cả nhà ta. Lại không biết vì sao lại lưu lại mạng của mình ta.”

Diêu Tín Hoa giật mình lùi lại mấy bước, dán trên tường: “Người thật sự là Diệp Thiếu Phong năm đó mỗi ngày đi theo sau mông ta còn bị dọa sững sờ sao?” Chẳng lẽ đây là chênh lệch giữa sáu tuổi và hai mươi ba tuổi?

Diệp Thiếu Phong mặc quần áo tử tế, mấy bước đi đến trước mặt Diêu Tín Hoa. “Ta phải nói rằng nếu như La Tam ca không cứu ta, ta cũng có năng lực trốn ra khỏi tay Hứa phu nhân.” Bảy năm lưu lạc mà còn có thể bình yên vô sự cũng không phải chỉ nói không.

Diêu Tín Hoa một bộ dạng không biết gì cả: “Người đã gặp La Tam ca? Hứa phu nhân là chuyện gì xảy ra?”

Diệp Thiếu Phong một tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. “Thứ nhất, người tốt nhất là đừng có giả vờ ngây ngốc nữa, người vẫn dùng bồ câu đưa tin để giữ liên lạc với bọn La Tam ca, có đúng không? Thứ hai, khi ta vừa rời nhà Đại Niên ca trước khi lên đường đi Kinh Thành, ‘trùng hợp’ thấy một con bồ câu đưa tin bay từ nhà hắc ra ngoài. Người không cảm thấy chữ trong lá thư đó đẹp hơn bình thường sao?”

Nói thật, nàng đúng là cảm thấy khó hiểu thế nào mà chữ Ngô Đại Niên lại tiến bộ thần tốc như vậy. Sẽ không phải là — “Người lên đổi tin?”

Hắn cười, cười đến rất khó coi: “Người cứ nói đi?”

Nàng cũng cười, cười đến rất miễn cưỡng: “Ta nói người nhất định còn chưa giận đến mất trí phải không?”
“Hả?”

“Bởi vì người còn nhớ rõ ta nói lớp thuốc trên mặt phải thoa nửa canh giờ, cho nên chỉ lau trên người, mà giữ lại thuốc trên mặt.”

Hắn gật đầu một cái: “Ta còn giữ lại một tia lí trí cuối cùng để chờ nghe người nói rốt cuộc người và Thương Thương là chuyện gì xảy ra!”

Diêu Tín Hoa chỉ vào mũi Diệp Thiếu Phong tức giận mắng: “Người cái đồ con bất hiếu! Một chút cũng không quan tâm chuyện của cha nương người sao?”

Diệp Thiếu Phong cầm ngón tay nàng, đối với kĩ năng nói lảng sang chuyện khác của nàng hắn đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, “Người chết cũng đã chết, phải quan tâm đến hiện tại và tương lai. Ta đương nhiên để ý chuyện của cha nương, nhưng đó đã thành chuyện cũ nghe sớm hay nghe trễ cũng như nhau.” Hơn nữa nếu Diêu Tín Hoa sau khi tra được cũng không lập tức đi tìm hắn nói cho hắn biết, cho thấy thân thể của hắn cũng không phải bí mật cấp thiết gì.

Diêu Tín Hoa nhìn chằm chằm bàn tay Diệp Thiếu Phong đang cầm ngón tay nàng, ý thức được bình đầm chưa nhỏ đã lớn lên thành vò giấm lớn!

Hơn nữa, nhìn phản ứng của hắn, nàng hình như không cần phải lo lắng hắn sẽ bị chuyện quá khứ quấy nhiễu. Thật tốt!

Giơ lên bàn tay khác còn đang tự do, lời thề son sắt nói: “Ta thề rằng ta với đại ca là trong sạch!”

32. Chương 32

Buổi tối hôm đó, ba người gặp lại nhau trên bàn cơm.

“Khụ khụ...”

Thương Thương lần đầu tiên nhìn thấy diện mạo thật của Diệp Thiếu Phong, hơi kinh ngạc. Có thể là do trước sau đối lập quá mức rõ ràng mới khiến cho hắn cảm thấy thanh niên đang ghen tuông ngất trời này tuần mĩ khác thường. Có câu nói, nữ nhân thích những thứ xinh đẹp. Cũng không lạ Hoa muội nhớ mãi không quên tiểu tử này.

Diêu Tín Hoa thấy Thương Thương ho khan, lập tức định tiến lên thuận khí cho hắn. Nhưng động tác của Diệp Thiếu Phong còn nhanh hơn.

“Đại ca, uống trà đi.” Hắn ngoài mặt tuân theo nguyên tắc “đối với nghĩa huynh của chủ tử nhà mình thì phải phục vụ hết như chủ tử nhà mình” mà hành động, nhưng trên thực tế là do không muốn thấy Diêu Tín Hoa cùng với đồ bỏ đại ca gì đó có một tia thân mật.

Diêu Tín Hoa mím môi cười trộm.

Thương Thương nhận lấy trà nói tiếng tạ, lại tiếp tục đề tài vừa rồi: “Nói như vậy, Hoa muội đã nói với người hết rồi?”

Đáng tiếc Diệp Thiếu Phong ngăn cản được hành động thân mật, nhưng lại không ngăn cản được lời nói. Nghe Thương Thương há miệng một tiếng Hoa muội ngậm miệng một tiếng Hoa muội làm hắn vô cùng khó chịu.

Không đợi Diệp Thiếu Phong trả lời, Diêu Tín Hoa đã cướp nói: “Đúng vậy a! Đại ca, thân thể của hắn ta đã nói cho hắn hết rồi. Mau ăn đi thôi, nguội rồi.”

Thương Thương sững sốt một chút, hiểu ý cười một tiếng. Quý nha đầu!

Diệp Thiếu Phong đang chuyên chú ăn giấm chua, không phát hiện ra Diêu Tín Hoa cố ý ngắt lời, ngược lại nghe nàng nói xong, lại dời lực chú ý đến các món ăn: “Tín Hoa, đây là do người làm?” Ít nhất là do nàng bưng vào.

“Khụ khụ...” Thương Thương lại bắt đầu ho khan.

Mặt Diêu Tín Hoa tối sầm: “Không phải, là đại nương chủ nhà làm.”

“Nha...” Hắn đã nói rồi, sống cùng nàng nhiều năm như vậy, vẫn chưa thấy nàng rửa tay nấu cơm bao giờ. Ngược lại là hắn trong lúc rảnh rỗi đã học được một thân hảo trù nghệ. Chỉ là, thay vì nói quả nhiên như dự liệu, chẳng bằng nói hắn rất vui vẻ khi biết nàng vẫn không biết nấu ăn. Ít nhất so với việc nàng học được nấu ăn lại đi phục vụ cho nam nhân khác tốt hơn nhiều. “Vậy lần sau không cần làm phiền đại nương chủ nhà, để ta làm cơm cho.”

Mặt Diêu Tín Hoa từ đen biến thành hồng.

Thương Thương rất là ngoài ý muốn: “Diệp đệ tinh thông trù nghệ sao?”

“Không dám nói là tinh thông, chỉ biết một chút mà thôi.” Còn có biết chút xiu thêu hoa, đan len, may may vá vá gì đó, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.

Thương Thương nghe ra Diệp Thiếu Phong là giả khiêm tốn, lại chuyển về hướng Diêu Tín Hoa hỏi: “Hoa muội, như thế nào chưa nghe người nói qua?”

Diêu Tín Hoa cười gượng: “Ha ha...” Nàng cũng không thể nói ra Diệp Thiếu Phong không chỉ đơn giản cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau, thật ra hắn là đồng dưỡng phụ bị nàng nô dịch từ nhỏ chứ? Thương Thương cho dù thuần khiết, là nam nhi tốt hiếm có trên thế gian, nhưng dù sao cũng vẫn rất truyền thống, nếu hắn biết thành tựu của nàng, không biết được sẽ phản ứng thế nào. Lại nói năm đó nàng chỉ là một tiểu nha đầu lông tóc chưa đủ, cho dù có nói với mọi người xung quanh rằng Diệp Thiếu Phong là đồng dưỡng phụ của nàng, người ta cũng chỉ coi là nàng trẻ người non dạ, đồng ngôn vô kị mà thôi. Nhưng bây giờ nàng đường đường là một đại cô nương hai mươi tám tuổi, làm sao có thể không biết xấu hổ nói với đại ca kính yêu của nàng rằng nàng nuôi một đồng dưỡng phụ đây?

Cơm xong, Diệp Thiếu Phong cùng Diêu Tín Hoa đồng thời đứng lên đưa tay dọn dẹp chén đĩa, hai tay chạm vào nhau, ba người đều sững sốt.

Thương Thương kinh ngạc nói: “Diệp đệ?” Không phải do hắn gia trưởng, mà là hắn chưa bao giờ gặp qua nam nhân nào sau khi ăn cơm xong lại lập tức đứng lên dọn dẹp. Nhưng nếu hắn biết hành động của người thanh niên phong nhã hào hoa này căn bản cũng không có ý thức, thuần túy do quanh năm nô tính mà rèn luyện ra, sợ là không bị sắc nung miến thì cũng ho đến phổi cũng vắng ra ngoài mất.

Diệp Thiếu Phong thì giật mình Diêu Đại Chủ Tử luôn luôn vênh mặt hất hàm sai khiến cư nhiên chủ động đứng lên dọn bàn, con mắt tròn thật to.

Còn Diêu Tín Hoa, hận không thể lập tức tìm được một cái lỗ để chui vào, giúp nàng tránh thoát ánh mắt chất vấn của hai nam nhân này. Da đầu a! Tê rần! “Ha ha...” Tiểu Phong a, người thật đúng là, ngồi nói chuyện với đại ca là được rồi, chén đĩa cứ để cho ta dọn đi.”

Chỉ thấy nàng như gió cuốn mây tan cầm chén đĩa chạy trốn chết.

Thật lâu sau, sắc mặt Thương Thương mới khôi phục lại bình thường, nói với Diệp Thiếu Phong vẫn đang giữ tư thế chuẩn bị dọn chén đĩa: “Diệp đệ, ngồi xuống đi, uống li trà...” An ủi hắn.

“Ha... Phải...” Hắn thật sự là bị khí thế bất chấp tất cả ôm hết tất cả chén bát lên người chắn trụ.

Chờ đến khi hai người đem bình trà uống đến thấy đáy, Diêu Tín Hoa mới bưng một chén thuốc khoan thai trở lại, thuận tiện thay luôn y phục.

Nàng vừa vào cửa liền nhàn nhai cười nói: “Đại ca, uống thuốc thôi.” Hoàn toàn không thấy dấu tích gì của bộ dạng thất kinh vừa rồi.

Mặc dù hẳn không tin mấy chuyện thần tiên ma quái, nhưng lại cứ quy rằng vừa rồi thật sự là do hồ li tinh biến ảo. Thương Thương giải thích cho chính mình. “Khụ khụ, Hoa muội, vất vả muội rồi.”

Diêu Tín Hoa làm như không nhìn thấy ánh mắt Diệp Thiếu Phong xoay tròn nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng, điều chỉnh sắc mặt, nhắc đến chuyện khác: “Đại ca, bệnh của Nhụy Hà...”

Thương Thương xuống hết được, nhẹ nhàng lau khóe miệng: “Đúng vậy a, ta ngại mai lại đến phủ khám lại. Chỉ là ta còn có chút lo lắng cho người trong Tứ Khối Ngọc. Mặc dù sáng sớm nay đã đi, nhưng lại quay về quá gấp, ngày mai Hoa muội có thể thay ta đi qua một chuyến nữa không?”

Diệp Thiếu Phong muốn nói rằng những người đó căn bản ngã bệnh là giả háo sắc là thật, nhưng dù sao Tứ Khối Ngọc cũng có ân với hắn (?), hắn không làm được chuyện qua sông đoạn cầu. Nhưng để cho Diêu Tín Hoa một mình đi vào một ổ những kẻ độc thân, hẳn lại không yên lòng, vì vậy liền nói: “Vậy ta sẽ đi cùng Tín Hoa.”

Diêu Tín Hoa lập tức phản đối: “Không được! Da của người vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, không thể tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, người phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi trong phòng mới được! Huống chi chân người còn bị thương.”

“Vậy người chờ ta khỏi rồi lại đi!” Hóa ra, đây là cảm giác cứu biệt trùng phùng! Không lúc nào không muốn dính chung một chỗ để bù đắp lại bấy năm tương tư khổ?

“Chuyện đó không thành vấn đề.” Thương Thương nói chen vào, “Ta có một cái áo choàng, Diệp đệ mặc thêm vào là được. Ngược lại trước mắt có một chuyện...”

“Chuyện gì?”

“Việc xảy ra bất ngờ, chưa kịp chuẩn bị phòng ở cho Diệp đệ, tối nay chỉ đành ủy khuất Diệp đệ ở cùng ta...”

Diệp Thiếu Phong đương nhiên là cự tuyệt: “Đa tạ đại ca, nhưng ta muốn ngủ cùng với Tín Hoa.”

Diêu Tín Hoa nhất thời đỏ hồng mặt.

Thương Thương đầu tiên là sững sờ, sau đó cười một tiếng: “Ta biết các người sống nương tựa lẫn nhau từ nhỏ, tình đầu ý hợp, hơn nữa đã sớm tự định chung thân, nhưng dù sao cũng chưa chính thức bái đường thành thân, ta thấy vẫn nên tránh tị hiềm...”

Diệp Thiếu Phong nghe mà khó hiểu: “Đại ca, ta luôn cùng ăn cùng ngủ với Tín Hoa, chưa bao giờ tách ra, huống chi chúng ta đã, à!” Bị đập.

“Các người đã ‘à’?”

Diêu Tín Hoa bắt đầu hối hận vì sao không truyền thụ cho Diệp Thiếu Phong nửa điểm quan niệm về đạo đức thế tục. Tầng đá do chính nàng bê mười bảy năm, đến hôm nay cuối cùng lại nện trên chân mình. “Đại ca, không sao cả. Tướng ngủ của Tiểu Phong từ nhỏ đã rất xấu, nếu ngủ cùng đại ca sẽ gây phiền cho đại ca. Ta sẽ nhờ đại nương chủ nhà nghĩ biện pháp hộ.”

“Nhưng Hoa muội...”

Diêu Tín Hoa kéo tay Diệp Thiếu Phong làm như muốn đi: “Đại ca, huynh yên tâm đi.”

Thương Thương còn muốn nói thêm gì đó, ánh mắt đảo quanh hai người một vòng, cuối cùng dừng lại chỗ hai tay bọn họ giao nhau, chợt bật cười: Ai, hẳn thật đúng là bảo thủ à! Làm sao có thể không nhìn thấy nỗi lòng của nữ hài tử chứ? Coi như hẳn không nhìn ra ánh mắt Diệp Thiếu Phong nhìn Hoa muội lúc này chất chứa khát vọng như muốn bốc hỏa thì cũng biết từ lúc hắn gặp Hoa muội, Hoa muội vẫn chưa từng xoa búi tóc ra có hàm ý gì à. Chỉ là khí chất mà Hoa muội tỏa ra vẫn luôn không mang danh lợi, tinh khiết như vậy, giống như một thiếu nữ chưa biết mùi đời, cho nên hắn mới quên mất sự thật rằng nàng có thể đã

sớm là một thiếu phụ. Không, không phải có thể, nhìn tình hình này, hai người này, chắc chắn đã có phu thê chi thực rồi.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, hần thiếu chút nữa đã thành ác nhân đánh bồng uyên ương rồi.

“Vậy thì tốt, ta cũng mệt rồi, không giữ các người, nghỉ ngơi sớm đi thôi.”

Dứt lời, đi về phòng của mình.

Mơ hồ, Thương Thương giống như nghe được Hoa muội đang nói:

“Ngày mai nhớ giặt váy cho ta.”

Nhưng là, Hoa muội làm sao có thể nói như vậy với Diệp đệ chứ? Nhất định là do hần nghe nhầm rồi.

33. Chương 33

Điều Tín Hoa đương nhiên sẽ không thật sự tìm đại nương chủ nhà nghĩ biện pháp giùm, bởi nàng biết Diệp Thiếu Phong chắc chắn sẽ không nghe theo. Hơn nữa nói thật, vừa rồi nàng cũng rất tự nhiên cho là Diệp Thiếu Phong nên ngủ cùng phòng với nàng. Nghe lời nói của Thương Thương mới nhắc nàng nhớ tới nơi này không phải là ngôi miếu đồ nát, cũng không phải căn nhà nhỏ trong núi của bọn họ, nam nữ không có danh phận cần phải tránh tị hiềm.

Khi nàng kéo tay hần, giống như trở lại khi còn nhỏ, nàng là nữ bá vương cao cao tại thượng trong đám khất cái, hần là tiểu người hầu đáng yêu luôn vâng vâng dạ dạ. Nhưng khi nàng muốn buông tay ra lại phát hiện tay mình đã sớm bị cầm chặt.

Vào phòng, Diệp Thiếu Phong đóng cửa lại. Xoay người lại, cánh tay vươn ra, kéo nàng đột nhiên đổ bồng mặt vào trong ngực.

Tim của hần, vào giờ phút này, cuối cùng mới bình tĩnh lại.

Nàng đại khái cũng rất mệt mỏi, không có giày giũa, không có nhân cơ hội ăn bột đậu hũ của hần, chỉ mềm mại dựa vào ngực hần, lẳng lặng nghe nhịp tim cùng hô hấp của nhau.

“Thối quá đi.” Nàng nói, “Tối nay người ngủ đất ta ngủ giường!” Mùi thuốc còn chưa tiêu tán hết trên người hần kích thích nàng muốn rơi lệ.

Hần đột nhiên siết chặt hai tay, vùi đầu vào cổ nàng, nhẹ nhàng, dùng răng nanh cắn cổ nàng. “Có thơm cùng hương, có thối cùng chịu.” (Hề: sax, Tiểu Phong thật hài hước =)))

Nhiệt độ cơ thể khác thường của Diệp Thiếu Phong nhẹ nhàng xuyên qua lớp y phục truyền sang người nàng. Nàng run rẩy, cảm thấy khẩn trương đối với chuyện có thể xảy ra kế tiếp.

Nhưng hần chỉ lẳng lặng ôm nàng, không có thêm hành động khác.

Hồi lâu sau, hần mới phá vỡ bầu không khí im lặng, nói: “Người sẽ không rời đi ta.” Giọng điệu hần cực kì chắc chắn.

“Không nhất định nha?” Trong lòng thừa nhận điều hần nói là sự thật, nhưng ngoài miệng lại không nhận được muốn đùa hần.

Hần không tiếng động cười một tiếng: “Phải nói là cho tới bây giờ người cũng chưa từng thật sự tránh được ta.”

“Hà?”

“Nếu như người thật sự muốn bỏ lại ta, cũng sẽ không một đường tìm kiếm mọi người trong miếu đồ nát đã tứ tán khắp nơi trước ta một bước. Mặc dù người uy hiếp không cho bọn họ tiết lộ hành tung của người, nhưng mà người biết, một ngày nào đó ta sẽ gặp bọn họ, mà ta có thể biết được hướng đi của người từ chỗ

bọn họ. Hơn nữa một mình ta hành tẩu giang hồ, người nhất định sẽ không yên tâm, cho nên còn có thể thuận tiện nhờ bọn họ âm thầm chăm sóc ta. So với đi loạn như ruồi mất đầu, có người quan chỉ đường vẫn nhanh hơn nhiều lắm. Tín Hoa, người là thử dò xét ta, có phải không?”

Nàng khẽ chống tay, rời khỏi ngực của hắn, đối mặt với hắn. Cười tủm tỉm, tuyệt không ảo não vì bị đoán trúng tâm sự: “Nói thế nào?”

Diệp Thiếu Phong lắc đầu một cái: “Ta đại khái đoán được người đang thử cái gì, tuy nhiên ta không biết ta có cái gì đáng giá để người thử.”

Một tay nàng nhẹ nhàng áp lên mặt hắn, “Người trẻ tuổi, tài hoa của người, sự tuấn mỹ của người, cùng với khát vọng tìm hiểu những thứ mới lạ, đều làm ta lo lắng a. Trong thiên hạ này, nữ nhân là vật phụ thuộc của nam nhân, việc nam nhân chi phối nữ nhân cùng nữ nhân nghe lời nam nhân đều là chuyện đương nhiên. Nhưng chúng ta lại không giống. Quan hệ của chúng ta cũng không phải chuyện đương nhiên, nó tràn đầy chuyện ngoài ý muốn, cho nên ta cần xác định, người cũng cần. Ta đánh cược với mình, đánh cược cả đời ta. Bây giờ ta thắng, người chính là phần thưởng của ta.”

Tốt cỡ nào! Bây giờ hắn đang ở bên người nàng.

“Ta chưa từng thay đổi, người làm gì phải cực khổ đi một vòng lớn như vậy!” Hại hắn không công tương tư bấy năm.

“Ta có quá nhiều chuyện kinh hãi thế tục cần phải làm, cuối cùng rồi người đời cũng sẽ không dung ta. Ta không muốn người cực khổ, trừ phi người cam tâm tình nguyện.” Hắn đã trải qua nhiều mưa gió, thế thái nhân tình như vậy, cách thiên sơn vạn thủy đuổi theo, đã nói lên hắn nhất định là của nàng, đúng không? “Nhưng mà bây giờ, ta muốn người cùng ta chia sẻ tất cả.”

Diệp Thiếu Phong mâu quang chớp động. Nàng chuẩn bị khai thật với hắn về thân thế của nàng rồi sao?

Ngón tay thon thon điểm nhẹ môi hắn, “Không phải là đêm nay, đêm nay người quá thối. Ta phải chờ người hồi phục lại vừa thơm vừa nộn, vừa hưởng dụng sắc đẹp của người vừa chậm rãi kể lại.”

Diệp Thiếu Phong nheo mắt lại, vừa mới thật vất vả kiềm lại dục hỏa, giờ phút này lại cháy hừng hực. Chẳng lẽ nữ nhân này không biết là không nên trêu đùa nam nhân động tình hay sao? Nếu nàng đã ra tay, hắn bây giờ không có lí do gì không tiếp chiêu.

Cánh tay dài của hắn duỗi ra, định ôm nàng vào ngực lần nữa. Nhưng chưa chạm vào được, trong tay đã bị nhét vào một cây lược.

Diêu Tín Hoa cười nhìn bộ dạng ngây người của hắn, “Đưa gốc, giúp ta chải đầu coi!”

Trong nháy mắt, thời gian phẳng phất như quay ngược lại, những ngày bị nô dịch ngày xưa tràn ngập trí óc, hợp lại thành một cổ ngọt lành.

Hắn không kìm lòng được cúi đầu, yêu cầu một nụ hôn.

Nàng không cự tuyệt, mặc cho hắn tận tình lấy.

Trong khi triền miên, mái tóc dài vắn lên vì hắn bị hắn gỡ xuống.

Cho đến khi hai người đều không thể hô hấp, hắn mới lưu luyến không thôi rời đi đôi môi nàng, nâng lên lọn tóc đen nhánh của nàng, “Ta giúp người chải đầu.” Năm chữ nhấn ngửi, lại làm người ta mặt đỏ tim loạn còn hơn cả trăm câu tâm tình.

Sóng mắt nàng phiếm thẹn thùng, nhẹ nhàng lên tiếng: “Àn.”

Hôm sau.

“Hoa muội, ta đi đây. Tứ Khối Ngọc nhờ muội vậy.” Dừng qua cơm sáng, uống thuốc xong, Thương Thương liền đi xem chẩn.

Hai người Diêu, Diệp cũng xuất phát.

“Tuyệt đối không được lộ mặt ra ngoài đấy!” Trước khi ra khỏi cửa, Diêu Tín Hoa lại dặn dò lần nữa.

Diệp Thiếu Phong vâng vâng đáp ứng. Bây giờ hẳn bị bao bọc còn kín hơn cả phụ nhân ở cũ.

Bởi vì cái chân mà Diệp Thiếu Phong tự tàn còn chưa khỏi, cho nên hai người thuê một chiếc xe ngựa nhỏ đến Tứ Khối Ngọc.

Trong Tứ Khối Ngọc có ai ngờ Hoa cô nương hôm qua vừa đến và đi như gió cuốn mây tan, ngày hôm qua lại tới a! Điều không có chuẩn bị, muốn biến mình thành bệnh nhân bị trọng thương cũng không kịp rồi, một đám than thở việc đời khó liệu. Ngược lại Hoàng Bản Nha trong họa có phúc, bởi vì bị chúng khát cái hành hung một trận, sưng mặt sưng mũi, giành được vị trí đầu tiên.

Diêu Tín Hoa nhìn bộ dạng của Hoàng Bản Nha mà kinh hãi: “Hoàng đại ca, hôm qua huynh còn khỏe mạnh, làm thế nào mà hôm nay lại biến thành cái dạng này rồi?”

Hoàng Bản Nha lén liếc mọi người đang nhìn chăm chăm một cái, thở dài nói: “Không có gì, tối qua ta đi nhà xí, đột nhiên một con chuột từ trên trời giáng xuống, đập sập nhà xí...”

“Con chuột làm sao mà từ trên trời giáng xuống? Còn đập sập nhà xí?!”

“Xui xẻo thôi! Người mà gặp xui, uống nước lạnh cũng tắc kẽ răng, thả cái rắm cũng đập trúng gót chân...!”

Diệp Thiếu Phong vừa nghe đã biết Hoàng Bản Nha lại đang bịa chuyện lung tung rồi, không nhịn được buột miệng cười.

Hoàng Bản Nha lúc này mới chú ý tới Diệp Thiếu Phong đang được bọc kín từ đầu đến chân, “Vị huynh đệ này là?”

“Ta là Lại Tứ.”

“Lại Tứ!?” Nếu không phải vì Diêu Tín Hoa đang bồi thuốc cho hắn, hẳn tuyệt đối đã nhảy dựng lên rồi. Đúng! Nhảy dựng lên, chuyển dời gấp mười lần quả đấm trên người hắn lên người Lại Tứ!

Những người khác nghe vậy cũng đến vây quanh.

“Hoa cô nương, thì ra cô nương có quen Lại Tứ?” “Lại Tứ, cuối cùng người cũng nhận ra mình xấu xí đến mức không thể gặp người nên bọc lại rồi à?” “Sẽ không phải là một ngày không gặp, người lại bị cùi hơn rồi chứ?”Ồn ào lộn xộn, lú lú lù lù. (Hề: chữ “Lại” trong “Lại Tứ” có nghĩa là bệnh chốc đầu hoặc bị cùi.)

Bên kia Diêu Tín Hoa đã hồi tưởng lại hành động hỏa bạo của mình ngày hôm qua, đang quẫn đến không biết trả lời như thế nào. Bên này Diệp Thiếu Phong không thẹn với trời đất, suy nghĩ có nên công bố quan hệ thân mật của hắn và Tín Hoa hay không, dùng để đoạn tuyệt vọng tưởng của đám lưu manh này.

“Thật ra là thế này...” Hắn vừa mở miệng, mọi người đều dựng thẳng lỗ tai. “Ta là đồng...”

Diêu Tín Hoa chợt run tay một cái, chạm phải vết thương của Hoàng Bản Nha, làm hắn đau đến hét thảm một tiếng “Ai yêu”. Thừa dịp mọi người bị dời đi lực chú ý, nàng ném qua cho hắn một ánh mắt sắc lẹm: có gan thì người cứ nói tiếp cho ta xem!

Diệp Thiếu Phong vẫn ung dung: ta giờ không còn là tiểu hài tử không tự kiểm được cơn rồi!

Hai người đang ở nơi nào dùng ánh mắt người một chiều ta nhất thức liếc qua liếc lại bắt diệp nhạc hồ.

Long Lão Đại thản nhiên đi ra ngoài, chen vào giữa hai người, chậm rãi mở miệng: “Hoa cô nương, nếu cô nương có thời gian, có thể làm phiền cô nương đi cùng ta đi xem Lục bà một chút được không?”

34. Chương 34

Diêu Tín Hoa hơi sững sốt: “Lục bà lại bị bệnh?”

Long Lão Đại gật đầu một cái.

“Ta sẽ đi. Tiểu Phong, người cũng tới.”

Diệp Thiếu Phong mơ hồ cảm thấy kì quái, nhưng cái gì cũng không hỏi, lặng lẽ đi theo.

Bọn họ ra khỏi viện tử đồ nát, xuyên qua một ngõ hẻm, cuối cùng quẹo vào một ngõ cụt rất nhỏ hẹp nhưng lại sạch sẽ làm người ta giật mình. Đích đến của bọn là tòa nhà cuối cùng.

Đẩy ra đại môn đang khép hờ, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, đi vào trong viện, cảnh vật bên trong mặc dù cũng đồ nát nhưng lại được sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, hiển nhiên là có người thường xuyên quét dọn.

“Ồ trong phòng.” Long Lão Đại đi phía trước chỉ vào phòng bên trái nhà chính.

Ba người đi vào trng nhà, chỉ thấy một lão phu nhân khoảng năm, sáu mươi tuổi nhắm chặt hai mắt nằm trên giường, mái tóc hoa râm nằm chỉnh tề trước ngực, hai lỗ tai còn đeo một đôi hoa tai phỉ thủy cực kì không tương xứng với cảnh vật hoang tàn xung quanh — chỉ không biết là đồ thật hay làm giả.

Long Lão Đại tiến lên, chắp tay sau lưng, hơi gập eo xuống, dùng giọng nói êm ái đến kì lạ kêu tỉnh lão phu nhân trên giường: “Lục phu nhân, Hoa cô nương tới.”

Lục phu nhân!?

Trong lòng Diệp Thiếu Phong chấn động. Ngày hôm qua lúc tắm rửa, trong “chân tướng” mà Diêu Tín Hoa đã bô bô nói cho hắn, nhân vật mấu chốt hại cả nhà hắn gia phá nhân vong (nhà tan người mất) chính là — Lục phu nhân.

Chấn憾 Lục phu nhân hai mươi mấy năm trước cũng là một mỹ nhân khuynh thành, thật sự khó mà tin được nàng và lão phụ nhân bệnh tật trên giường là cùng một người. Huống chi, coi như nàng thật sự là Lục phu nhân đó, như thế nào lại bị bệnh ở chỗ này?

Lục bà nghe được âm thanh của Long Lão Đại, chậm rãi mở mắt. Giọng nàng khàn khàn mà vô lực: “Hoa cô nương, người đã đến rồi.”

Diêu Tín Hoa kéo qua một chiếc ghế vuông, ngồi ở bên giường, nói: “Đưa tay cho ta.”

Lục bà duỗi tay ra khỏi chăn bông. Diệp Thiếu Phong chú ý thấy da tay của nàng thoạt nhìn trẻ tuổi hơn khuôn mặt nàng rất nhiều.

Diêu Tín Hoa xem xong mạch, buông tay Lục bà ra, quay đầu nhìn Long Lão Đại một cái rồi mới nói với Lục bà: “Ta đã sớm nói với ngài đây là tâm bệnh. Tâm ma của ngài không biến mất thì vĩnh viễn cũng không khỏe lên được.”

Nhưng mà đối với lời của nàng, Lục bà lại không có chút phản ứng nào, ngược lại giọng nói trở nên lạnh như băng: “Hoa cô nương, đó là chuyện của ta.”

Diêu Tín Hoa thở dài. Người mà cứ khẳng khẳng một mực thì dù là thần tiên cũng không cứu được.

Nàng đột nhiên hỏi Long Lão Đại: “Long Lão Đại, ngài có biết nguyên nhân nàng bệnh không?”

Long Lão Đại nói: “Ta đương nhiên biết.”

“Người đã biết, nhưng vẫn muốn chăm sóc cho nàng?”

Long Lão Đại nói: “Đúng vậy.”

Diêu Tín Hoa gật đầu một cái rồi nói với Diệp Thiếu Phong: “Tiểu Phong, bây giờ ở trong này không có ánh sáng mặt trời, người có thể tháo mũ xuống, cũng lấy khăn che mặt xuống đi.”

Diệp Thiếu Phong làm theo lời nàng, để lộ ra diện mạo thật.

Long Lão Đại ngẩng ngẩng cả người: “Hoa cô nương, hắn là?”

Diệp Thiếu Phong tiếp lời: “Long Lão Đại, ta là Lại Tứ.”

“Người là Lại Tứ?” Đây thật đúng là “xa cách ba ngày phải lau mắt mà nhìn” a! Mới qua một ngày, cư nhiên lại cứ như một người hoàn toàn khác.

Diêu Tín Hoa kéo Diệp Thiếu Phong đến bên cạnh, nói với Lục bà đang xoay mặt giả vờ ngủ say: “Ngài mở mắt ra xem hắn là ai.”

Không đợi Diệp Thiếu Phong chất vấn Diêu Tín Hoa rốt cuộc là sao lại thế này, Lục bà mới vừa rồi còn hữu khí vô lực đã kích động ngồi dậy, nắm chặt y phục của Diệp Thiếu Phong, run giọng nói: “Diệp Phục! Người là Diệp Phục! Người không chết? Người không có chết! Ta chờ người gần hai mươi năm a! Lần này ta tuyệt đối không thả người đi nữa! Người muốn cái gì ta đều cho người! Chỉ cần người chịu tha thứ ta! Người còn muốn vào giới hội họa hoàng gia sao? Ta giúp người! Ta giúp người!”

Thông minh như Diệp Thiếu Phong, đã đoán được lão phụ nhân điên loạn này xác thực chính là “Lục phu nhân” mà Diêu Tín Hoa nói với hắn, mà “Diệp Phục” e rằng là tục danh của phụ thân hắn.

Diêu Tín Hoa bắt được cổ tay Lục bà, lạnh lùng nói: “Hắn không phải Diệp Phục! Hắn là nhi tử của Diệp Phục, Diệp Thiếu Phong!”

“Cái gì? Sẽ không, sẽ không!” Lục bà ôm lấy đầu mình, “Sẽ không! Hắn là Diệp Phục! Ta vĩnh viễn cũng không quên gương mặt của Diệp Phục! Ta sẽ không nhận lầm người! Người là ai? Tại sao lại thân mật với Diệp Phục như vậy! Hắn là của ta! Của ta! Cút ngay! Cút ngay! A—!”

Ánh mắt Diệp Thiếu Phong phức tạp nhìn Lục bà đang phát điên: đây là nữ nhân năm đó không từ mọi thủ đoạn để đoạt lấy phụ thân hắn sao? Hắn nên hận sao? Nhưng bây giờ hắn chỉ cảm thấy nàng đáng thương.

Diêu Tín Hoa nhìn chằm chằm mắt Diệp Thiếu Phong: “Tiểu Phong, người không có gì muốn nói sao?”

Kêu hắn nói gì đó? Hôm qua mới được cho biết thân thế, hôm nay đã bị mang đi gặp kẻ thù, hơn nữa bộ dạng kẻ thù còn như thế này.

Diệp Thiếu Phong yên lặng mang khăn che mặt, mũ của áo choàng lên, vươn tay về phía Diêu Tín Hoa —

“A! Người cái đồ tiểu tử thú! Lại còn dám làm vậy với ta! Ta muốn phạt người quỳ ván giặt!” Diêu Tín Hoa oa oa kêu to, tay dấm chân đá.

Diệp Thiếu Phong cố gắng cố định hông của nàng, sau đó không chút khách khí ột cú đánh lên cái mông thực nữ của nàng: “Người gạt ta đây nhiều chuyện như vậy mà ta còn chưa nhét người lên giường giày xéo, người nên cảm thấy rất tiện nghi!”

Trời ạ! Hắn hấn hấn hấn hấn hấn cư nhiên ở trước mặt người ngoài nói những lời chỉ có thể đóng cửa lại mà nói! Giáo dục thất bại a!

Diêu Tín Hoa đoán chừng mình đã xấu hổ đến mức đỏ lựng từ đầu đến chân.

“Diệp Phục! Không cần đi! Không được rời xa ta! A —!” Lục bà bị hành động của Diệp Thiếu Phong kích thích nghiêm trọng, suýt nữa té xuống giường, may mà được Long Lão Đại kịp thời đỡ được.

“Long Lão Đại! Những gì có thể làm ta đều đã làm, tiếp theo chỉ có thể nhờ vào ngài!” Diêu Tín Hoa dùng dằng nói xong câu giao phó cuối cùng, rồi cực kỳ mất thể diện bị Diệp Thiếu Phong vác đi.

Một ngày của Long Lão Đại.

Buổi sáng, đi đưa điểm tâm cho Lục bà, thuận tiện quét dọn phòng, tưới hoa và giặt quần áo.

Buổi trưa, đi đưa cơm trưa cho Lục bà, thuận tiện quét dọn sân cùng ngô nhỏ.

Buổi tối, đi đưa cơm tối cho Lục bà, thuận tiện nấu nước rửa chân.

Nhưng điểm khác nhau giữa Long Lão Đại và Diệp Thiếu Phong là hắn không phải bị lừa gạt, mà là tự phát.

Hắn chỉ là một nam nhân đau khổ vì tình mà thôi.

Long Lão Đại, cố gắng lên!

35. Chương 35

Cho nên nói, chuyện làm cho người ta muốn bóp cổ tay nhất chính là mỹ thiếu niên trưởng thành thành mỹ thanh niên.

Thật sự, mặt mũi của nàng cả đời này đều bị vớt sạch trong một ngày.

Diệp Thiếu Phong được bao bọc kỹ càng từ đầu đến chân, nhưng nàng bị vác đến nỗi ngay cả hơi sức để che mặt cũng không có, hết như một bao gạo, bị vác từ Tứ Khố Ngọc về Liễu gia. Hơn nửa công nhân vác bao còn đi không vững.

“Đau!” Dù Diệp Thiếu Phong đã rất cẩn thận ném nàng lên giường, nhưng nàng chính là muốn làm hấn đau lòng, cố ý kêu đau.

Diệp Thiếu Phong cởi khăn quàng cổ và áo choàng ra xong liền áo lên, hai cánh tay chống hai bên nàng, không ngừng thở.

Diêu Tín Hoa đỏ mặt, tựa như dục nghênh còn cự đưa tay khê chống đỡ lên bộ ngực phập phồng kịch liệt của hấn: “Đáng ghét! Muốn thở dốc đứng trên đất thở dốc có được không?”

Diệp Thiếu Phong cười nói: “Người nặng hơn bảy năm trước.”

Diêu Tín Hoa không thuận theo gió quả đắm lên: “Đáng đánh!”

Diệp Thiếu Phong bắt lấy.

Hai người vì vậy bất động, bầu không khí ngọt ngào nói không nên lời yên lặng lan tỏa lên vào thân thể hai người.

Hấn vì nàng, trưởng thành thành nam nhân. Mà nàng, làm sao không phải vì hấn, trưởng thành thành nữ nhân chứ?

Khi nàng hoàn hồn, môi hấn đã in lên môi nàng. Nàng vui vẻ đáp lại.

Tương tư không cần nghe, tương tư không cần nhìn, tương tư không cần nói.

Ôn tình thăng lên thành kích tình, lại trở về yên lặng.

“Chân của người...” Nàng ngọ nguậy trong lòng hấn, dẫn đến hấn một hồi rên rỉ.

“Đừng lộn xộn!” Hấn ôm sát nàng.

“Nhưng...” Nàng cẩn thận dùng chân đi dò, quả nhiên cảm nhận được máu.

Hấn co rúm lại một chút, vội vàng ôm chặt nàng, phòng ngừa nàng lại chơi với lửa: “Vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Nàng nhỏ giọng: “Không thể...”

“Cái gì không thể?”

“Người là đồng dưỡng phụ của ta, không thể không trân trọng thân thể mình như vậy được! Mau đứng lên để ta thoa thuốc băng bó lại!” Nổi giận.

Diệp Thiếu Phong sâu sắc nhìn chăm chú vào ánh mắt tức giận của nàng, sau đó không hề nói gì, buông nàng ra ngồi dậy.

Diêu Tín Hoa nhanh chóng mặc y phục, lấy hòm thuốc ra, vừa bôi thuốc cho Diệp Thiếu Phong vừa nhắc đi nhắc lại cái gì mà “Thân là đồng dưỡng phụ phải duy trì thân thể hoàn mỹ mọi lúc mọi nơi phục vụ cho nàng tùy thời giày xéo”... Nhưng trong suốt quá trình, Diệp Thiếu Phong vẫn không nói một lời, chỉ nhìn nàng.

“Làm sao?” Ánh mắt của hấn thật nghiêm túc, làm cho nàng có chút khó hiểu. Mặc dù không đúng lắm, nhưng cho nàng lớn mật phỏng đoán: chẳng lẽ nam nhân lên giường đều như vậy?

“Nếu như ban đầu... ta là một tiểu hài tử xấu xí, người có phải sẽ không nhặt ta về làm đồng dưỡng phụ hay không?”

“...” Diêu Tín Hoa ngây ngẩn cả người, dường như nàng chưa bao giờ ngờ đến hắn sẽ hỏi như vậy.

“Nếu như ta không phải dịch dung, mà thật sự biến thành Lại Tứ, người sẽ không cần ta nữa đúng không?”

Diêu Tín Hoa không trả lời, chỉ nhìn Diệp Thiếu Phong một cái, giống như không quen hắn. Sau đó nàng cúi đầu, tiếp tục hoàn thành công việc băng bó. Băng bó xong, đứng lên, cầm y phục ném lên người hắn, đi tới cửa, mở cửa, cuối cùng lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Không tiễn!”

Ánh mắt Diệp Thiếu Phong từ đầu đến cuối chưa hề rời đi nàng. Hắn nhìn thấy nàng nắm chặt quả đấm, đôi môi run rẩy, đôi mắt cuộn cuộn cơn sóng. Vì vậy hắn cười. Cười mặc y phục tử tề, đi tới cửa, khép cửa lại. Cười ôm lấy thân thể mềm mại của nàng đang quật cường đưa lưng về phía hắn.

Hắn cười, bởi vì đáy lòng sáng tỏ.

“Nếu như ta không buộc người, có phải người định cả đời không nói hay không?”

“Người cút!”

“Tại sao người chưa bao giờ giải thích?”

“Ta không cần người!” Nàng tức đến phát khóc.

“Người vốn là như vậy, rõ ràng rất tốt với người ta, ngoài miệng không nói, lại càng muốn làm thần không biết quỷ không hay. Đối với ta như thế, đối với chúng khát cái trong miếu đồ nát cũng như thế. Người nhặt ta trở lại, nhưng thật ra là vì chữa bệnh cho ta, có phải không? Nhưng người phát hiện người không trị được bệnh của ta, liền rõ ràng nhận ta làm đồng dưỡng phụ, thật ra chỉ là nguy trang để lưu ta lại.” Năm đó bọn họ rời đi ngôi miếu đồ nát, ngoài miệng nàng nói không thể để cho đám xú nam nhân ô nhiễm Tiểu Phong của nàng, thật ra cũng bởi vì nàng biết, trong thiên hạ không có bức tường nào gió không lùa qua được. Cái ngày mà nàng mang Phong Vô Tình về, cũng có nghĩa đem tính mạng của mọi người trong miếu đánh cuộc trên một lưỡi dao. Kẻ thù của Phong Vô Tình bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tới cửa. Nhưng nàng vì hắn, vẫn liều lĩnh xông vào nguy hiểm. Cho nên, khi độc trong người hắn giải xong, nàng lập tức đoạn tuyệt quan hệ với Phong Vô Tình, còn dẫn hắn rời đi, chính là sợ một ngày nào đó, mọi người trong miếu sẽ vì nàng tùy hứng làm bậy mà đưa tới họa sát thân. Trước khi nàng đi, còn cố ý đào ra bó tiền to nàng vẫn chôn dưới đất trong ngôi miếu nhiều năm qua, chỉ vì để lại cho bọn họ làm lộ phí đi xa tha hương. “Người vốn cũng không định bắt nhốt ta cả đời, cho nên người mới có thể không từ mà biệt.”

Nàng mở miệng, nồng đậm giọng mũi: “Người có phải nói ta quá tốt rồi hay không...”

Hắn cúi đầu, vuốt ve cổ nàng. “Người biết rõ Lục bà chính là Lục phu nhân, còn dẫn ta đi gặp nàng, vừa vì thành toàn Long Lão Đại, cũng vì cho ta chân chính đoạn tuyệt với quá khứ của mình. Nhưng đối với chính người, người lại không giải thích dù chỉ một câu. Người không sợ ta thật sự hiểu lầm người, giận người gạt ta, không cần người nữa, bỏ đi một mình?”

“Cho tới bây giờ chỉ có ta...”

“Chỉ có người không cần ta, không có ta không cần người —?”

Nàng cười rộ lên, xoay người, chui vào ngực hắn: “Đáng ghét!”

Hắn thở dài ôm lấy nàng: “Nếu như ta hiểu lầm người thật... thì người làm gì?”

“Nếu người hiểu lầm ta thật, thì không đủ tư cách làm đồng dưỡng phụ của ta rồi!”

Đúng vậy a, hắn phải là người hiểu nàng nhất, tuy hiểu muộn bảy năm. Cũng may còn chưa quá muộn, hắn vẫn kịp quần chặt lấy nàng trước khi nàng rời khỏi thế giới của hắn.

“Tín Hoa, đa tạ người, nguyện ý chờ ta lớn lên.”

Thương Thương trở lại, nhìn Diêu Tín Hoa một chút, lại nhìn Diệp Thiếu Phong một chút. Miệng không nói ra, lại cảm giác được hai người có chút không giống với hôm qua. “Khụ khụ... Mọi người trong Tứ Khố còn ổn chứ?”

“Ân, đại ca yên tâm. Nhụy Hà phu nhân sao rồi?”

Thương Thương nhú mày: “Nếu tiếp tục uống được sẽ không sao. Ta chỉ sợ...”

Diêu Tín Hoa ngắt lời nói: “Chỉ sợ đại ca không thể ở bên để bảo vệ nàng cả đời được. Đại ca, huynh chưa từng nghĩ đến mang Nhụy Hà rời đi sao?”

“Hoa muội, muội nói lung tung gì đó? Ta với Nhụy Hà phu nhân là trong sạch...”

“Đại ca! Không nên tự gạt mình. Huynh rất rõ ràng, đây không phải kế lâu dài. Huynh biết Nhụy Hà bệnh là do có người ám hại, phải biết sớm muộn gì cũng có sẽ có người lặp lại chiêu cũ, biến Nhụy Hà thành ‘Lục phu nhân’ thứ hai đấy!”

“...” Thương Thương buông chén đĩa xuống, thở dài một tiếng, “Hoa muội, muội nói không sai. Đây chính là điều ta lo lắng nhất.”

Diêu Tín Hoa tiếp lời hân: “Đại ca, trời đất bao la, luôn có chỗ cho bọn huynh an thân. Sao không buông tay làm một lần chứ?”

“Khụ khụ...”

Ánh mắt Diêu Tín Hoa tỏa sáng lấp lánh: “Đại ca, chỉ cần huynh chịu gạt đầu, ta liền có biện pháp!”

Thương Thương ngừng ho khan, không nhìn Diêu Tín Hoa, ngược lại nhìn Diệp Thiếu Phong này giờ vẫn chưa nói gì. Diệp Thiếu Phong thản nhiên nhìn lại. Trong mắt Thương Thương hơi lộ ra ý cười, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Diệp đệ, bảo bối muội tử của ta, liền giao cho đệ!”

Diêu Tín Hoa vui vẻ nói: “Đại ca, cuối cùng huynh cũng nghĩ thông suốt rồi?”

Huynh muội bọn họ tương xứng, trú các nơi nhiều năm, chưa bao giờ trụ lâu ở một nơi, cũng chưa từng có ý mỗi người một ngả. Cho đến khi Thương Thương đi cùng Diêu Tín Hoa tới Kinh Thành, mới trụ dài hạn ở đây, để tìm kiếm dấu mối về thân thể của Diệp Thiếu Phong. Cũng đúng là ngàn dặm nhân duyên, Thương Thương nhờ vậy mới biết ái thiếp của Thái Sư Nhụy Hà, hai người tình đầu ý hợp, lại không thể công khai, chỉ có tâm ý tương thông. Thương Thương cũng không phải là không muốn mang Nhụy Hà cao chạy xa bay, chỉ là trong lòng vẫn lo lắng cho Diêu Tín Hoa. Bây giờ Diệp Thiếu Phong cuối cùng cũng xuất hiện, Thương Thương cũng liền giải quyết được một cọc tâm sự.

Hắn mỉm cười gạt đầu: “Vây phiền Hoa muội giúp vi huynh chuyện này rồi.”

36. Chương 36

La Tam cảm thấy số mình rất khổ.

Nhớ lại năm đó, hét kinh phong vân, từng có ít nhiều lời tuyên hùng.

Tự hỏi: thiên hạ có khóa nào hắn mở không ra, càng không có vật nào hắn không giấu được!

Là một đạo tặc, nếu biết trộm, tất biết nguy trang ẩn nấp. Hắn cũng luôn cho là thủ đoạn của mình hết sức ỉn, mà sự thật cũng là như thế. Nhưng gần đây, hắn thật sự là ngày càng mất lòng tin.

Một phong thư thông qua bồ câu đưa tin gọi hắn ngày đêm gấp rút chạy đến Kinh Thành, liền vì giúp đại ca của Hạnh Hoa cứu người trong lòng hắn. Nhưng đó cũng là hành động hành thiện tích đức, một thì có mệt, bị một thanh chủ thủ áp trên xương sườn hắn cũng không chối từ. Lại càng không cần phải nói đến ân cứu mạng hắn nợ Hạnh Hoa.

Máu chốt là —

“Họa sĩ ca ca!” Vừa nhìn thấy Diệp Thiếu Phong đi tới, thân thể thơm thơm mềm mềm của Tú Tú đã hứng phần lao vào trong ngực hắn.

“Tú Tú!?” Diệp Thiếu Phong kinh ngạc tiếp được nàng, “Sao muội lại đi theo?” Hắn biết mười ngày trước Tín Hoa dùng bồ câu đưa tin gọi La Tam ca tới cứu người, lại không nghĩ tới La Tam ca mang theo Tú Tú đi.

Tú Tú ôm chặt cổ Diệp Thiếu Phong, “Tú Tú nhớ họa sĩ ca ca, nên đòi phụ thân dẫn tới. Họa sĩ ca ca, người có nhớ Tú Tú không?”

Sáu con mắt đồng loạt nhìn về phía La Tam, trong đó bốn con là kinh ngạc, hai con là thẩm vấn. Ly trà trong tay La Tam bắt đầu giống như hai hàm răng trong trời đông giá rét, run lẩy bẩy.

Không sai, nguyên nhân làm cho hắn mất lòng tin chính là khuê nữ bảo bối của hắn.

[Phụ thân, ngài nhất định phải mang Tú Tú đi, nếu không Tú Tú liền đánh nát thứ ngài giấu trong bình sứ thanh hoa!]

Ồ ô, Tú Tú mới bao lớn a, nhưng bất luận hắn giấu cái gì ở chỗ nào, Tú Tú cũng có thể tìm ra trong vòng ba ngày. Nên nói là thượng bất chính hạ tắc loạn, hay là trò giỏi hơn thầy đây?

“A ha... Trà này uống ngon thật, uống ngon thật!” Vừa nói vừa cố gắng đưa một nửa nước trà còn chưa bị đổ ra ngoài vào trong miệng. Nhớ hắn lặn lội đường xa, đi đường mệt nhọc, thật vất vả mới đến Kinh Thành, còn chưa ngồi nóng ghế, vừa mới cầm ly trà lên, Diệp Thiếu Phong đã xuất hiện, trà liền “run lên” vẩy ra ngoài một nửa!

Diêu Tín Hoa giả cười dụ dỗ Tú Tú nói: “Tú Tú, muội cũng lâu rồi không gặp tỷ tỷ, thế nào mới vừa rồi nhìn thấy tỷ tỷ lại không ôm, ca ca mới đến muội liền lao lên hả?”

Tú Tú một bên túm Diệp Thiếu Phong không buông, một bên rất là đề phòng nhìn Diêu Tín Hoa đang đến gần: “Tú Tú không muốn! Hạnh Hoa tỷ tỷ là đối thủ của Tú Tú! Tú Tú biết tỷ tỷ từ nhỏ đã khi dễ họa sĩ ca ca, từ giờ Tú Tú phải bảo vệ cho họa sĩ ca ca!”

Mặt Diêu Tín Hoa co rúm một chút: “Thứ nhất, tên ta không phải là Hạnh Hoa, tên ta là Diêu Tín Hoa. Thứ hai, người nào nói uội rằng ta từ nhỏ đã khi dễ Tiểu Phong hả?”

Tú Tú trọng sắc khinh phụ, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, ánh mắt liền đưa sang La Tam bên kia. La Tam vội vàng quay đầu làm bộ như đang thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ —Ồ! Nhìn con chim nhỏ đầu cành, so với nhân loại hiểm ác không biết khả ái hơn biết bao nhiêu, cũng không biết tranh giành tình nhân thì càng sẽ không có ý mưu hại bình sứ thanh hoa của hắn.

“Khụ khụ...” Tiếng ho khan dề nén vang lên đúng lúc phá vỡ hoàn cảnh lúng túng và sóng to dấm lớn, “La Tam ca, nghe nói huynh không chỉ là người trong nghề giám thưởng thức đồ cổ, còn tinh thông thuật dịch dung?”

Một câu của Thương Thương, giống như tia nắng mặt trời ấm áp êm ái chiếu lên người La Tam, sâu sắc an ủi tâm hồn bị thương của hắn.

Nghe đi! “Người trong nghề đồ cổ”, “tinh thông dịch dung”! Thì ra trên đời vẫn còn có người hiểu hắn!

La Tam lập tức đem Thương Thương tôn sùng thành tri âm, khoát tay nói: “Đâu có đâu có! Quá khen quá khen! Chút tài mọn, không lên được nơi thanh nhã, chỉ mong có thể giúp được cho Thương đại phu mà thôi.” Người ta nói “sĩ vì tri kỉ mà chết”, đại khái hắn là chỉ tâm tình kích động của hắn bây giờ đi.

Mặt Thương Thương giãn ra: “Vậy thì làm phiền La Tam ca! Ta đã nhờ đại nương chủ nhà thu thập một gian sương phòng, La Tam ca bận ba mệt nhọc, tạm nghỉ ngơi một chút, đến giờ cơm tối chúng ta lại nói chuyện.”

“Tú Tú muốn nghỉ ngơi cùng họa sĩ ca ca!” Tú Tú chỉ sợ phụ nhân mang theo nàng đi.

Mười ngón tay Diêu Tín Hoa bám chặt bên hông Tú Tú quấy loạn một hồi, hại Tú Tú cười đến mềm nhũn, bắt đầu dĩ buông ra Diệp Thiếu Phong, bị Diêu Tín Hoa bóc xuống ném vào lòng phụ thân: “Tiểu quý, muốn nam nhân thì tự mình bồi dưỡng lấy! Đây là của ta, người đừng có nằm mơ!”

Một lớn một nhỏ tranh giành tình nhân, thẳng thấy nghiêm trọng, mọi người đều buồn cười.

La Tam chỉ sợ nữ nhi lạnh lợi của hắn ở chung với Diêu Tín Hoa sẽ học không được cái gì tốt, không để ý đến Tú Tú dấm dáy loạn xạ, ôm lấy liền đi ra ngoài. Mới vừa bước ra ngưỡng cửa, chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn Diêu Tín Hoa một cái, giọng là lạ: “Người thật sự không tên là Hạnh Hoa?”

Ngày hôm sau.

“Tam ca người xem, đó chính là quản sự phụ trách mua hàng của Thái Sư phủ.” Diêu Tín Hoa lôi kéo La Tam đến gần cửa sau Thái Sư phủ, chỉ đối tượng cho hắn nhìn, “Như thế nào?”

La Tam cẩn thận quan sát quản sự đang cùng người nói chuyện tại cửa, sau đó giơ lên ba ngón tay: “Cho ta ba ngày thời gian.”

Ba ngày, không chỉ phải chuẩn bị tài liệu dịch dung, còn phải bắt chước giọng nói, tư thế, thói quen của quản sự. Không cần phải rất giống, chỉ cần sáu bảy phần cũng đã đủ để ứng phó.

Diêu Tín Hoa bỏ lại La Tam, một người vui vui vẻ vẻ đi dạo phố.

Nếu như tất cả thuận lợi, bốn, năm ngày sau, nàng, không, bọn họ đều không ở nơi đây. Trước khi đi, có rất nhiều chuyện cần giải quyết, có rất nhiều thứ cần chuẩn bị. Thật bận rộn a.

Nhưng mà, nàng cảm giác sai rồi sao? Cảm giác sau lưng có người nhìn nàng, nói nói, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Mua đông mua tây một đống đồ, ôm không xuê, liền tiêu vài đồng tiền nhờ người đưa đến nhà.

“Ta đã về!”

Trở về liền nhìn thấy Tú Tú như bạch tuộc tám chân dính trên người Diệp Thiếu Phong. Nhìn dáng vẻ nhếch nhác của hắn, nàng không nhịn được bật cười. Nên trách nàng giáo dục quá thành công sao? Lão yêu bà cũng nhớ thương, tiểu ma nữ cũng giành.

Tú Tú thấy Diêu Tín Hoa đã trở lại, lập tức biến thành con nhím nhỏ, vẻ mặt đề phòng.

Diêu Tín Hoa nhéo nhéo khuôn mặt phúng phính của Tú Tú: “Đại nhân không chấp tiểu nhân. Hai ngày nay mặc uội cao hứng.” Dù sao mấy ngày nữa sẽ mỗi người đi một ngã, tiểu cô nương trẻ tuổi cùng phụ nhân quyến rũ cũng không lay động được Diệp Thiếu Phong, huống chi là một tiểu nãy oa? Nàng không ngại rộng lượng một chút, tránh giống như hôm qua, bị Diệp Thiếu Phong cười.

Nữ nhân thỉnh thoảng ghen tị một chút được gọi là đáng yêu. Ngày ngày đều lên cơn ghen tuông, sẽ làm người ta thấy phiền phức.

“La Tam ca nói thế nào?” Ngày hôm qua khó được nhìn thấy bộ dáng Diêu Tín Hoa ăn dấm chua, làm lòng hắn hơi thăng bằng lại chút. Nếu không cứ như là hắn đơn phương.

“Tam ca nói cần ba ngày.”

“Nhanh như vậy?” Ban đầu hắn bị nhốt trong mật thất suốt năm ngày mới được cứu ra ngoài đấy! Chỉ là nghĩ lại cũng không kì quái. Khi đó người ta sợ hắn chảy trốn, phòng thủ nghiêm ngặt. Lần này lại không giống, Thái Sư phủ căn bản không hề hay biết có người muốn “trộm người” trong phủ.

“Đúng vậy a.” Đang lúc Tú Tú sắp hôn lên má Diệp Thiếu Phong thì Diêu Tín Hoa nhanh tay lẹ mắt níu lấy cổ áo nàng, “Tiểu đặng đồ tử, ngực có thể cho người mượn, nhưng khuôn mặt này là của riêng ta đây!”

Tú Tú không thuận theo kêu lên: “Người xấu! Người nói mặc cho ta cao hứng!”

“Tỷ đây là vì tốt uội! Nữ hài tử chỉ có thể hôn chân mệnh thiên tử của mình!” Giống như tất cả lần đầu tiên của Tiểu Phong đều do chân mệnh thiên nữ hàn cưởi đi, a ha ha.

Dù không biết đặng đồ tử là ai, cũng không hiểu chân mệnh thiên tử là cái gì, nhưng Tú Tú chính “hành động theo cảm tính”: “Họa sĩ ca ca là chân mệnh thiên tử của Tú Tú.”

Diệp Thiếu Phong cười nói: “Tú Tú, tuổi ta có thể làm cha muội rồi. Làm gì có chân mệnh thiên tử nào lại gì như vậy?”

Diêu Tín Hoa nhân cơ hội tẩy não Tú Tú: “Không sai không sai! Chân mệnh thiên tử nhất định phải nhỏ tuổi hơn mình mới được!”

“Vậy Tú Tú không cần chân mệnh thiên tử, chỉ cần họa sĩ ca ca!” Dù sao nàng đã quyết tâm muốn đi theo Diệp Thiếu Phong rồi.

Diêu Tín Hoa còn định nói thêm, lại bị Diệp Thiếu Phong ngăn lại: “Tú Tú, muội mới sáu tuổi, không thể quyết định chung thân đại sự của đời mình sớm như vậy được. Như vậy đi, qua bảy năm nữa, chờ đến khi muội mười ba tuổi, lại nghĩ lại xem chân mệnh thiên tử có còn là họa sĩ ca ca hay không, được không nào?”

Tú Tú không hiểu nhủ mày: “Tại sao lại cần bảy năm?”

Diệp Thiếu Phong ý vị thâm trường nhìn Diêu Tín Hoa một cái, mới nói: “Đáp án này cần muội tự giải đáp lấy rồi!”

37. Chương 37

La Tam đi theo dõi quân sự của phủ Thái Sư, Diêu Tín Hoa liền ở nhà cùng với Diệp Thiếu Phong trêu chọc Tú Tú chơi. Nhìn bộ dạng Tú Tú bị khi dễ oa oa kêu to, không khỏi làm nàng hoài niệm Diệp Thiếu Phong khi còn bé.

Ba người đang đùa vui vẻ, đại nương chủ nhà đột nhiên chân chừ đi tới, vẻ mặt do dự, giống như có lời muốn nói, nói ra lại không tốt.

“Phương đại nương, ta vừa định đi tìm ngài, vừa lúc ngài đã tới!” Diêu Tín Hoa mở miệng trước.

“A, Hoa cô nương, đúng vậy, ta... có chút chuyện muốn hỏi người một chút...” Đại nương chủ nhà chân chờ do dự, nhìn Diệp Thiếu Phong một chút, lại nhìn Tú Tú một chút, “Có thể... tìm một chỗ nói chuyện hay không?”

Diêu Tín Hoa cười: “Đại nương, ở đây không có ngoại nhân, có chuyện gì ngài cứ nói.”

Đại nương chủ nhà ai một tiếng, nắm tay Diêu Tín Hoa, kéo đi, vừa liếc qua Diệp Thiếu Phong vừa nhỏ giọng nói: “Đại nương biết người là cô nương tốt, nhưng mà...” Nàng do dự mãi, cuối cùng cũng nói, “Người có biết đạo gần đây hàng xóm láng giềng đều đang truyền nhau nhàn thoại?”

“Truyền nhàn thoại?”

“Mọi người truyền rằng — người không biết xấu hổ, chân đạp ba thuyền, có một Thương đại phu còn chưa đủ, lại mang về một tên tiểu bạch kiểm, cư nhiên bấy giờ tiền phu quân còn mang hài tử tìm tới cửa!”

Hả?

Đại nương chủ nhà thấy Diêu Tín Hoa vẻ mặt giật mình, vội vàng an ủi: “Ai, đại nương biết người nhất định đã chịu không ít khổ, trốn ra được cũng không dễ dàng. Chỉ là hài tử thấy mẫu thân là không dứt được, người có tính toán gì chưa? Ta xem trượng phu kia vẻ mặt gian xảo, không giống người tốt, thật sự làm hại người một đại cô nương như hoa như ngọc. Tiểu bạch kiểm kia mặc dù tuần tú, nhưng khó tránh khỏi trêu chọc thị phi, coi như hắn không thay lòng đổi dạ, cũng không tránh khỏi có nữ nhân nhớ thương. Không sợ người chê cười, nha đầu không tiền đồ nhà ta, từ lúc vô tình nhìn thấy hắn một lần, liền cả ngày chưa lờn nhắc đến nhắc đi với ta. Theo ý ta, Thương đại phu được, lại biết đúng mực, cũng không thấy hắn nổi nóng bao giờ, thích hợp để phó thác cả đời nhất. Cái gọi là lời người đáng sợ, mấy lời đồn đãi này có thể dè chết người đấy! Đại nương giúp người gánh vác, người vẫn nên sớm ngày đi cùng Thương đại phu đi!”

Diêu Tín Hoa mặc dù nghe không quá hiểu, nhưng vẫn cảm động: “Phương đại nương, đa tạ ngài quan tâm ta như vậy, nhưng ngài lão rớt cuộc là đang nói gì vậy a?”

“Ai, người nha đầu này! Có gì không thể nói với đại nương chứ? Đại nương biết, làm con dâu nuôi từ bé của người ta không dễ chịu, huống chi trượng phu còn là người như vậy! Chỉ là người nếu thật vất vả mới trốn ra được, nhất định phải giữ mình trong sạch, tìm người tâm đầu ý hợp sống qua ngày đứng đắn mới được a! Người cũng không cần do dự! Ta xem Thương đại phu...”

Diệp Thiếu Phong này giờ vẫn một mực yên lặng nghe cuối cùng cũng lên tiếng: “Phượng đại nương, ta nghĩ là ngài hiểu lầm rồi! Trương phu của Tín Hoa...”

Đại nương chủ nhà cực bất mãn phát biểu của mình bị một tên tiểu bạch kiểm cắt ngang, thở phì phò nói: “Không có chuyện của nương, câm miệng đi!”

Đúng lúc nữ nhi của đại nương chủ nhà tới gọi nàng, nàng buộc lòng phải bỏ lại một câu “Hoa cô nương, tốt nhất ngươi suy nghĩ lại một chút” liền vội vã đi mất. Dĩ nhiên trước khi đi vẫn không quên trợn mắt nhìn Diệp Thiếu Phong một cái.

Tú Tú đã sớm cười đến té xuống đất.

Diêu Tín Hoa cuối cùng cũng biết tại sao ánh mắt mọi người trên phố nhìn nàng là lạ rồi. Nàng làm bộ tức giận chống nạnh, bắt quá trên mặt lại không nhìn được lộ ra ý cười: “Quý nha đầu, không có phần cho người cười!”

Tú Tú ôm bụng thẳng ai yêu: “Ai yêu nương a, người ngàn vạn lần phải về nhà cùng cha ta a!”

Trùng hợp lúc này Thương Thương cũng đi chẩn bệnh về: “Có chuyện gì thế? Cao hứng như vậy.”

“Đại ca, huynh đã về!” Diêu Tín Hoa nói xong định tiến lên, lại bị Diệp Thiếu Phong vượt lên trước một bước.

“Đại ca, để ta cầm hòm thuốc giúp huynh cho.” Diệp Thiếu Phong mời vừa rồi định giải thích lại không giải thích được, còn bị mắng một trận, trong lòng có chút mất hứng, nhưng lại không phát tác được.

“Tâm tình Diệp đệ không tốt?” Thương Thương còn không biết mình đã trở thành “một con thuyền” trong mắt mọi người rồi.

“Không có gì...” Chẳng qua là “khi một con thuyền gặp một con thuyền khác” mà thôi.

Con người Diêu Tín Hoa đảo quanh một vòng, tiến lên kéo tay Diệp Thiếu Phong: “Đại ca, ta nhớ hôm qua còn có đồ quên mua. Huynh giúp ta trông Tú Tú được không?”

“Được...”

“Tú Tú cũng muốn đi!” Tú Tú vùng dậy lại muốn nhảy lên người Diệp Thiếu Phong.

Diêu Tín Hoa ôm lấy Diệp Thiếu Phong, cười gian nói: “Hài tử ngoan ở nhà trông nhà!”

“Không muốn đâu!”

Kháng nghị không có hiệu quả. “Đại ca, phiền huynh!”

“Muốn mua cái gì?”

Kể từ ngày đi gặp Lục bà ở Tứ Khối Ngọc, Diệp Thiếu Phong cơ hồ không có ra khỏi cửa. Lục bà mặc dù tâm thần đã không bình thường, nhưng nàng đã nhận lầm hắc thành phụ thân hắc đã nói lên coi như hắc không giống phụ thân chín phần thì cũng giống đến sáu bảy phần. Ở lì trong nhà cũng do không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Cho nên nếu không phải đại nương chủ nhà đến “hiển kế”, hắc còn không biết ở bên ngoài lời đồn đã bay đầy trời.

“Tùy tiện xem một chút.”

Diêu Tín Hoa đi đến tiệm vải xem vải một chút, lại đi tới tiệm phấn xem son bột nước một chút, sau đó dừng lại trước một sạp giày, cầm lên một đôi giày dành cho nam tử, hỏi tiểu cô nương trông sạp: “Tiểu muội muội, cái này bao nhiêu tiền?”

Tiểu cô nương kia khoảng mười hai mười ba tuổi, từ lúc hai người bọn họ còn chưa đi đến gần, mắt đã dính chặt trên người Diệp Thiếu Phong. Cho nên khi Diêu Tín Hoa nói chuyện với nàng, nàng mới hoảng hoảng hốt hốt đáp một tiếng “À?”

Mẫu thân của tiểu cô nương đang cúi đầu làm việc, nửa bên lỗ tai nghe nữ nhi sững sờ cũng không biết trả lời, ngẩng đầu lên định khiển trách, lại nhìn thấy khách hỏi giá là Diêu Tín Hoa, vội vàng hung dữ kéo nữ nhi sang một bên: “Nha đầu chết tiết kia, ra sau làm việc đi!”

Diêu Tín Hoa rất có kiên nhẫn lại hỏi một lần: “Đại nương, đôi giày này bao nhiêu tiền?”

Phụ nhân kia lạnh lùng nhìn Diêu Tín Hoa một cái: “Hoa cô nương, ta biết là Thương đại phu bận rộn, đều là người mua giày cho hắn. Nhưng ta nhớ hắn luôn mang giày tám tắc rưỡi, sao hôm nay người lại chọn giày chín tắc?”

Diêu Tín Hoa giống như không nghe ra ẩn ý bên trong, cười nói: “Hôm nay ta không phải mua giày cho đại ca.”

Phụ nhân kia cao giọng lên: “Không phải mua cho đại ca, chẳng lẽ là mua cho nhị ca?”

“Người...!”

Diệp Thiếu Phong đang định nói chuyện lại bị Diêu Tín Hoa ngăn lại. Nàng thần nhiên, điểm thêm chút dí dỏm: “Ngài hiểu lầm rồi. Mặc dù hắn cao hơn ta, lại nhỏ hơn ta mấy tuổi, hơn nữa hắn không phải nhị ca ta, mà là tướng công của ta.”

Tiểu cô nương vẫn núp một bên nghe lén không nhin được kêu lên: “Không thể nào!?” Kết quả bị mẫu thân nàng hung hăng trừng mắt.

Phụ nhân không ngờ Diêu Tín Hoa cứ nhiên không biết liêm sỉ như thế, nhất thời tức giận lại không biết mắng từ đâu, dứt khoát đuổi người: “Thật xin lỗi, ta sợ giày của chúng ta không tốt, uất ức chân của tướng công người, không bán!”

Diêu Tín Hoa cố ý buồn bã liếc Diệp Thiếu Phong một cái: “Người xem, ta đã nói là người xấu xí, người ta chắc chắn sẽ không bán giày cho người, người còn muốn ra ngoài cùng. Người bây giờ không thể làm gì khác hơn là mang giày rách. Còn không mau cùng ta về nhà, đỡ phải mất mặt xấu hổ!” Nói xong, liền ôm lấy cánh tay Diệp Thiếu Phong, nghênh ngang rời đi.

Phụ nhân bán giày hung hăng “phi” một tiếng sau lưng bọn hắn: “Cẩu nam nữ! Thật đáng thương cho Thương đại phu tốt như vậy, cứ nhiên đụng phải nữ nhân không biết xấu hổ như người!”

Đột nhiên một giọng nói nhàn nhã lạnh lạnh tiếp lời: “Đáng tiếc không biết nam nhân nhà ai len lén khen Hoa cô nương xinh đẹp, cũng không biết là khuê nữ nhà ai nhìn tướng công của Hoa cô nương không chớp mắt a!”

“Người nào nói hươu nói vượn!” Phụ nhân bị chọc trúng chỗ đau, thẹn quá thành giận.

Một tên khất cái chậm rãi từ góc tường đứng lên, lau gãi mắt một cái mới nói: “Lời này quá đúng! Người nói hươu nói vượn thường không biết mình đang nói hươu nói vượn.”

“Xú khất cái! Người nói bậy bạ gì đó!”

Tên khất cái kia lắc đầu một cái, thở dài, chấp tay sau lưng bỏ đi.

“Tín Hoa!” Diệp Thiếu Phong cau mày.

“Hả?”

“Êm đẹp sao muốn tự rước lấy nhục?”

Nàng biết rõ chạy đến khi lời đồn đang âm ỉ, sẽ không chỉ bị chỉ trích, còn có thể bị phỉ báng, tại sao nàng còn đặc biệt kéo hắn ra ngoài dạo phố?

“Không có a.”

“Người nói ta xấu xí thì không nói làm gì, tại sao lại tự hạ mình thành ‘giày rách’?”

“Người cho là ta nói thật sao?”

“Đương nhiên không!” Hắn chỉ là tức nàng không quý trọng danh dự của mình.

“Vậy là đủ rồi a. Người biết ta không phải, đại ca biết ta không phải, La Tam ca cũng biết ta không phải. Tiểu gia hỏa Tú Tú kia mặc dù có thể sẽ bỏ đá xuống giếng, nhưng nàng cũng biết ta không phải. Năm người trong cuộc chúng ta biết rõ chân tướng, không phải đã đủ rồi sao? Tiểu Phong, dù có không thẹn với

lương tâm, quang minh lỗi lạc như thế nào, trong thiên hạ này vẫn luôn có những chuyện xấu mà chúng ta tránh không thoát. Một khi gặp phải, hoặc trốn tránh, hoặc ngênh chiến. Ta không thích ảo não cụp đuôi chạy trốn, cũng không thích trở thành tiêu điểm cho vạn chúng chú mục. Nhưng nếu hiểu lầm đã tạo thành, thay vì càng tỏ càng đen, không bằng dứt khoát để ắt mặt luôn.”

Diệp Thiếu Phong nở nụ cười bất đắc dĩ: “Dù sao chúng ta cũng sắp rời khỏi nơi này đúng không?”

“A, mọi người rất nhàm chán, mà ta hi sinh để cung cấp chủ đề ọi người bàn luận, cũng coi như tích công đức a.” Nàng dừng bước, đưa tay vuốt chân mày hắn, “Người ta thích khua môi múa mép, là vì bọn hắn không quan tâm đến cảm thụ của ta, cho nên mới không che đậy miệng. Mà ta cũng sẽ không vì vài người không quan tâm ta nói chuyện chuyện linh tinh mà tức giận. Cho nên, không cần lo lắng, ta thật sự không có bị tổn thương.”

“Tín Hoa...”

“Hơn nữa... đều tại ngươi á!” Nàng chột hơi đỏ mặt.

“Đều tại ta?”

“Nếu không phải tại hôm đó ngươi vác ta về từ Tứ Khối Ngọc, ta có thể nổi danh như vậy sao!”

Diệp Thiếu Phong sững sờ, hồi tưởng lại lúc ấy hắn quả thật quá xúc động, không thể làm gì khác hơn là nghiêm túc nói xin lỗi: “Thật xin lỗi...”

“Người thật sự cảm thấy có lỗi?” Cười xấu xa.

“Về sau ta sẽ không bao giờ xúc động như vậy nữa.” Thành khẩn nhận lỗi.

“Vậy ta có thể yêu cầu bồi thường?”

“Dĩ nhiên!”

“Vậy ta yêu cầu ngươi...” Nàng mặt mày hớn hở, thủ thủ vào tai hắn một phen.

Hắn gương mặt tuần tú ửng đỏ: “Không được! Đổi cái khác!”

“Ô ô, thì ta ngươi căn bản không cảm thấy có lỗi, chỉ lừa ta thôi!” Rút khăn lau nước mắt.

“Không phải...”

“Vậy quyết định rồi!”

“Đổi cái khác đi!”

“Không muốn!”

Diệu Tín Hoa nâng váy chạy lên trước, Diệp Thiếu Phong bước dài đuổi theo sau. Nàng chỉ nghe được giọng nói khổ sở của hắn, lại không nhìn thấy nụ cười sùng nịnh trên mặt hắn —

Từ hôm gặp lại hắn đã phát hiện, chiếc khăn hạnh hoa hắn thêu cho nàng, đã được nàng sử dụng đến cũ, lại vẫn được nàng trân trọng mang bên mình.

Dù người đi đến đâu, tâm vĩnh gắn bó.

Hơn nữa lần đầu tiên nghe nàng gọi “tướng công”, cảm giác không tệ.

38. Chương 38

Trong Thái Sư phủ.

Một phụ nhân tuổi chừng năm mươi, dáng điệu khoan thai chậm rãi đi vào Hà Hương uyển, đi theo sau là một thị thiếp tầm bốn mươi tuổi, mặt hiền hậu phần thông minh.

Tiểu nha hoàn đang tưới hoa nhìn thấy liền vội vàng khom người thỉnh an: “A! Nô tỳ cấp đại phu nhân thỉnh an!”

Người này chính là nguyên phối của Thái Sư, nguyên họ La, mười chín tuổi quá môn, đến nay đã hơn ba mươi năm. Đi theo sau nàng là nha hoàn hồi môn năm đó của nàng, theo họ La của chủ tử, sau khi theo tiểu thư quá môn, cũng thuận nước đẩy thuyền thành thiếp của cô gia. La thị rũ mắt xuống liếc tiểu nha hoàn một cái, “Nàng đâu?”

“Nhụy Hà phu nhân đang nghỉ ngơi trong viện.” Tiểu nha hoàn khom người đi theo sau, trong lòng có chút thấp thỏm không yên.

Nhụy Hà ở trong viện nghe được tiểu nha hoàn nhắc nhở vội vàng đóng lại quyển sách trong tay nhét xuống dưới gối, ho khan ra cửa tiếp đón. “Nhụy Hà cấp đại phu nhân thỉnh an.”

La thị trên dưới đánh giá thân thể yếu đuối của Nhụy Hà xong mới mở miệng: “Muội muội có bệnh trong người, không cần phải thi đại lễ.”

“Ta đại phu nhân.” Nhụy Hà trước để La thị vào viện ngồi xuống, lại kêu tiểu nha hoàn Liên Nhi pha trà. Bản thân cũng không dám ngồi, chỉ nghiêm chỉnh đứng một bên, thỉnh thoảng ho khan hai tiếng.

Đến lúc Liên Nhi bưng trà ra, La thị không chút hoang mang nhấp một ngụm, mới hỏi: “Ta nghe nói Thương đại phu kia tuy là du y, nhưng y thuật lại cực kì tinh, kiến thức so với cả đám ngự y cả ngày ăn hại trong cung còn rộng rãi hơn nhiều lắm, chữa dứt rất nhiều nghi nan tạp chứng, mới mời đến để chữa bệnh uội muội. Tại sao lâu như vậy cũng không thấy có chút khởi sắc?”

Nhụy Hà nói: “Cũng không phải không khởi sắc, mà là Thương đại phu nói bệnh của ta không điều dưỡng hai ba năm là không tốt được.”

Thị thiếp đứng bên cạnh La thị cười lạnh một cái.

La thị dùng nắp chén chậm rãi gẩy lá trà nổi trên mặt, mắt cũng không nâng: “Vậy bộ dáng này của ngươi, chẳng phải nói trong hai ba năm cũng không phục vụ lão gia được?”

Lời này của La thị chứa đầy hàm ý, Nhụy Hà chỉ làm như không biết, nhẹ ho khan hai tiếng mới nói: “Đều là lỗi của Nhụy Hà, không biết chăm sóc bản thân, gây phiền toái cho đại phu nhân.”

“Là gây phiền toái cho lão gia mới đúng. Cũng được, ngươi lo điều dưỡng thân thể đi, sớm khỏe lên mới không cô phụ lão gia sủng ái.” La thị đặt li trà xuống, đứng dậy đi ra. Đi đến gần cửa, nàng dừng lại, đầy hàm ý mà nói: “Phụ nhân gia nên an phận thủ thường, không thể làm ra chuyện bôi nhọ gia phong.”

Nhụy Hà cúi đầu: “Nô tì biết rõ, đại phu nhân.”

Cho đến khi La thị đã đi xa, nàng mới thẳng lưng lên, ngồi lại bên cửa sổ, trên mặt đã không còn vẻ bệnh hoạn như vừa rồi. Từ trong tay áo rút ra tờ giấy với nét chữ tinh tế, nàng khẽ nâng môi — lấy một đại phu mà nói, nét chữ này tinh tế quá rồi.

Liên Nhi đưa La thị đi, quay trở lại thấy Nhụy Hà cầm tờ giấy ngẩn người: “Phu nhân...”

Nhụy Hà biết Liên Nhi không biết chữ, cũng không kiêng dè. Từ khi nàng bước vào nơi nhà cao cửa rộng này, luôn do tiểu nha đầu này hầu hạ. Một tiểu cô nương đơn thuần thiện lương, chỉ hi vọng mai sau nàng lớn lên được chuộc thân ra, có thể gả ột người tốt. Nàng vẫy tay ý bảo Liên Nhi đến gần, kéo một tay nàng, không đầu không đuôi nói: “Muội muội tốt, nếu như có một ngày ta không ở đây, ngươi nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, hành thiện tích đức nhiều hơn, sau này nhất định sẽ có nơi quy túc tốt.”

Liên Nhi khóc lên: “Phu nhân! Ngàn vạn đừng nói vậy! Bệnh của ngài nhất định sẽ khá hơn mà!”

Nhụy Hà cười nói: “Nha đầu ngốc, ai nói ta sắp chết chứ? Ta chỉ nói là, nơi này không phải nơi ta có thể ở lâu, sớm muộn gì ta cũng phải đi.”

“Phu nhân!” Liên Nhi vội vàng, trong lòng có lời muốn nói lại không dám nói.

Nhụy Hà trấn an nàng: “Không phải như ngươi nghĩ đâu. Chỉ là cơ duyên đã đến mà thôi. Hiểu không?”

Liên Nhi lắc đầu.

“Ngươi lập tức sẽ hiểu. Nhưng phải nhớ giữ bí mật cho ta, được không?”

Liên Nhi mặc dù không hiểu rõ, nhưng vì chủ tử thiện lương, nàng không chút nghĩ ngợi gật mạnh đầu: “Liên Nhi sẽ!”

“Người đi đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Liên Nhi theo lời đi. Nhụy Hà nhìn theo bóng lưng nàng, ngẩn ngơ trong chốc lát.

Chưa tới hai ngày, Hà Hương uyển này sẽ phải xảy ra một chuyện nghe rợn cả người. Nhưng đối với Liên Nhi sẽ tiếp tục ở lại nơi đây mà nói, vẫn là biết càng ít càng tốt.

Quay lại giường, cũng không nằm xuống, chỉ vô thức khẽ vuốt ve chiếc chiếu mình hay nằm.

Đọa phong phần, không phải do nàng mong muốn.

Vào thâm trạch, bị người hâm mộ.

Được chuyên sủng, bị người ghét hận.

Vô tâm tranh, lại gặp hãm hại.

Bệnh tới đột nhiên, tới kì quái. Trong thế giới nữ nhân vì nam nhân điên loạn này, sớm có vết xe đổ, cho nên hẳn ngoài miệng không nói, trong lòng lại có tính toán. Chỉ là, nàng nhìn không tới con đường sau này, phản kháng thì có ích lợi gì? Không bằng “thuận nước đẩy thuyền”, chấm dứt sinh mệnh mỏng manh này sớm một chút.

Ai...

Thở dài, lắc đầu một cái. Bên môi có ý cười, cười đến tự giễu.

Ai lại nghĩ đến người hãm hại nàng sẽ tự thân đưa đến một cứu tinh?

Có lẽ người vốn bởi vì không nhận được đợi đến lúc nàng từ từ chết đi, cho nên mới lặp lại chiêu cũ, để sớm ngày đuổi nàng ra ngoài. Đến lúc đó nàng cũng không thể khỏe lên, lại không thể trở về phủ, coi như đã đuổi tận giết tuyệt.

Vậy mà sơn cùng thủy tận nghi không đường, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn. (sơn cùng thủy tận ngõ cùng đường, lại gặp được thôn hi vọng)

Cũng do mệnh nàng còn chưa tuyệt. Mới cho nàng gặp được Thương Thương, mới cho Thương Thương gặp được nàng.

Rất nhanh thôi, nàng có thể vĩnh viễn rời đi cái lồng cô lạnh này, theo Thương Thương, lưu lạc thiên nhai.

Hai ngày sau.

Liên Nhi bưng cơm trưa vào viện, vốn định hầu hạ dùng cơm, gọi mấy tiếng, nhưng không nghe thấy người trong trướng đáp lại. Nàng lo lắng vén lên màn trướng, vừa nhìn nhất thời sắc mặt trắng bệch, há miệng, lại kinh hãi không thốt ra được tiếng nào. Nàng che miệng lại khó khăn lùi lại mấy bước, cuối cùng thét lên chạy ra —

“Người mau tới a!!”

Quản sự của phủ Thái Sư vừa lúc mang theo một tiểu gia đình từ cửa sau đi ra ngoài mua hàng, còn chưa đi xa, nghe tiếng âm ỉ vang trời chợt vang lên trong phủ cũng không hề có ý trở về xem một chút. Ngược lại tiểu gia đình này như có điều suy nghĩ quay đầu nhìn bức tường cao của phủ Thái Sư, cuối cùng không nói gì, lặng lẽ đi theo Lưu quản sự.

Nhưng hai người cũng không đi đến thương phố, ngược lại đi về hướng ngoại thành.

Ra khỏi thành, người đi đường thưa dần, lúc này Lưu quản sự mới nói với tiểu gia đình: “Nhụy Hà cô nương, Thương đại phu ở Vô Lượng tự phía trước chờ người.”

Thì ra tiểu gia đình là Nhụy Hà giả trang, không cần phải nói, Lưu quản sự đương nhiên là La Tam.

Nhụy Hà sờ sờ mặt mình, cười nói: “Chỉ là không biết Thương đại phu nhìn đến bộ dạng này của ta có thể giết mình hay không.”

La Tam sờ bên mặt mình, lộ ra mặt nạ da người: “Ha ha, làm đại phu, hạng người gì mà chưa thấy qua, chẳng qua chỉ là một tiểu gia đình bộ dạng bình thường, còn không dọa được hần.”

Nhụy Hà chân thành nói: “Thật đa tạ người, La Tam ca.”

La Tam cũng có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu: “Nào có, Thương đại phu là người tốt, ai cũng nguyện ý giúp hần. Hơn nữa, người người nên tạ chính là...”

“Hoa cô nương? Ta biết rõ.”

Hai người nhìn nhau một cái, tự mình cười ra.

Vậy mà, từ hôm ấy trở đi, không có người biết được tung tích của Diêu Tín Hoa cùng Diệp Thiếu Phong.

Thế giới của hai người thật vất vả mới có được.

La Tam đi “trộm” Nhụy Hà, bình dấm nhỏ bị Thương Thương mang ra miếu ngoài thành trước rồi. Thật là thiên địa tường hòa a!

Diêu Tín Hoa nhìn Diệp Thiếu Phong đang vội vàng dọn dẹp hành lí, cảm thấy hạnh phúc vô cùng, không nhận được tiền lên, ôm eo hần từ phía sau.

Diệp Thiếu Phong buông ra bọc đồ, kéo tay nàng ra, xoay người ôm nàng vào trong ngực: “Thế nào?”

Nàng cười đến ngây ngốc: “Ta yêu người.”

Diệp Thiếu Phong không khỏi cười rộ lên, cúi đầu.

Mắt thấy bốn cánh môi sẽ dán lại một chỗ, lỗ mũi Diêu Tín Hoa chợt ngứa, một chương đẩy ra mặt Diệp Thiếu Phong, nghiêng đầu hắt hơi một cái: “Hắt xì!” Xoa xoa lỗ mũi, “Có người nói xấu sau lưng ta! Mới vừa rồi không tính, làm lại!” Nói xong, lại muốn đến gần.

Diệp Thiếu Phong nắm mũi nàng: “Được rồi! Trước đi chào hỏi đại nương chủ nhà quan trọng hơn. Chúng ta về sau còn nhiều thời gian mà! Hơn nữa cũng không thể để bọn Thương đại ca đợi quá lâu chứ?”

Diêu Tín Hoa cười đến thật giảo hoạt thật hả hê thật vui vẻ: “Ai nói muốn đi theo bọn họ chứ hả?”

Diệp Thiếu Phong nháy nháy mắt: “Chẳng lẽ không phải?”

Ngoài ý muốn trộm được một cái hôn, nhảy ra: “Đứa ngốc!”

39. Chương 39

Mấy tháng sau.

Thương Thương cúi người dọn dẹp thảo được đã phơi tốt. Một con chim bồ câu màu xám tro ục một cái đáp ngay cạnh chân hần. Hần vội buông đồ trong tay ra, ôm lấy chim bồ câu rút ra tin trong ống thư.

Nhụy Hà ở trong phòng nghe được động tĩnh, cũng vội đi ra, dùng ánh mắt thăm dò nhìn Thương Thương.

Thương Thương nhanh chóng xem lướt qua tin một lần, sau đó lắc đầu với Nhụy Hà một cái.

Trên mặt hai người đều không che giấu được thất vọng.

Ngày bọn họ rời đi Kinh Thành, chờ ở Vô Lượng tự rất lâu nhưng thủy chung không thấy Diêu Tín Hoa và Diệp Thiếu Phong xuất hiện. Cho đến khi có một tên khất cái đến đưa tin, bọn họ mới biết, thì ra hai người này đã đi theo hướng ngược lại ra khỏi thành.

Trong thư chia tay, cũng chỉ nói li biệt sau hãy bảo trọng, không cần lo lắng cho bọn họ, sớm ngày lên đường...

Vốn Thương Thương muốn quay về tìm, lại bị La Tam ngăn cản. “Không cần tìm. Nếu nàng muốn đi, người tuyệt đối không tìm được nàng. Hơn nữa bây giờ quay về thành cũng không kịp rồi, trong thành sợ rằng đang loạn thành một đồng, cửa thành sẽ đóng ngay, đi vào không đi ra được, uổng phí một mảnh tâm của nàng. Nghe ta, nhanh lên đường đi!”

Hai người chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng phải đi trước.

Nhiều năm ở chung, Thương Thương hiểu rất rõ tính tình của Diêu Tín Hoa. Biết nàng thích làm chuyện ngoài dự đoán của mọi người; cũng biết nếu nàng muốn trốn đi, tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ kẻ nào tìm được — cũng như vì không để kẻ thù tìm được mình, nàng cứ nhiên mai danh ẩn tích làm khất cái mười năm. Huống chi, bây giờ bên người nàng có Diệp Thiếu Phong đi theo, hẳn không cần phải quá lo lắng.

Chỉ là, không biết tung tích của nàng, luôn làm cho không người nào có thể không lo lắng. Hơn nữa Nhụy Hà vẫn muốn gặp mặt tạ ơn Diêu Tín Hoa.

Cho nên, khi Thương Thương cùng Nhụy Hà một đường xuôi nam, tìm một địa phương dân phong thuần phác để định cư, vẫn giữ liên lạc với bọn Long Lão Đại, La Tam trong Kinh Thành, hỏi thăm vị trí của hai người Diêu Tín Hoa. Nhưng mỗi lần đều thất vọng, cuối cùng không ai biết bọn họ đi phương nào.

Lần này tin đến từ Long Lão Đại.

Đầu tiên là nói Nhụy Hà mất tích tạo thành rối loạn, bây giờ đã dần trở lại bình thường, biến thành đề tài nói chuyện ở đầu đường cuối ngõ. Lại nói “Lục bà” đã gần khỏi bệnh hẳn, cũng không bài xích hẳn như trước nữa. Cuối cùng mới nói vẫn chưa dò được hướng đi của hai người kia.

Nhụy Hà nhận lấy tin, lại xem qua một lần, sau đó nở nụ cười nhàn nhạt: “Mặc dù thiếp không có duyên nhìn thấy Hoa cô nương, nhưng nghe chàng nói, xem tin của La Tam ca và Long Lão Đại, có thể tưởng tượng ra nàng là một cô nương thông tuệ động lòng người đến mức nào. Đáng quý nhất là nàng thiện lương đến mức an bài chu đáo cho từng người. Chỉ sợ ta cả đời cũng không được đến một phần mười của nàng.”

Ban đầu kế hoạch cứu Nhụy Hà đều là của Diêu Tín Hoa.

Vừa muốn thần không biết quỷ không hay, lại muốn vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn, càng không thể liên lụy những người khác, cuối cùng còn phải chặn được miệng mọi người.

Cho nên nàng gọi tiền Giang Dương đạo tặc La Tam tới, còn đặc biệt dặn dò hẳn mang đến một con hồ li cái xinh đẹp. Mặc dù không ngờ lại nhiều ra tiểu hồ li Tú Tú, nhưng dù sao cũng không ảnh hưởng đến đại cục, cùng mặc nàng.

Cho La Tam dịch dung tiến vào phủ Thái Sư, mang Nhụy Hà đi ra rất dễ dàng. Nhưng nếu như Nhụy Hà hư không biến mất, tiểu nha hoàn hầu hạ nàng là Liên Nhi tất phải trở thành hình nhân thế mạng, càng dễ khiến có người muợn có, vu hãm Nhụy Hà bỏ trốn theo Thương Thương. Cứ như vậy, cho dù Thương Thương thành công mang Nhụy Hà rời đi Kinh Sư, cuộc sống sau này cũng nhất định sẽ không an bình. Thái Sư chưa chắc sẽ quan tâm đến một tiểu thiếp bỏ trốn, nhưng lại quan tâm mặt mũi của mình, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhưng nếu như cho thêm một con hồ li cái vào trọng “Nhụy Hà bỏ trốn kí” thì không lại khác hoàn toàn.

Nhụy Hà hóa trang thành tiểu gia đình đi theo La Tam, Liên Nhi đi đưa cơm trưa, không thấy bóng dáng Nhụy Hà đương nhiên rất hoảng hốt, nhưng thứ khiến nàng hoảng sợ chạy trốn lại là con hồ li đang thay thế Nhụy Hà nằm ngủ giữa giường.

Vì vậy “bỏ trốn kí” tự nhiên biến thành “hóa hồ kí”.

Hơn nữa những người khác cố ý thêm bớt, vì vậy “chân tướng” liền thay đổi thành thế này — Nhụy Hà thật ra là hồ li tinh hóa thành, bị đại phu nhân đoán được, âm thầm dùng thuốc đánh tan đạo hạnh của nàng, cuối cùng khiến nàng hiện ra chân thân. Điều này cũng giải thích hợp lí vì sao trước khi Nhụy Hà hiện ra chân thân cả ngày triển miên trên giường bệnh.

Kết quả chính là đại phu nhân không chỉ tiến thêm một bước vững chắc cũng cố uy tín cùng địa vị của nàng trong phủ, trở thành hiền thê có tuệ nhãn nhận ra yêu tinh, từ đó về sau có lí do quang minh chính đại

ngăn cản Thái Sư nạp thiếp. Mà Thái Sư không chỉ mất đi một ái thiếp, còn bị kinh sợ, đừng nói là đuổi theo tra chân tướng, ngay cửa của Hà Hương uyển cũng không dám bước vào một bước.

Về phần Liên Nhi, vốn đại phu nhân muốn thu nàng vào bên người từ từ điều tra, nhưng bởi vì Thái Sư nhìn thấy Liên Nhi liền nhớ tới Nhụy Hà, vô cùng vội vã đuổi nàng về với tổ phụ tổ mẫu. Nghe nói Liên Nhi còn được một khoản phí bịt miệng không nhỏ.

Nhưng cho dù Liên Nhi không nói, thế gian này nào có tường nào gió không lùa qua được đây?

“Chuyện lạ” trong phủ Thái Sư lập tức lan truyền khắp Kinh Sư, thậm chí tới tai Hoàng Thượng. Trùng hợp đương kim Hoàng Thượng thích ăn chơi, thấy có đồ chơi mới, cư nhiên hạ thánh chỉ, đòi con hồ li bị giam trong lồng còn thiếu chút nữa đã bị róc xương lóc thịt vào cung, sớm chiều ở chung, mong đợi một ngày nào đó “hồ tiên” có thể lại biến thành mỹ nữ.

Dân chúng trong Kinh Thành nói chuyện này say sưa hơn mấy tháng.

Mặc dù mấy người Thương Thương cũng cùng ngày đột nhiên rời đi Kinh Thành, nhưng không có ai liên hệ chuyện này và một đám nam nữ quan hệ lung tung lộn xộn lại với nhau. So với loại chuyện “Vây còn phải đoán! Nhất định là nữ nhân kia không còn mặt mũi sống ở Kinh Thành, cuốn gói đi rồi” không có quan hệ tam giác hay tứ giác hồi hộp thú vị, chuyện về hồ tiên có sức hút hơn nhiều.

Còn có người hiểu chuyện, đem chuyện này biên soạn thành sách, cùng với sau này chuyện được diễn trên sân khấu một lời không thể kể hết.

Hồi tưởng lại từ đầu đến cuối, Thương Thương cũng không nhịn được cười: “Đúng vậy a. Hoa muối đúng là một kỳ nữ tử khó gặp được, ta xem cũng chỉ có Diệp đệ mới xứng được với nàng.” (tác giả: đúng vậy đúng vậy, nữ bá vương tự mình bồi dưỡng, có thể không xứng đôi sao?)

Nhụy Hà cảm nhận được ánh mắt dịu dàng của Thương Thương đang nhìn mình, nghe ra ý trong lời nói của hắn, đỏ bừng kiêu nhan — nam nhân này a, đúng là con giun trong bụng nàng, nàng đã hàm súc như vậy, vẫn bị hắn nghe ra nàng đang ghen.

Nhưng Thương Thương nhạy cảm cũng không làm người ta cảm thấy bị xâm phạm vào riêng tư, mà giống như ánh mặt trời ấm áp, vừa đúng chiếu vào đáy lòng đối phương, làm cho đối phương cảm nhận được sự quan tâm vô hình của hắn.

“Không biết hai người bọn họ bây giờ sống có tốt không...”

Thương Thương si ngốc nhìn Nhụy Hà then thùng hồng nhan, lẩm bẩm đáp: “Đúng vậy a...”

Thực ra, hai người bọn họ sống không chỉ là tốt, thật sự là quá tốt.

40. Chương 40

“A! Có mỹ nữ a!”

Trong đám người không biết có người nào kêu một câu, ngay tức khắc có một đám người tụ tập lại.

“Ở đâu? Ở đâu?”

“Nghe nói ở đầu thuyền hoa!”

“Đi xem một chút đi xem một chút!”

Đoàn người mới vừa rồi còn náo nhiệt tiết nguyên đăng lập tức ít đi hơn phân nửa.

“Chúng ta cũng đi xem một chút đi!” Một thiếu phụ áo tơ trắng kéo tay áo trượng phu.

Chỉ nàng có khuôn mặt trái xoan, má phấn môi đỏ mọng, sống mũi không cao không thấp, cái trán cao lộ ra thông tuệ. Chẳng qua khi ánh mắt của nàng quét về phía trượng phu thì mặt mày mơ hồ lộ ra vẻ ương ngạnh. Mà trượng phu của nàng, thân thể thon dài cao lớn, lại không biết vì sao lại đội đầu lạp có sa che mặt. Cho tới giờ chỉ thấy thê tử mang sa che mặt, trượng phu lộ mặt, chưa bao giờ thấy kiểu tương phản

như bọn họ. Chung quanh liền có người sôi nổi nghị luận, hoài nghi có phải trượng phu kia bị hủy dung, xấu xí không dám gặp người hay không.

“Tham gia náo nhiệt này làm gì? Lại không nhất định thật sự là mỹ nữ.” Trượng phu che mặt đang hào hứng chơi đồ đèn, không muốn rời đi. Giọng nói của hắn mặc dù mang theo chút khàn khàn, nhưng cũng không phải kiểu khàn giọng của lão nhân, vẫn còn rất trẻ tuổi.

“Đi xem một chút đi... có lẽ là thật đấy?”

Đột nhiên lại có người kêu: “Mỹ nữ rơi xuống nước rồi!”

Thiếu phụ nghe, càng hiếu kì: “Có nghe thấy không? Mỹ nữ rơi xuống nước! Mau mau!”

Trượng phu không cưỡng lại được lòng hiếu kì của thê tử, không thể làm gì khác hơn là bị nàng kéo đi.

Đám người chạy đến trước vừa thấy mỹ nữ rơi xuống nước, liền tiếp nhảy xuống cứu người. Bọn họ thậm chí còn dùng quyền cước đâm đá nhau trong nước vì chiếm được cơ hội mỹ nữ lấy thân báo đáp. Chờ mỹ nữ được cứu lên, cũng chỉ còn lại một hơi.

“Nhanh đi gọi đại phu!”

Đôi phu thê trẻ tuổi vừa đứng lúc chạy tới, nghe muốn tìm đại phu, thê tử vội vàng đáp: “Đại phu đến rồi! Ta chính là đại phu!” Nói xong liền mở một đường máu chen vào trong đám người vây thành ba tầng trong ngoài.

Chỉ thấy mỹ nữ kia toàn thân ướt đẫm, không nhúc nhích nằm ở đó, chỉ có thở ra không có hít vào.

Thiếu phụ vội vàng vạch ra tóc che trên mặt mỹ nữ, để iệng mũi nàng được thoáng khí, sau đó ấn ngực bụng để cấp cứu.

Trượng phu nàng chỉ đứng một bên nhìn, không nói chuyện. Hắn mang khăn che mặt, người khác cũng không cách nào dựa vào sắc mặt của hắn mà đoán được tâm tình của hắn. Chỉ là chỉ cần vừa có người muốn tới gần thê tử hắn cùng nữ tử bị rơi xuống nước này, hắn liền lập tức không dấu vết ngăn trước mặt. Bởi vì bọn họ vừa đến đây, lời đồn “hủy dung” cũng theo đám người lan truyền ra, cho nên những người muốn xem mỹ nữ không khỏi có chút kiêng kị hắn, chỉ sợ trượng phu xấu xí này tức giận, lộ ra diện mạo thật sự, hại những tiểu dân vô tội như bọn họ tối ngủ gặp ác mộng.

Người thiếu phụ dưới tình trạng mọi người đang trợn mắt há hốc mồm, vừa hôn vừa sờ mỹ nữ kia hết một lượt, cuối cùng người được cứu cũng tỉnh lại. Ai ngờ thiếu phụ kia đột nhiên quay đầu, vẻ mặt buồn bã nhìn trượng phu của mình đang tiến lên: “Chúng ta bị lừa...”

Trượng phu kia dường như đang cười. Hắn ngồi xổm xuống, dịu dàng sửa sang lại mái tóc rối bời của thê tử, sau đó rất không lưu tình chế nhạo nàng: “Không phải chúng ta, là người bị lừa.”

Thiếu phụ oán giận vươn tay bóp mặt trượng phu mình dưới tầng sa lạp, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mới vừa rồi ngươi vì sao không cản ta?”

“Bình thường không phải ngươi luôn giáo dục ta rằng: cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp sao?”

“Nhưng ta cũng dạy ngươi rằng: chỉ có thể lừa người không thể để bị lừa a!”

“Nếu ngươi không buông tay, đầu lạp của ta sẽ...”

Đang nói, vừa đúng có cơn gió thổi qua, tốc lên cái khăn che mặt, lộ ra dung nhan tuyệt thế. Người xung quanh không ngừng dùng tay che mặt, chỉ sợ chưa tới rằm tháng bảy đã gặp quỷ.

“Đa tạ vị ân công này, cứu tỳ nữ của tiện thiếp.”

Một giọng nói mềm mại theo gió truyền vào tai mọi người, tựa như xuân phong hóa vũ, thấm vào ruột gan. Mọi người không khỏi mở mắt, muốn nhìn nữ tử có giọng nói dễ nghe này có phải cũng có một bộ dạng xinh đẹp tương xứng hay không.

Quả nhiên ông trời không phụ lòng người, chỉ thấy một người như tiên tử lả lướt bước xuống thuyền hoa, đi thẳng tới trước mặt đôi phu thê trẻ tuổi, hướng về phía trượng phu mang đầu lạp nhẹ nhàng cúi đầu.

Mọi người kinh hãi: Trời ạ! Mỹ nữ cứ nhiên khách khí với nam nhân xấu xí kia như thế!

“Ai da! Đây không phải là mỹ nữ vừa rồi đứng trên thuyền hoa sao? Nàng không phải bị rơi xuống nước sao? Sao lại yên lành đứng ở đây?” Còn đây là người vừa kêu la nhìn thấy mỹ nữ.

“Chẳng lẽ mắt của ta có vấn đề?” Còn đây là người không nhìn thấy mỹ nữ nhưng nhìn thấy có người rơi xuống nước.

“Vậy người nằm dưới đất không phải mỹ nữ?” Còn đây là người cái gì cũng không nhìn thấy, thuần túy nghe tiếng chạy tới xem náo nhiệt.

“Mới vừa rồi là tên khốn khiếp nào nói mỹ nữ rớt xuống sông rồi! Hại lão tử cả người ướt đầm, a — hắt xì! Y phục còn chưa thay chờ mỹ nữ lấy thân báo đáp!” Còn đây là người không rõ chân tướng cho lắm, lao xuống làm anh hùng cứu mỹ nhân.

“...” Một người vô thanh vô tức len lén chuồn khỏi đám người, chính là “khốn khiếp” vừa rồi ghé hay tin tức “mỹ nữ” cùng “có người rơi xuống nước” lại với nhau.

“Vị cô nương này, ta nghĩ người nhớ sai rồi. Cứu tỳ nữ của người không phải trượng phu ta, mà là ta.” Còn đây là thê tử bị lừa mất sạch thể diện.

Nhưng mỹ nữ chánh chủ kia căn bản không nhìn thiếu phụ đã cứu người, vẫn nhìn chăm chăm trượng phu trẻ tuổi che mặt kia như cũ: “Tích thủy chi ân, đừng tuyền tuyền báo. Huống chi ân công cứu tỳ nữ của tiện thiếp một mạng, chắc hẳn ân công sẽ không từ chối một ly rượu nhạt để tạm biểu lộ lòng biết ơn chứ?”

Thiếu phụ kia đang định phát tác, nhìn thấy trượng phu nhẹ nhàng lắc đầu với mình một cái, liền không nói gì, quệt miệng đứng sang một bên.

“Cô nương, cứu người xác thực là thê tử của ta, không phải ta. Hơn nữa người vẫn nên trước mang tỳ nữ về cho đại phu khám kỹ một phen mới phải. Ta còn có việc, đi trước một bước.” Hắn ôm quyền một chút liền bước đi.

Mỹ nữ bị cự tuyệt trước mặt mọi người, không khỏi thẹn quá hóa giận, sắc mặt trầm xuống, cao giọng nói: “Xin hỏi vị tráng sĩ nào đã cứu tỳ nữ của ta? Để cảm tạ, ta làm chủ hứa nàng cho ân nhân cứu mạng!”

Nghe vậy trượng phu trẻ tuổi ngừng chân một chút, “Người...”

“Thiếu Phong, không cần quan tâm nữ nhân điên này!” Thiếu phụ thông thả bước về bên cạnh trượng phu, kéo tay áo hắn, nhẹ nhàng nói, “Tiểu cô nương này căn bản không phải bị rơi xuống nước, mà là bị chủ tử nàng đáng xuống. Mới vừa rồi ta giúp nàng khôi phục hô hấp, phát hiện trên người nàng có rất nhiều vết thương. Nếu nàng có thể gả đi, có lẽ sẽ sống tốt hơn một chút.”

“Tín Hoa, như vậy thỏa đáng sao?”

Quả nhiên thiếu phụ kì lạ này không phải ai khác, chính là Diêu Tín Hoa. Mà người mỗi lần ra khỏi cửa nhất định phải che mặt đương nhiên là Diệp Thiếu Phong.

“Người cũng không thể ra mặt đi cưới tiểu cô nương kia chứ?”

Diệp Thiếu Phong: “Đúng vậy a. Người nói đúng. Chúng ta đi thôi.”

Bọn họ quay đầu nhìn tiểu cô nương vẫn nằm dưới đất lần cuối cùng, liền lách khỏi đám người kiên quyết bỏ đi.

Bọn họ còn có cuộc sống của mình, coi như muốn giúp tiểu cô nương kia, cũng chỉ giúp nàng được nhất thời không giúp được nàng nhất thế. Cho nên bọn họ có thể cứu nàng một mạng, lại không thể nhúng tay quá sâu vào cuộc đời nàng, chuyện còn lại cần nàng dựa vào chính bản thân mình. Nếu nàng đủ thông minh, sẽ biết phải đi con đường nào.

Trải qua chuyện này, Diệp Thiếu Phong đã mất hứng xem đèn, nắm tay Diêu Tín Hoa chậm rãi đi về khách điểm.

“Tại sao người không hỏi ta?”

“Hỏi người cái gì?”

“Ta đã đồng ý nói cho người về thân thể của ta, nhưng ta vẫn chưa nói. Tại sao người không hỏi? Chẳng lẽ người không muốn biết?”

“Đương nhiên là muốn. Nhưng điều kiện tiên quyết là người muốn nói. Nếu như nhớ lại quá khứ làm người khổ sở không vui, vậy ta tình nguyện không nghe.”

“Chẳng lẽ người đang trách cứ ta tự tiện điều tra thân thể của người sao?”

“Người cứ nói đi?”

“Hi, ta biết rõ sẽ không.”

“Ta cũng biết ta mà không hỏi, ngược lại sẽ làm người càng bồn chồn hơn.”

“Hả?”

“Bởi vì gần đây người vừa có cơ hội sẽ biểu hiện ra ‘y thuật’ của người, rõ ràng là muốn khơi dậy lòng hiếu kì của ta, làm cho ta chủ động hỏi người.”

Mắt nàng tỏa sáng: “Vậy người tò mò sao? Y thuật của ta ỉnh như vậy...”

“Điều ta tò mò sao lại chỉ dừng ở y thuật của người.”

“Vậy người chỉ cần kêu một tiếng: Tím Hoa tỷ tỷ, van cầu ngài nói cho ta biết đi! — ta liền nói cho người biết.”

Hắn cười: “Người ngay cả thân thể của mình cũng đem ra làm lợi thế uy hiếp ta?”

Mếu máo: “Bởi vì người đã rất rất rất lâu không có gọi ta tỷ tỷ chứ sao...”

“Vậy ta tình nguyện đi hỏi sư phụ ta.” Nín cười.

“Sư phụ người!? Người ở đâu sư phụ?”

“Chính là người bị người đuổi ra khỏi miếu đồ nát mười năm trước.”

Ký ức mười năm trước chưa từng nhớ lại chậm rãi hồi phục — “Phong Vô Tình!? Hắn ở đâu? Đừng nói với ta nhiều năm như vậy người vẫn giữ liên lạc với hắn!” Bây giờ cũng phải đã ba mươi tám tuổi cao linh chứ?

“Nếu như ta nói đúng vậy thì sao?”

“Lập tức đoạn tuyệt quan hệ sư đồ với hắn!” Nàng tuyệt đối không muốn gặp lão nam nhân rối loạn kia!

“Nhưng sư phụ hắn nói nếu như ta tìm được người rồi, nhất định phải nói cho hắn biết. Sư phụ lão nhân gia giống như có chuyện quan trọng muốn nói với người.” Nếu như chính tại Phong Vô Tình nghe được hắn há miệng một tiếng sư phụ ngậm miệng một tiếng sư phụ, nhất định cảm động muốn chết. Dù sao cho tới bây giờ hắn cũng chỉ lấy “Phong đại phúc” để gọi hắn.

“Hắn nói với người bao nhiêu rồi?” Phong Vô Tình cái tên miệng rộng này, sớm phải biết năm đó hắn có thể tiết lộ manh mối về thân thể của Diệp Thiếu Phong cho nàng, đương nhiên cũng sẽ đem thân thể của nàng nói cho Diệp Thiếu Phong.

Diệp Thiếu Phong lắc đầu, “Sư phụ muốn tự mình hỏi người.”

Thở phào một cái, “Này còn không sai. E hèm, ta làm chủ, bắt đầu từ hôm nay Phong Vô Tình đã không còn là lão sư truyền dạy thụ nghiệp của người nữa, ta cách chức hắn! Sau này không cho người có quan hệ gì với hắn nữa.”

Đang nói chuyện, khách điểm đã ở trước mặt. Đột nhiên, một con tiểu bạch thỏ chiều cao ước chừng một xích nhảy đến bên chân bọn họ.

Diệp Thiếu Phong như có điều suy nghĩ nhìn tiểu bạch thỏ: “Có thể đã quá trễ.”

Điều Tím Hoa nhìn tiểu bạch thỏ vô cùng đáng yêu, ngồi xổm xuống vuốt ve lỗ tai nó: “Cái gì quá trễ rồi?”

“Nếu như người định chạy trốn.”

41. Chương 41

Khi giọng nói xa cách mười năm vang lên cách đó mười bước, nàng chợt hận Tào Tháo — “Hoa cô nương, người làm chúng ta tìm thật cực khổ a!”

Nàng không chịu ngẩng đầu, chỉ khóa tầm mắt từ đầu gối trở xuống của người tới, ngoài cười trong không cười nói: “Tào Tháo ngài khỏe chứ.”

Phong Vô Tình không hiểu lặp lại: “Tào Tháo?”

Đúng vậy, nếu như không có Tào Tháo, sao có thể có chuyện hoang đường như “nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến” này chứ?

“Hoa cô nương, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt chứ?” Thanh niên xuất hiện cùng Phong Vô Tình ngoéo môi, giống như thật thương thức về mặt ghen khuất của Diêu Tín Hoa.

Tiểu bạch thỏ nhảy một cái quay về bên cạnh chủ nhân, thanh niên kia khom lưng ôm lấy nó.

Diêu Tín Hoa nhìn nửa khối ngọc bội long phượng bên hông hắn, sửa lời nói: “Ôi, ta nói sai rồi. Phải là Tiểu Tấn ngài khỏe chứ, Mạnh Lương ngài khỏe chứ.” Sau đó oán trách trừng Diệp Thiếu Phong một cái — đám ám thông xã giao cùng các nam nhân sau lưng nàng, “bắt cả hai tay” a, uống công nàng nuôi dưỡng hắn!

Diệp Thiếu Phong đã sớm tháo đầu lạp xuống, hơi cúi người về phía sư huynh đệ Phong Vô Tình: “Hai vị đã lâu không gặp.”

Thanh niên có chút dí dỏm nháy mắt: “Bên ta giống như nghe có người khi nhắc tới sư huynh thì ‘sư phụ’ dài ‘sư phụ’ ngắn.”

Diệp Thiếu Phong cực kì cung kính đáp: “Tướng Lý sư thúc, ngài nhất định là nghe lầm.”

Thanh niên — Tướng Lý Trí nhìn về phía Phong Vô Tình đang vẻ mặt bất đắc dĩ: “Sư huynh, người này chính là đệ tử thích kêu người ta già ư!”

Phong Vô Tình vỗ vai sư đệ: “Biết đủ đi, sư phúc dù sao cũng hơn đại thúc.”

Tướng Lý Trí đồng ý gật đầu, “Hoa cô nương, năm đó người đã cứu sư huynh ta, vẫn chưa chính thức tạ cô nương...”

Diêu Tín Hoa không ngừng thủ thế “dừng lại”: “Năm đó là lợi dụng lẫn nhau, người ngàn vạn lần không nên tạ ta. Còn nữa, mặc kệ các người tra được bao nhiêu, ta đều không muốn nghe! Thiếu Phong, người muốn biết cái gì, trở về khách điểm ta sẽ chậm rãi nói cho người biết! Đi thôi! Hai vị, không hẹn gặp lại!”

Sau lưng vang lên tiếng bước chân của Phong Vô Tình muốn giữ lại nàng: “Người thật không muốn biết tin tức của những người đó sao?”

Nàng ngay cả dừng lại cũng không, đi thẳng về phía khách điểm.

Tướng Lý Trí như đang lẩm bẩm một mình nói: “Tỷ tỷ họ Hoa này thật là một quái nhân.” Sau đó quay đầu cười nói với sư huynh, “Sư huynh, chúng ta cũng quay về khách điểm thôi.”

Vì vậy hai người kia cũng đi về phía khách điểm — cùng nhà với hai người kia.

Khi hai người Phong Vô Tình đi vào khách điểm thì hai người Diêu Tín Hoa đang phân phó cơm tối. Tướng Lý Trí cười híp mắt bắt chuyện với Diêu Tín Hoa: “Hoa cô nương, chúng ta lại gặp mặt, thật có duyên!”

Diêu Tín Hoa cực kì kinh hãi y như vừa thấy một con chuột khổng lồ: “Người!”

Tướng Lý Trí vẻ mặt bị tổn thương: “Chưa từng có nữ nhân nào nhìn thấy ta lại hoảng sợ như vậy, ai, xem ra nữ nhân đã thành thân đúng là khác biệt.” Ngay sau đó hắn lại cười nói với Diệp Thiếu Phong, “Tiểu Diệp Tử, người thật hạnh phúc, cưới được một thê tử hiền thực như vậy.”

Diệp Thiếu Phong nói như nặn từ trong kẽ răng ra: “Đa tạ Tướng Lý sư thúc. Phu thê chúng ta còn có chuyện cần nói, xin thứ lỗi không tiếp đón được.”

Tướng Lý Trí không thèm để ý mình bị lạnh nhạt: “Đùa phu thê bọn họ thật thú vị.”

Phong Vô Tình nhìn tiểu sư đệ tính tình trẻ con của mình: “Người nha, trưởng thành rồi, cũng nên sửa lại cái tính thích trêu chọc người khác này đi.”

Hắn cười: “Ta đây là báo thù cho sư huynh a.”

“Ta không họ Hoa!” Nín nửa ngày, cuối cùng nàng cũng mở miệng.

“Hả?”

Nàng nhìn chằm chằm cốc rượu một lúc lâu, mới sửa lời: “À, nói nhầm, ta không họ Diêu.”

“Àn.”

“Người thông minh như vậy, đã sớm phát hiện có phải không? Lúc ở Kinh Thành, người người đều gọi ta Hoa cô nương.”

Diệp Thiếu Phong không nói, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm nàng.

“Không phải là ta dùng tên giả để tránh người, mà đó là họ thật của ta. Ngược lại, tên ta dùng ở Thái Bình huyện mới là tên giả, bởi vì ta không muốn bị người phát hiện ra thân phận thật.”

Phong Vô Tình lấy ra một quyển sách từ trong bao quần áo, trên bìa viết bốn chữ “Tế thế vi hoài”. Sách mặc dù chưa hỏng, nhưng cũng nhìn ra được thường được người lật xem. “Năm đó lúc nàng nói tên nàng là Diêu Tín Hoa, ta liền cảm thấy giống như đã nghe qua ở đâu, nhất thời không nhớ ra được.” Mở ra tờ thứ nhất, ở giữa là một hàng chữ: tặng cho nữ nhi Dao Tín của ta. “Bởi vì lúc ấy ta chỉ một lòng muốn dưỡng thương thật nhanh, hội hợp với người, cho nên cũng không suy nghĩ kĩ.”

Tướng Lý Trí nói: “Hơn nữa sư huynh cũng không nhận ra hài tử Diêu Tín Hoa muốn người cứu trùng hợp lại là nhi tử độc nhất của Diệp Phục.”

“Đúng vậy. Lúc ấy thật có cảm giác ‘đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu’ (tìm hoài không thấy, vô tình lại gặp được chẳng phí công). Chúng ta tìm nhiều năm như vậy, làm sao đoán được hắn vẫn được nuôi dưỡng trong ổ khát cái không được bước chân ra khỏi nhà chứ?”

Tướng Lý Trí bật cười: “Hai người bọn họ ngược lại là ‘người cùng lưu lạc thiên nhai’ thực sự.”

Phong Vô Tình cũng cười: “Phải a, hai cô nhi cửa nát nhà tan, cứ nhiên trời xui đất khiến gặp được nhau, hơn nữa còn sống vui vẻ như vậy.”

“Cha ta là một thần y. Hắn tế thế vi hoài (một lòng cứu giúp người đời), thanh danh lan xa, thậm chí ngay cả Hoàng Thượng cũng mấy lần hạ thánh chỉ muốn hắn vào cung làm ngự y. Bất quá mỗi lần đều bị cha ta lấy lý do ‘nguyện ở dân gian, làm nghề y cứu bá tánh con dân của Hoàng Thượng’ cự tuyệt. Hoàng Thượng mặc dù trong lòng mất hứng, nhưng lý do của cha ta quá đường hoàng, hắn cũng không phát tác được, không thể làm gì khác hơn là mỗi lần trong cung có người mắc phải nghi nan tạp chứng lại đặc biệt đến thỉnh cha ta. Nhưng mà...” Nàng cắn môi một cái, nắm chặt quả đấm, “Cây to đón gió. Mặc dù cha ta không muốn tranh cái gì, nhưng cũng không tránh được bị người ghét hận.”

Diệp Thiếu Phong vẫn chưa có bất kì động tác nào, cũng không kêu nàng dừng lại, cũng không bước đến ôm nàng vào ngực, an ủi động viên nàng. Hắn biết, lâu như vậy Diêu Tín Hoa vẫn chưa từng nói chân tướng cho hắn biết, một là bởi vì hắn còn nhỏ, hai là bởi vì nàng không cần đồng tình.

Nhớ lại phần thống khổ nhất, nàng ngược lại cười: “Chuyện về sau không cần nói người đại khái cũng đoán được — một đêm gió lộng, đột nhiên xuất hiện một đám cường đạo xông vào nhà ta, cướp đoạt giết hiếp. Một nhà ta trên dưới bao gồm tôi tớ, không người nào may mắn thoát khỏi. Ngoại trừ ta. Thân thể của

chúng ta rất giống nhau chứ? Nhưng đáng tiếc là khi đó ta còn nhỏ, y thuật của cha ta chỉ học được chút da lông, chỉ có ngoại khoa còn chấp nhận được, trị bên trong ta hoàn toàn bất lực.”

Diệp Thiếu Phong đột nhiên nói: “Không giống.”

Nàng nháy nháy mắt, “Hả? Cái gì không giống?”

Hắn đứng lên, bước hai bước đến bên nàng, đưa hai tay ra, cũng không phải định ôm nàng vào ngực, mà thỉnh thoảng ôm lấy cả người nàng. Nàng sửng sốt một chút, ngay sau đó mềm mại dựa vào ngực hắn, mặc hắn bế nàng lên giường. Hắn ngồi xuống, nàng lập tức bò sát lên người hắn, cố gắng hấp thu mùi hương cùng nhiệt độ cơ thể trên người hắn.

“Không giống chỗ nào vậy?” Nàng làm nũng.

“Chỗ nào cũng không giống. Qua nhiều năm như vậy, ta chưa bao giờ nhớ tới quá khứ của mình. Trong sinh mệnh của ta, vẫn luôn chỉ có người, chỉ có người làm ta vui vẻ. Nhưng người không giống, người tận mắt nhìn thấy người thân mình chết oan uổng, bản thân đến cùng vẫn phải mang theo kí ức đó. Thương thế của người, sâu hơn ta nhiều.”

“...” Nàng chui vào ngực hắn, oán trách, “Thiếu Phong, người có biết người nói vậy làm ta rất muốn khóc hay không...” Không phải vì quá khứ không an bình kia, mà vì nam nhân này, nam nhân này hiểu nàng đến như vậy.

Hắn hôn tóc nàng: “Đa tạ người, Tín Hoa. Mặc dù ta đã nói rất nhiều lần rồi. Không có người, cũng sẽ không có ta bây giờ. Ta biết rõ người thích cuộc sống phiêu bạt, nhưng đồng ý với ta, khi người cần nghỉ ngơi, nhất định phải dừng trong ngực ta.”

Đúng vậy a, nàng mệt quá rồi. Nhiều năm như vậy, nàng không có một khắc nào chân chính buông xuống phòng bị, không có một khắc nào chân chính phóng túng bản thân làm một tiểu nữ nhân nhu nhược, hưởng thụ che chở. Bây giờ, cuối cùng nàng cũng có thể nghỉ ngơi rồi.

Nương ơi nương, ngài trên trời có linh, nhất định sẽ vui mừng cho nữ nhi chứ?

“Chỉ là sư huynh...” Tướng Lý Trí đóng lại lồng thỏ, “Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, người trong cuộc giống như cũng không muốn tính lại nợ cũ...”

“Ta biết rõ. Nhưng vô luận thế nào, ta vẫn có một phần trách nhiệm đối với truyền nhân của Hoa gia.” Phong Vô Tình đặt tay lên sách, nói.

Tướng Lý Trí thở ra một cái: “Sư huynh người lần này cần phải coi kĩ người, không thể để cho nàng chạy nữa.”

42. Chương 42

Chạy,

Phong Vô Tình gắt gao nhìn chăm chăm vào căn phòng đã không còn bóng người, vẫn không thể tin được Diêu Tín Hoa cứ nhiên chạy mất dưới mắt hắn và sư đệ.

“Sư huynh, xem ra uống công chúng ta hồi lộ tiểu nhị rồi.” Ngay cả Tướng Lý Trí cũng không khỏi bội phục khả năng chạy trốn của Diêu Tín Hoa.

Phong Vô Tình cắn răng hết nửa ngày, nói không ra được hai chữ “đuổi theo”. Tướng Lý Trí thay hắn quyết định: “Sư huynh, chúng ta không phải đặc biệt vì cô nhi Hoa gia mới đến đây.”

“Ai... Ta biết.”

Một chiếc xe ngựa nhỏ mái tròn lạch cạch chạy trên quan đạo.

Nàng đang ngủ say trong lòng hắn.

Hắn lấy tay làm lược, dịu dàng chải suôn mái tóc dài xõa tung của nàng. Hồi sáng đi vội, chỉ mới lau mặt, căn bản chưa kịp chỉnh trang. Có bao nhiêu lâu chưa thấy bộ dạng lôi thôi của nàng rồi nhỉ? Nhớ lại hồi trước, không nhận được hơi mỉm cười.

Chợt, giống như đang nói mơ, nàng lầm bầm: “Ta có phải đã già rồi không?”

“Hả?”

“Mỹ nhân hôm qua, sợ là vẫn chưa đến hai mươi nhỉ?” Mà nàng lại sắp ba mươi rồi.

“Ghen?”

“...Không phải.” Chỉ là khi một nữ nhân đối mặt với một nữ nhân xinh đẹp trẻ trung hơn mình thì luôn không nhận được mà để bụng.

“Ta tuyệt không cảm thấy nữ nhân như vậy là đẹp. Hơn nữa bây giờ ngay cả nàng trông thế nào ta còn không nhớ.”

“Ta biết ngay...” Nàng từ đầu đến cuối cũng không có mở mắt, “Ta biết ngay người sẽ nói như vậy.”

Ngón tay thon dài của hắn từ tóc đi xuống đến cổ nàng, “Ta cho là tối hôm qua ta đã biểu hiện đủ rõ ràng rồi.” — hắn đối với nàng mang nhiều khát vọng, khát vọng đến trong mắt hắn không dung được hai nữ nhân.

Nàng chui vào lòng hắn, giấu đi khuôn mặt ửng đỏ của mình.

Trên người, tràn đầy mỗi một do tràng hoan ái đêm qua.

Ngón tay hắn miễn cưỡng dừng ở xương quai xanh của nàng, không tiếp tục đi xuống. “Tại sao phải chạy chứ?”

Nàng hít một hơi thật sâu mới nói: “Bởi vì ta không muốn báo thù.”

Nếu nó người đánh vào mặt nàng, nàng nhất định sẽ đánh lại. Nói không chừng còn sẽ thêm chút quyền cước dấm dấm. Nàng không phải loại người lấy đức báo oán, duy trì sự hi sinh của mình mà không quan tâm có người nào trong thiên hạ phụ bạc mình hay không.

Nhưng mà, nếu chuyện liên quan đến sinh tử, lại hoàn toàn không giống.

Vết thương trên da thịt sớm muộn gì cũng có thể trị khỏi, nhưng nếu đoạt đi mạng người, lại là chuyện dù có chết muôn lần cũng không thể vãn hồi.

Có lẽ do chịu cha hun đúc quá sâu, nàng từ nhỏ đã hết sức cẩn thận với sinh mạng. Chỉ cần có người cần cứu, nàng nhất định dốc toàn lực đi cứu, mặc kệ đối phương là người nào. Cho dù có một ngày kẻ thù của nàng bị thương té trước mặt nàng, nàng cũng sẽ cố nén hận ý trong lòng đi cứu. Cho nên nếu muốn nàng căn cứ theo tư tưởng “một mạng đổi một mạng” để đi báo thù, nàng tuyệt đối không làm được.

Có thù oán chưa chắc đi báo. Nhưng chỉ cần là người, chắc chắn sẽ có lòng muốn báo thù. Nàng cũng có, cho nên nàng lựa chọn tránh ra xa, không chạm đến bất kì tin tức nào có liên quan đến kẻ thù.

“Chúng ta đi xa một chuyến nhé?” Hắn chợt nói.

“Đi xa?”

“Ân, đi Quê Lâm trước, ta muốn trước đi xem nhà cũ của người.” Hắn thật sự rất tò mò rốt cuộc phải là một đôi phu thê như thế nào mới có thể sinh dưỡng ra nữ nhi kiểu này. Mặc dù người đã chết, nhưng nếu hắn đã là phu quân của Tín Hoa, ít nhất cũng nên đến trước mộ phần bái tế một phen mới đúng.

Nàng giật mình mở to hai mắt: “Người điên rồi! Chúng ta đã đi qua Giang Nam, bây giờ lại quay về phương bắc sao?”

“Không phải người muốn chu du cả nước sao? Chúng ta đi một đường về đường khác không được sao?”

“Nhưng...”

“Người đã xem qua nơi ta sinh ra, lại không cho ta đi xem nơi người sinh ra, không công bằng!” Hấn giả bộ tức giận, quệt miệng nghiêng đầu sang một bên.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy hấn làm vẻ mặt này. Thuận theo, phách lối nàng đều thấy qua, nhưng lại chưa từng gặp hấn làm bộ đáng yêu. “Thiếu Phong a, tâm ý của người làm ta rất cảm động, nhưng ta lại phải nói — người thật sự không thích hợp với vẻ mặt này đâu.” Nói thật lòng thì hấn khóc một chút để nhìn hơn.

Hấn hồi lâu không nói gì.

Nàng đưa tay sờ lỗ tai hấn, hơi nóng, cười hỏi: “Thẹn thùng?”

Bọn họ theo gió xuân trở lại phương bắc.

Đúng thời gian mưa phùn bay lả tả.

Trên đường đi, nàng kể cho hấn nghe chuyện của nàng hồi nhỏ.

Từ khi nàng bắt đầu bị bệnh tập nói, cha đã ôm nàng dạy nàng nhận biết thảo dược, nói cho nàng biết đây là Thiên Quỷ Tử, có thể trị vết thương bị rắn độc cắn; đây là Rễ Bản Lam, có thể thanh nhiệt giải độc... Năng lực tiếp thu của tiểu hài tử rất mạnh, mặc dù không hiểu được công dụng của thảo dược, nhưng chỉ cần phụ thân nói cho nàng một lần, nàng có thể nhớ kỹ được hình dạng và tên của thảo dược. Cho nên khi nàng năm, sáu tuổi, đã học giúp phụ thân bốc thuốc rồi. Giá thuốc quá cao, lúc nàng với không tới, nương liền bế nàng lên, bế lên thật cao, thật vững vàng.

Có một lần, cha lên núi hái thuốc trở lại, ôm một con hồ li bị gãy chân về. Chân con hồ li bị trầy ga tróc thịt, lộ ra một chút xương đùi, nàng bị dọa sợ đến nhất thời khóc lên.

Nàng vừa khóc, vừa kêu: “Đau! Đau!”

Cha cười vỗ vỗ đầu nàng, hỏi nàng có muốn học cách làm cho hồ li ngừng đau hay không. Nàng nói muốn. Cha liền lấy ra một bình thuốc, giao cho nàng, cầm tay của nàng, vẩy thuốc vào cái đùi bị thương của hồ li, con hồ li đầu tiên kêu gào co quắp mấy cái, chẳng mấy lâu sau liền an tĩnh lại.

Nàng cho là nó chết rồi, lại muốn khóc.

Cha nói: “Nó không có chết, chỉ ngủ thiếp đi thôi, không tin người sờ người nó xem, còn ầm ập đấy.”

Nàng sờ sờ, quả nhiên không có chết, còn ầm ập. Cha nói đó là bởi vì trong thành phần thuốc cầm máu của hấn có cho thêm thuốc mê, cho nên không chỉ trị thương còn có thể ngừng đau. Chỉ là dùng cái này chưa đủ, còn phải rửa sạch thịt thối, khâu lại vết thương, như vậy hồ li mới hoàn toàn khỏe lại được.

“Dao Nhi có muốn học không?”

Nàng gật mạnh đầu: “Dao Nhi muốn học!”

“Vậy cha trước hết dạy Dao Nhi cách chữa ngoại thương, có được không?”

Cha vốn định đem hết y thuật của hấn từng bước truyền thụ cho nàng, lại không nghĩ tới đột nhiên gặp tai họa bất ngờ.

“Cho nên người chỉ tinh thông ngoại khoa, lại không giỏi trị bệnh bên trong?”

Nàng lắc đầu một cái: “So với cha ta, ngoại khoa của ta còn kém quá nhiều.” Đột nhiên nhớ đến vết sẹo xấu xí trên người La Tam, bất giác nở nụ cười. Dù sao lúc nàng nhặt La Tam về vẫn còn nhỏ tuổi, khả năng khâu lại không thuần thục, thay vì nói nàng cứu La Tam một mạng, chẳng bằng nói La Tam biến thành vật thí nghiệm của nàng. Sau người nàng nhặt về ngôi miếu đổ nát ngày càng nhiều, kỹ thuật của nàng cũng từ từ thuần thục.

Từ trong ngực lấy ra cây lược hai mươi mấy năm qua chưa từng rời khỏi người: “Đây là nương để lại cho ta. Là quà sinh nhật cha tặng cho nàng. Đêm hôm đó ta đang ngủ, đột nhiên bên ngoài rất ồn ào, nương vội vàng xông vào ôm lấy ta, giấu ta vào hốc cây, lại lên đưa cây lược này cho ta, dặn dò ta vô luận thấy cái gì cũng không được đi ra. Lúc ấy ta rất sợ, không biết vì sao nương lại không ở bên ta. Bây giờ nghĩ lại, nàng là muốn ở bên cha ta thôi.” Giống như nàng bây giờ muốn mãi mãi ở bên cạnh Diệp Thiếu Phong vậy.

Lặng lẽ nghiêng cái ô về phía nàng một chút: “Lại nói, ta còn chưa đưa tín vật đính ước cho ngươi.”

Nam nữ trên thế gian khi đính ước, rất nhiều đôi trao đổi tín vật. Từ xưa hôn nghĩa có sáu lễ: nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kỳ, hôn nghênh. Bây giờ mặc dù đã thành bốn lễ, nhưng vẫn không làm mỗi không thành thân, nam trước phải đưa sính lễ đến nhà gái, rồi sau đó mới định ngày gả cưới, đợi đến ngày lành, tân nương tử mang đồ cưới phong phú gả đến nhà trai, chưa vào động phòng hoa chúc đều không biết mặt lẫn nhau mới là trọn vẹn.

Bảy năm trăm trở, một mình thường có nhiều thời gian nhàn hạ, liền thỉnh thoảng mua chút tiểu thuyết tài tử giai nhân trên phố về xem. Mặc dù thuê dệt vô lý đòi phong bại tục chiếm đa số, nhưng cũng không thiếu được mấy đoạn ngắn người đưa ta một khối ngọc bội ta đưa người một cái khăn tay.

Ngẫm lại hẳn cùng Tín Hoa, đừng nói đến sáu lễ bốn lễ, quả thật còn không bằng mấy cặp nam nữ lén gặp ở hậu hoa viên tự định chung thân. Mặc dù đã có phu thê chi thực, cũng tự xưng phu thê, nhưng nếu nói ra nội tình, cho dù không bị người đời mắng cho cầu huyết lâm đầu, cũng phải mang theo xú danh không biết xấu hổ.

Nhưng mà, bọn họ làm sao sống trong thế tục?

Điều Tín Hoa giống như biết Diệp Thiếu Phong đang nghĩ gì, thản nhiên cười: “Ai nói ngươi chưa đưa? Tín vật đính ước của ngươi ta nhận từ sớm.” Nàng rút ra khăn tay hạnh hoa từ trong tay áo, “A, không phải là cái này sao?”

Diệp Thiếu Phong vẻ mặt nhu hòa, “Cái này cũ rồi, hôm nào ta thuê cái mới cho ngươi.” Khi đó hẳn còn tưởng nàng tên là “Hạnh Hoa”, cho nên đặc biệt nhờ người trong miếu bẻ giúp một cành hạnh hoa về để thuê theo.

Điều Tín Hoa lắc đầu: “Mặc dù mọi người đều nói áo mới là áo tốt người cũ là người hay, nhưng ta lại thích cái cũ, người cũng tốt y phục cũng được. Cái khăn này theo ta rất nhiều năm, mỗi lần thấy nó, ta lại nhớ tới ngươi. Nhớ tới ngươi mỗi ngày ngoan ngoãn quỳ đưa quỳ nghênh ở đại môn, tỷ tỷ dài tỷ tỷ ngắn... Ai, thời gian tươi đẹp một đi không trở lại a!”

Nàng vừa nói, Diệp Thiếu Phong cũng hồi tưởng lại quang cảnh náo động thuở nhỏ: “Chẳng lẽ bây giờ không tốt đẹp?” Nàng không phải muốn dựa vào cái khăn này để nhớ lại mấy chuyện ngớ ngẩn hồi xưa chứ?

“Tốt đẹp! Đương nhiên tốt đẹp! Nhưng nếu ngươi có thể lại kêu ta Tín Hoa tỷ tỷ, thì càng tốt đẹp hơn nữa!” Nàng cười khanh khách, cười đến khom lưng.

Đột nhiên tóc nàng trượt ra khỏi ô, Diệp Thiếu Phong không thể làm gì khác hơn là lại nghiêng cái ô một chút, sợ nàng bị ướt.

“Chỉ là,” nàng chợt nghiêm túc lại, “Ta chưa đưa ngươi tín vật đính ước là thật. Cái này cho ngươi.” Nàng nhét cái lược bảo bối hai mươi mấy năm vào tay hắn.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng.

“Ngươi nhận lấy nó, từ nay về sau, phải chải đầu cho ta cả đời.” Giống hệt như khi còn bé, nàng đối với hắn bá đạo không cho cứu vãn, không cho cự tuyệt.

Nhưng bây giờ hẳn vui vẻ chịu đựng.

43. Chương 43

Điều Tín Hoa nhiều năm chưa từng về lại cố hương, cứ tưởng rằng người không còn vật cũng đã mất. Không ngờ dựa vào trí nhớ năm đó, lại còn rất thuận lợi tìm được nơi an tang của cha nương.

Diệp Thiếu Phong kinh ngạc thấy trước mộ có trái cây cùng điểm tâm, còn có vàng mã rải rác xung quanh bởi vì trời mưa mà chưa cháy hết.

Điều Tín Hoa chỉ lặng lẽ đứng trước mộ, sắp xếp chỉnh tề lại các tế phẩm bị ngã lệch, sau đó chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại.

Diệp Thiếu Phong cũng ngồi xổm xuống theo.

Nàng từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng, hần cũng lẩm nhẩm lời muốn nói trong lòng.

Bái tế xong, hai người yên lặng đi song song.

Tiết Thanh Minh mưa rả rích. Tựa như những giọt lệ nhớ thương người thân, mỗi khi chạm vào trí nhớ trong tim, sẽ rơi liên tục không ngừng.

“Mộ phần này do nữ mẫu của ta lập. Nhà ta chịu nạn diệt môn, mặc dù quan phủ đã lập án, nhưng thủy chung tra không ra manh mối. Ta một nữ cô nhi, đương nhiên cũng vô lực xử lý hậu sự cho cha nương. Nữ mẫu của ta lúc một tuổi nghe được chuyện của nhà ta, đặc biệt chạy từ nông thôn đến đón ta về nhà chăm sóc, còn giúp ta hạ tang cha nương. Phí hạ tang đều do hàng xóm láng giềng thường ngày được cha ta cứu trợ gom góp lại. Cha cả đời làm việc thiện, cuối cùng không bị người cô phụ.” Nháy mắt một cái, lệ đã rơi.

Hần vươn tay lau đi cho nàng. “Vậy sao người lại biến thành khát cái? Nhà nữ mẫu người lại gặp biến cố sao?”

“Không, là ta tự mình bỏ đi.” Nàng chỉ sống cùng nhà nữ mẫu không tới một tháng.

Nàng hàng đêm ngủ không yên ổn, thường bừng tỉnh từ trong ác mộng. Cuộc đối thoại giữa nữ mẫu cùng trượng phu nàng, cũng do một lần tỉnh lại vào nửa đêm nghe lén được.

“Cha nàng đắc tội người trong cung mới đưa tới họa sát thân, quan phủ căn bản không phải tra không ra hung thủ, mà là không dám tra!” Cố ý hạ giọng, đó là giọng của trượng phu nữ mẫu, “Nếu tiếp tục lưu lại nàng, sớm muộn chúng ta cũng sẽ chọc giận bề trên đấy!”

Nữ mẫu thở dài một tiếng: “Người nhỏ giọng chút! Làm người phải biết báo ân! Nếu không nhờ Hoa đại phu, Phương gia các người đã sớm đoạn tử tuyệt tôn!”

Những câu tiếp theo nàng không nghe được nữa, đầu óc hỗn loạn. Ngày hôm sau, nàng cảm thấy trừ nữ mẫu ra, những người khác ở đây giống như đều dùng ánh mắt nhìn người bệnh hủi mà nhìn chăm chăm vào nàng.

Sớm thông minh như nàng liền quyết định rời đi.

Cũng không phải cảm thấy lòng người dễ đổi thay, nhân tình đạm bạc, mà là nếu thật sự liên lụy một nhà nữ mẫu gặp phải thảm cảnh, không bằng để một mình nàng tự sinh tự diệt. Lương hại tướng quyền, nàng chọn bên nhẹ hơn. Trong những điều cha nương dạy nàng, chưa bao giờ có bốn chữ “thiệt người lợi mình” cả. Huống chi, nàng tin tưởng một mình mình có thể làm được.

“Một mình người?”

Không thích vẻ mặt nghiêm túc cùng giọng điệu trầm trọng của hần, nàng hít hít mũi, nhướn mày, nặn ra một nụ cười: “Thế nào? Muốn nghe lịch sử phần đầu của ta sao?”

Hần không cho nàng thay đổi bầu không khí, vẫn đúng lý hợp tình như cũ: “Xin lắng tai nghe.” Dù nàng không nói, hần cũng có thể tưởng tượng ra một tiểu cô nương không nơi nương tựa lưu lạc một mình sẽ phải chịu bao nhiêu đau khổ. Hần để nàng nói, chẳng qua là muốn khiến nàng lệ thuộc vào hần nhiều hơn một chút.

Đáng tiếc Diêu Tín Hoa lại không phối hợp: “Nếu người gọi ta một tiếng tỷ tỷ tốt, tỷ tỷ đại nhân, ta sẽ suy xét nói một chút cho người biết.” Nàng thời thời khắc khắc nhớ mãi không quên, một ngày nói một trăm tám mươi lần cũng không thấy phiền.

Diệp Thiếu Phong mắt trái một chữ “Nằm”, mắt phải một chữ “Mơ”.

Hần muốn cho nàng biết: đồng đường phu là có cốt khí!

“Giả nam nhân!” “Đồ nhân yêu!” “Ngu ngốc!”

Vốn muốn nhớ lại thuở xưa, cũng thuận tiện mang Diệp Thiếu Phong đi thăm nơi nàng sinh ra, không ngờ đang chậm rãi đi trên đường lại gặp phải một đám tiểu hài tử đang đánh nhau.

“Nương ta kể ngươi ngay cả gà mái không biết đẻ trứng cũng không bằng, bởi vì ngươi căn bản không phải nam cũng chẳng phải nữ! Ghê tởm ghê tởm!”

Nhiều nam hài tử vây quanh một nam hài tử gầy yếu, vừa chửi bới vừa đấm đá, còn có đứa ném bùn vào người hắn. Nam hài tử bị khi dễ không chút yếu thế, cũng bốc lên một nắm bùn hung hăng ném vào mặt nam hài tử khi dễ hắn hung dữ nhất, sau đó phi thân đẩy hắn ngã nhào trên đất đấm dữ dội. Nam hài tử bị đẩy ngã hiển nhiên mạnh hơn, không bao lâu đã phản kích, áp đảo nam hài tử gầy yếu trên mặt đất, ngồi trên người hắn, chuẩn bị trả thù.

Không biết là nam hài tử nào trong đám đề nghị: “Bóc quần nó ra! Xem rốt cuộc nó bắt nam bắt nữ như thế nào!”

Những đứa khác lập tức phụ họa: “Tốt tốt!”

Nam hài tử vẫn không lên tiếng chịu đựng mọi người khi dễ rốt cuộc thét chói tai: “Dừng! Dừng tay!”

Nhưng dù sao hai đám nan địch bốn tay, mắt thấy sẽ bị người vũ nhục —

“Dừng tay!”

Diệp Thiếu Phong một tay xách lên một tiểu tử hư hỏng. Diêu Tín Hoa lại dứt khoát một cước đạp nam hài đang cười trên người người ta ra ngoài, sau đó ôm tiểu hài tử bị khi dễ kia vào ngực giống như gà mẹ hộ gà con.

“Đồng bọn của nhân yêu đến rồi! Chạy mau!” Người lấy nhiều khi ít lấy mạnh lần yếu nếu nhìn thấy người mạnh hơn mình, bình thường sẽ chạy trốn rất nhanh. Cho nên, một đám nam hài tử đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

“Có bị thương nặng không?” Diêu Tín Hoa vội muốn kiểm tra vết thương trên người tiểu nam hài, lại bị đẩy ra, may nhờ Diệp Thiếu Phong kịp thời đỡ lấy, nếu không đã ngã nhào trên đất.

“Không cần ngươi quan tâm!” Hắn nắm chặt vạt áo của mình, cảnh giác nhìn bọn họ.

Diêu Tín Hoa vẻ mặt nhu hòa, dùng một giọng nói cực kì dịu dàng hỏi “Ngươi là nữ hài tử phải không?”

“Không phải! Không phải! Không phải!” Hài tử kia phủ nhận như phát điên, “Ta là nam hài! Không phải nữ hài tử!”

“Ta muốn giúp ngươi!” Nàng tiến lên bắt được tay hài tử kia, “Tin tưởng ta, ta không phải muốn khi dễ ngươi, ta có thể giúp ngươi.”

Hài tử kia ngây ngẩn của người, ánh mắt đề phòng biến thành hoài nghi, lại mang một chút xúu mong đợi: “Thật... không?”

Diêu Tín Hoa không chút do dự gật đầu: “Cha nương ngươi có biết chuyện thân thể ngươi không? Bọn họ nói thế nào?”

Về mặt hài tử kia đầy lo lắng, “Bọn họ nói ta còn không bằng bồi tiên hóa, ngày nào cũng đánh ta...”

Diêu Tín Hoa nhướng mày, ngay sau đó phát động, “Ta muốn giúp ngươi chữa thương, trước theo chúng ta trở về được không? Sau đó ta đưa ngươi về nhà.”

Hài tử chỉ lắc lắc nguầy nguậy.

Diêu Tín Hoa nắm lấy mặt hài tử kia: “Hãy nghe ta nói — ngươi này có thể nói là mắc một loại bệnh cũng có thể nói là sinh sai lầm rồi. Nhưng tuyệt đối không phải lỗi của ngươi. Nếu như có thể, ta muốn nói chuyện nghiêm túc với cha nương ngươi, nếu bọn họ có thể tiếp nhận thì tốt, nếu như không thể, ta sẽ thay ngươi nghĩ biện pháp khác. Trước đi về với ta, ta trị thương giúp ngươi, được không?”

“...Ân.”

“Thiếu Phong ngươi đi ra ngoài trước đi.” Vừa về đến chỗ ở tạm thời, Diêu Tín Hoa liền đuổi Diệp Thiếu Phong ra khỏi phòng ngủ. Diệp Thiếu Phong dùng ánh mắt hỏi nàng rằng chuyện gì xảy ra, nàng chỉ nói lát nữa nói sau, còn dặn dò hắn đi mua một bộ y phục cho nữ hài tử về.

Diệp Thiếu Phong đi, chỉ còn lại Diêu Tín Hoa cùng hài tử kia ở chung một chỗ.

“Người là nữ hài tử, đúng không?” Cũng vấn đề này, nhưng lần này là khẳng định.

Hài tử kia do dự một lát, cuối cùng từ từ gật đầu.

“Nói cho ta biết tên người là gì được không?”

Tựa hồ như rất chán ghét, nàng trầm mặt đáp: “A Hương.”

Diêu Tín Hoa cười: “Người có thể không thích tên của người, nhưng tạm thời ta cũng chỉ có thể gọi người như vậy. Cởi y phục ra cho ta nhìn một chút được không?”

A Hương nhú mày, trong mắt lại tràn đầy phòng bị, nhưng cuối cùng dưới ánh mắt ôn hòa lại mang theo khích lệ của Diêu Tín Hoa, chậm rãi cởi áo khoác ra, bên trong mặc một cái yếm.

Thấy thân thể của A Hương, lúc này đến phiên Diêu Tín Hoa nhú mày.

Thân thể gầy yếu đầy vết thương do bị đánh, vết thương mới vết thương cũ, xanh xanh tím tím.

“Ngồi lên ghế, ta thoa thuốc cho người.”

Diêu Tín Hoa lấy rượu thuốc hoạt huyết từ trong bao quần áo ra, đổ ra lòng bàn tay, cẩn thận thoa lên thân thể A Hương.

“Thân thể của người là nữ hài tử, nhưng người lại luôn muốn làm nam hài, phải không?”

“Sao người biết được?” Giọng nói A Hương không giấu được kinh ngạc.

“Đại ca ta nói cho ta biết. Hắn nói trong thiên hạ thỉnh thoảng sẽ xuất hiện người bị sinh nhầm giới tính. Thân thể là nam nhân, nhưng trong nội tâm là nữ nhân. Hoặc thân thể là nữ nhân, nhưng trong nội tâm lại là nam nhân. Dĩ nhiên còn có lưỡng tính quái thai, đại khái cũng không sống được...” Phạm là thai nhi dị dạng hầu hết đều bị phụ mẫu mình vứt bỏ, có thể bình an lớn lên thật sự vô cùng hiếm có. Mà nhiều hài tử giới tính không nhất trí sau khi lớn lên mới lộ ra, nếu bản thân chịu đựng được thì thôi, không chịu đựng được sẽ khó tránh khỏi bị người phỉ nhổ mắng mỏ. Cho nên nàng mới căn cứ vào lời chửi bới của những nam hài kia mà lớn mật suy đoán, hài tử bị khi dễ này là nữ thể nam tâm. “Người khi nào thì bắt đầu phát hiện có điều không đúng?”

A Hương lắc đầu một cái. “Không biết. Ta từ nhỏ đã thích chơi cùng các nam hài tử, thích làm việc nam hài tử làm, thích mặc y phục của nam hài tử. Cha nương ta đánh ta mắng ta rất nhiều lần, muốn ta học nữ công, an phận thủ thường ở nhà, mà ta lại không chịu được. Ta không có hứng thú với chuyện của nữ hài tử. Chừng hai năm nữa ta đã đến tuổi phải lập gia đình rồi, nhưng mà ta vừa nghĩ tới phải đi làm thê tử của người khác giống như nương ta, ta liền không chịu nổi!” Khó mà gặp được một người có thể nói ra tiếng lòng, A Hương càng nói càng kích động, nếu như không phải Diêu Tín Hoa hơi dùng sức ấn lại bả vai nàng, chỉ sợ nàng đã đứng bật lên.

“Chuyện của nữ hài tử” sao? A, vậy Diệp Thiếu Phong là cái gì đây? Rõ ràng từ trong ra ngoài đều không thể nghi ngờ là nam tử hán, lại bị nàng bắt học tập như thể nào phục vụ “tỷ tỷ đại nhân”, nữ công làm còn tinh xảo hơn cả nữ nhân. Có thể thấy được lấy nam nữ ra phân chia sở thích cùng nên làm cái gì không nên làm cái gì cũng không tuyệt đối chính xác.

Diêu Tín Hoa cười thầm trong lòng.

“A Hương, ta sẽ về nhà với người, nói chuyện với cha nương người một chút. Người cũng hãy im thêm hai năm thời gian, thử đi thích ứng với thân phận nữ hài nhi, tấn hiệu đạo người phải làm. Nếu như vẫn không được, người liền rời nhà đi, tới tìm ta.” Bất luận triều đại nào, người ngoại tộc đều khó tìm được nơi quy túc. Nếu không may mắn sinh ra là người ngoại tộc, lại không thể sinh tồn một mình, cũng chỉ có thể cố tùy bọn họ thôi. “Ta nghĩ ra rồi! Nếu người không thích cái tên A Hương này, vậy ta thay người đổi một cái như thế nào?”

Nói xong nàng lấy ra giấy bút viết một chữ —

A Hương cùng chữ kia hai mặt nhìn nhau, đều không quen biết.

“Chữ này cũng đọc là ‘hương’, nhưng không phải hương trong hương hoa, là mà là hương trong cổ hương. Mặc dù nghe giống nhau, nhưng ý nghĩa lại khác nhau rất nhiều. Bắt đầu từ hôm nay, người tên ‘A Hương’, như thế nào?” Tự âm không thể thay tự nghĩa, về ngoài cũng không thể đại biểu cho tâm hồn.

A Hương, không, A Hương, cuối cùng cũng cười.

44. Chương 44

Nhìn A Hương thay nữ trang thân mật nép vào người Diêu Tín Hoa, Diệp Thiếu Phong cảm thấy có gì đó là lạ.

Ánh mắt A Hương nhìn hần rõ ràng tràn đầy khiêu khích. Nói thật, hần cho tới bây giờ chưa từng bị nữ tử nào ném cho ánh nhìn khiêu khích cả.

Nếu như A Hương thật sự là nữ thể nam tâm, hần có phải có quyền tỏ rag hen tương, thậm chí đá A Hương ra xa không?

Được rồi, cho dù A Hương là nữ thể nam tâm, hần cũng chỉ là một nữ hài tử. Diệp Thiếu Phong thuyết phục mình.

“Thiếu Phong, chúng ta đưa A Hương về nhà.”

Nhưng hần còn không dấu vết chen vào giữa A Hương và Diêu Tín Hoa, mỗi tay nắm một người. A Hương lộ vẻ bất mãn với hành động này.

Diệp Thiếu Phong nhỏ giọng cảnh cáo A Hương: “Không cho người có ý nghĩ xấu với thê tử của ta, tuổi của chúng ta đủ để làm phụ mẫu người!”

A Hương bĩu môi.

Nhưng nhìn từ ngoài xem, ba người bọn hần giống như một gia đình hòa thuận. Phụ thân anh tuấn, mẫu thân xinh đẹp, còn có nữ nhi thanh tú.

Mặc dù gia đình rất nhanh sẽ “tan vỡ”.

Mẫu thân của A Hương thấy A Hương mặc y phục bình thường của nữ hài tử trở lại, kinh ngạc đến nửa ngày không nói nên lời, vươn tay sờ loạn khắp nơi.

“A Hương đầu óc người bình thường lại rồi? Cảm ơn trời đất! Cuối cùng nhà chúng ta không cần tiếp tục bị người chỉ trở rồi!”

A Hương ghét nhú mày, tránh thoát mẫu thân, chạy ra ngoài phòng, kéo Diêu Tín Hoa đi vào.

“Người là ai?” Mẫu thân của A Hương vẻ mặt như là nhìn thấy đào phạm bị triều đình truy nã, nhưng vừa nhìn thấy Diệp Thiếu Phong đi theo sau đào phạm, lập tức khẩn trương sờ tóc vuốt y phục. “Các người là...?”

Diêu Tín Hoa rất nhanh quan sát phụ nhân trước mặt một chút.

Y phục bằng vải thô, bàn tay thô ráp, mặt mũi đầy vẻ mệt mỏi vì bận rộn cho gia đình. Là một phụ nhân rất bình thường, đi đến nơi nào cũng có thể nhìn thấy. Chính là bởi vì bình thường, nên mới không thể chấp nhận được một nữ nhi khác thường.

“Đại tỷ, chúng ta không phải người xấu. Ta họ Diêu, hần là tướng công ta.” Mặc dù đã đoán được kết quả của cuộc nói chuyện, nhưng nàng vẫn không muốn buông tha cho cơ hội. Nàng rõ ràng hơn bất kì ai, cốt nhục chia ly, đau đến thế nào. “Ta muốn nói chuyện với người về A Hương.”

“Ta căn bản không biết người, tại sao muốn nghe người nói chuyện về A Hương nhà ta?” Nàng đoán khách nhân không phải người địa phương, phản ứng đầu tiên chính là không thể để việc xấu trong nhà truyền xa hơn.

“Người có biết A Hương ở bên ngoài bị người khi dễ hay không?”

Sắc mặt nàng thoáng chốc trở nên rất khó coi: “Đó là chuyện của nhà chúng ta, không cần người quan tâm.”

“A Hương là cốt nhục người hoài thai mười tháng sinh ra được.” Giọng Diêu Tín Hoa nhàn nhạt, không chút pháp phông, “Người là người phải bảo vệ hãn nhất.”

Giọng của mẫu thân A Hương cực kì bén nhọn: “Vâng! Ta tần tần khổ khổ sinh ra nàng nuôi nấng nàng, nhưng nàng lại chưa tần nữ nhi hiếu đạo một ngày nào! Chỉ làm ta mất mặt xấu hổ thôi!” Hại nàng cả ngày lẫn đêm bị trượng phu nói lời lạnh nhạt. Nhiều năm qua không sinh được nhi tử vốn đã khiến nàng không ngóc đầu lên được, đại nữ nhi lại còn là bộ dạng này.

“Nếu như A Hương chịu tần hiếu đạo, người có thể tha thứ cho chỗ bất bình thường của hãn sao?”

“Hiếu đạo?” Mẫu thân của A Hương cười lạnh nói, “Ta không cầu nàng tần hiếu đạo, chỉ cầu nàng thành thành thật thật gả ra ngoài là tốt rồi! Đến lúc đó nàng muốn lên trời xuống đất hay làm ngư đầu mã diện, đều không liên quan đến chúng ta!”

“Người...” Diêu Tín Hoa vốn định tiếp tục tranh luận, lại bị Diệp Thiếu Phong nắm lấy tay. Hãn nhẹ nhàng lắc đầu với nàng — nhiều lời vô ích. Nàng thở phào, chuyển đề tài, “Nếu đã nói đến nước này, hải tử này ta trước gởi ở nhà người. Hai năm sau, nếu A Hương vẫn không muốn gả, chúng ta sẽ đến dẫn hãn đi.” Không ầu thân của A Hương có đường cự tuyệt, nàng lấy ra một bọc bạc vụn từ trong tay áo ra. “Cái này coi như là sính lễ của chúng ta.”

Mẫu thân của A Hương ngơ ngác nhận lấy, cầm trong tay suy tính — mặc dù không quá nặng, nhưng để lấy một nữ nhi nhà nghèo cũng đủ rồi. “Ta... ta không quen các người! Tại sao phải thu sính lễ của các người? Các người muốn mang A Hương đi đâu? Gả cho người nào?” Nàng chợt bối rối lên, thậm chí không tự chủ được nắm lấy tay A Hương đang vẽ mặt không tình nguyện.

Diêu Tín Hoa cùng Diệp Thiếu Phong lẳng lặng nhìn hành động của vị mẫu thân này, sau đó nhìn nhau cười một tiếng.

“A Hương, hiếu thuận nương người thật tốt nhé.”

Không tiếp tục giải thích, cũng không cho A Hương thời gian để nói lời từ biệt. Dưới ánh mắt khẩn trương của mẫu thân A Hương, bọn họ rời đi tòa trạch viện bình thường lại tràn đầy sóng gió này, bắt đầu một cuộc hành trình mới.

Hành trình mới, cần đi.

Hai người, dùng hai cái đùi đi.

“Thiếu Phong, nóng quá à...” Diêu Tín Hoa nửa chết nửa sống nằm trên lưng Diệp Thiếu Phong.

“Kiên trì một chút nữa là đến trạm dừng chân kế tiếp rồi.”

Kết quả của trọng nghĩa khinh tài chính là lên đường phải dựa vào hai chân, nghỉ đêm phải dựa vào đồng lửa.

Cũng may tay chân của bọn họ không làm từ đậu hủ, còn chịu được lặn lội đường xa. Chỉ cần đi đến thành trấn, bán chữ cùng tranh thêu, là lại có thể sống qua rồi.

“Người có mệt không?” Nói thật, mùi hương hãn đổ mồ hôi rất dễ chịu, làm cho nàng say mê.

Hãn xúc lên thân thể đang trượt xuống của nàng. “Người ôm chặt một chút ta sẽ không mệt. Chân còn đau không?”

Lại nói, một thiếu phụ thiên tài, bịn rịn lưu luyến lại kiên trì rời khỏi quê hương, kết quả một cước đạp phải một hòn đá nhọn không có mắt. Mặc dù vị thiếu phụ này là chuyên gia trị ngoại khoa, nhưng tự xoa gân bóp cốt cho bản thân vẫn có độ khó khăn nhất định, không thể làm gì khác hơn là khiến đồng dưỡng phu gặp chuyện thì ôm chân Phật, học ngay nắn ngay. Cũng may đồng dưỡng phu thiên tư thông minh, từ đó lại học được một kĩ năng mới. Chỉ là người bình thường bị thương đến gân cốt phải dưỡng một trăm ngày, mặc dù gân cốt đã về chỗ cũ, nhưng còn chưa có thể đi bộ, không thể làm gì khác hơn là mặt dày mặt dạn làm một người nửa tàn phế cho người ta công.

“Chân không sao.”

Lại nói nữa, nàng thật sự rất đau lòng a.

“Vậy người có thể đừng gặm lỗ tai ta nữa hay không?” Hắc hoài nghi có phải vì tối qua hắn không cho nàng ăn thịt, làm nàng oán trách trong lòng, nên mới mãi cắn lỗ tai hắn.

Hơi bĩu môi. Được rồi, xem ở phân lượng nàng bây giờ đang rất đau lòng, liền tạm thời buông tha cho phúc lợi gặm vành tai của mỹ nam vậy. Hơn nữa nói thật, nàng cũng gặm rất mệt.

“Thiếu Phong, chúng ta không có làm sai chứ?”

“Không có.” Câu trả lời của hắn rất quả quyết.

Thanh quan khó quản việc nhà. Tham gia vào gia sự của người khác, khó tránh khỏi nguy cơ “tốt bụng làm chuyện xấu”. Chuyện của A Hương, cũng chỉ có thể để thời gian đưa ra đáp án.

“Một mình người đi bộ nhất định rất nhàm chán, ta kể chuyện xưa cho người nghe nha?”

“Tốt.” Thật ra thì hắn nào có hơi sức nghe kể chuyện, nhưng trong lòng biết nàng từ trước đến nay đều không chịu ngồi yên, bây giờ không thể tự do đi đứng, không thể làm gì khác hơn là phát tiết tinh lực qua đường miệng.

“Ngày xưa ngày xưa có một công chúa, nàng lên thích một đồng sinh tuần tú, hai người liền tự định chung thân. Nhưng không khéo là đồng sinh này đúng lúc phải đi học phương xa. Hắn trước khi đi dặn dò cha mẹ đi cầu hôn Đại Vương, nhưng Đại Vương nghe xong không những không cho phép, còn hết sức tức giận, mắng đồng sinh quyến rũ nữ nhi của hắn. Công chúa biết được gấp muốn chết, một hơi nuốt không trôi buồn bực chết. Đồng sinh này đi học phương xa về hỏi cha mẹ hắn xử lý sự tình như thế nào, cha mẹ hắn liền nói cho hắn biết: mau đừng nói nữa! Công chúa đã sớm tức chết rồi! Vì vậy đồng sinh này liền mang theo tể phẩm đi tế bái, không ngờ công chúa trong mộ biết hắn tới, chạy ra khỏi mộ khóc lóc kể lể một trận, còn hát một bài ca sinh ly tử biệt, sau lại muốn mời đồng sinh vào trong mộ làm phu thê cùng nàng ba ngày. Đồng sinh này làm sao chịu đi, nói gì âm dương khác biệt, liền muốn bôi dầu vào chân chuẩn đi mất. Nhưng công chúa sao chịu thả hắn đi? Nói hết lời cuối cùng khuyên được đồng sinh vào trong mộ, chiều dài hắn ăn hương uống lạt, làm phu thê chỉ lễ. Ba ngày sau quả nhiên thả hắn đi ra ngoài, còn tặng hắn một viên minh châu thật lớn, muốn hắn giúp nàng đi hỏi thăm Phụ vương Mẫu hậu. Sau đó đồng sinh này cầm viên minh châu đi rồi! Hắn không đi còn đỡ, vừa đi, Đại Vương càng tức giận. Nói lắm là đạo mộ tặc, muốn bắt hắn lại chặt đầu. Đồng sinh này liền chạy, chạy thẳng đến mộ của nương tử quý kia, khóc lóc kể lể hắn bị oan uổng như thế nào. Công chúa này cũng mệnh lao lực, lại vội vàng bay tới trước mặt cha nàng, giải thích chân tướng, lúc này mới giữ được cái mạng nhỏ của đồng sinh. Mẫu thân của công chúa nghe được giọng nói của nữ nhi, bước nhanh tới muốn ôm, ai ngờ chạm vào thì công chúa hóa thành một làn khói biến mất.”

Diệp Thiếu Phong nghe không khỏi bật cười.

Đây rõ ràng đây là chuyện Tử Ngọc Hàn Trọng trong “Sưu Thần Ký”. Năm đó lúc Phong Vô Tình dạy hắn đọc “Cẩm Sắt” của Lý Thương Ẩn, từng nhắc tới có người ngộ nhận “ngọc sinh yên” trong câu “Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, lam điền nhật noãn ngọc sinh yên” là chỉ “Tử Ngọc Yên Nhiên”, nhưng chỉ là gán ghép lung tung. Thứ nhất, Tử Ngọc ở trong cung điện xuất hiện rồi biến mất, không có quan hệ gì với “lam điền nhật noãn ngọc” cả. Hai là cũng không phải Tử Ngọc sinh yên (hóa thành khói), mà là Tử Ngọc phiêu tán đi như sương khói.

Chuyện xưa này vốn chỉ tình nghĩa sâu nặng, lại bị nàng kể thành như là chuyện cười.

Diêu Tín Hoa nhận thấy hắn đang cười, vòng tay ra trước nhéo mặt hắn một cái: “Người đừng thấy chuyện xưa này hoang đường, thật ra nói cho người đời rất nhiều đạo lý.”

“Đạo lý gì?”

“Thứ nhất, mỹ nam tử đều nhất gan hơn nữa không đáng tin cậy! Đương nhiên người do một tay ta đào tạo ra, lại là chuyện khác. Thứ hai, các bậc phụ mẫu mặc dù có thể chuyên chế, nhưng luôn yêu thương con mình! Người xem mẫu thân của công chúa, nhìn thấy quỷ hồn của công chúa phản ứng hoàn toàn khác với

đồng sinh kia, đồng sinh nhấc chân liền muốn chạy, nhưng mẩu thân của công chúa lại vội vàng tiến lên ôm a! Đáng tiếc công chúa này có trượng phu không quan tâm cha nương, cho đồng sinh không có lương tâm kia vui vui về về ôm ba ngày ba đêm, nhưng ngay cả cái tay cũng không cho cha nương mình chạm vào. Có thể thấy được các bậc phụ mẫu luôn có tình yêu con cái, con cái lại chưa hẳn có ý hiếu thuận cha mẹ a!” Nàng thở dài ba tiếng liên tiếp, giống như vừa vị thân nữ nhi vứt bỏ.

Diệp Thiếu Phong lại biết rằng nàng nhìn thấy mẩu thân của A Hương nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hủ, lại không khỏi nhớ tới cha nương của mình.

Ở trong mắt người khác, “Tử Ngọc Hàn Trọng” có lẽ là câu chuyện tình yêu xinh đẹp lại thê lương, ở trong mắt Diêu Tín Hoa, lại là một quyển nhi nữ kinh khó niệm.

A Hương còn nhỏ tuổi, chỉ biết sống theo ý muốn của mình, dù chung quanh vấp phải trắc trở. Mà làm mẩu thân, chỉ cầu nữ nhi an ổn cả đời, làm sao có thể chấp nhận được A Hương khác thường như vậy? Ý tưởng của hai kiểu người này không thể dung hòa lại với nhau, nếu không có người điều giải, sợ là sớm muộn gì cũng phát sinh bi kịch đi?

Nếu không phải Diêu Tín Hoa nhìn thấu điểm này, quyết sẽ không nhúng tay vào gia sự của người khác.

“Cho nên, sư huynh đệ Phong Vô Tình nói gì đều là bịa đặt lung tung, người cũng không nên trúng âm phong quỷ hỏa của bọn họ. Còn nữa, sau này nếu chúng ta có hài tử, ta nhất định sẽ dạy cho bọn chúng biết nghe lời giống như cha chúng, ngàn vạn lần không thể vô tâm vô phể như nàng công chúa kia được.”

Diệp Thiếu Phong thiếu chút nữa ngã nhào.

Còn tưởng rằng nàng lại đang nghĩ về chuyện của A Hương, cuối cùng cứ nhiên ột cái kết luận như vậy.

Hài tử? Chúng ta?

Hắn cười.

“Đến trạm dừng chân rồi.”

Nàng, cùng hài tử — sẽ là một bức họa như thế nào a?

45. Chương 45

Diệp Thiếu Phong rất may mắn, hắn còn chưa kịp tưởng tượng, đã thấy được bức họa này.

Thì ra là trong trạm dừng chân đã có khách đến trước, có nam có nữ có già có trẻ, giống như toàn gia đình đang nổi lửa nấu cơm.

Mặc dù không phải sơn hào hải vị gì, nhưng mùi canh nóng hổi cũng đủ làm Diêu Tín Hoa thèm thuồng rồi. Quan trọng nhất là, nàng rõ ràng ngửi được mùi thịt thơm ngào ngạt. Cho nên khi nàng nhìn thấy Diệp Thiếu Phong lấy ra bánh bao nguội ngắt cùng quả đại từ trong bao quần áo cảm thấy hết sức buồn bã.

Diệp Thiếu Phong an ủi nàng: “Chờ vào thành liền dẫn người đi ăn thịt kho. Ngoan, ăn trước chút bánh bao lót bụng đi.”

Diêu Tín Hoa không nhận bánh bao, ngược lại đi nhéo mặt hắn: “An ủi người phải có bộ dạng của an ủi người chứ! Người bày cái mặt đầu gỗ này cho ai nhìn hả?”

Diệp Thiếu Phong nặn ra một khuôn mặt tươi cười, lặp lại một lần: “Chờ vào thành liền dẫn người đi ăn thịt kho. Ngoan, ăn trước chút bánh bao lót bụng đi.”

“Tốt xấu gì...” Ánh mắt nàng bắt đầu bay về hướng nồi thịt. Mỹ nam thật sự là chỗ nào cũng tốt, chỉ là không thể lấy ra lấp bao tử a.

“Hai vị nếu không chê, cứ tới đây cùng ăn đi!” Phụ nhân đang nấu cơm cười meo meo kêu bọn họ.

Thật ra từ khi bọn họ vừa bước vào, người ta đã chú ý đến rồi. “Lòng dạ Tư Mã Chiêu” của Diêu Tín Hoa đương nhiên cũng sớm bị nhìn thấu.

Không cho Diệp Thiếu Phong thời gian khách khí, Diêu Tín Hoa đã sớm hoan hô một chân phi qua. “Vậy chúng ta cũng không khách khí!”

“Trên chân vị muối tử này có thương tích?”

Diêu Tín Hoa khoát khoát tay: “Không có việc gì không có việc gì! Không cần thận bị trật mà thôi!”

“Cha hử, mang rượu thuốc của chúng ta ra.”

Diêu Tín Hoa liên thanh cự tuyệt: “Không cần không cần! Ta cũng sắp khỏi rồi! Chỉ cần lại ăn thêm một chén canh thịt nóng hồi nữa thì có thể sẽ khỏi hẳn!”

Ai ngờ đột nhiên toát ra một giọng nói không hài hòa: “Coi chừng biến thành heo mập!”

Lông mày Diêu Tín Hoa lập tức dựng lên: “Là ai nói? Có gan đi ra đây cho ta!” Vừa nhìn thì ra là một nam hài tử cũng nhìn chằm chằm canh thịt như nàng, bên cạnh còn có một tiểu cô nương vô cùng thanh tú. Đoán là hài tử của phụ nhân kia. Nàng biến sắc mặt nhanh như lật sách: “Ai nha, đây là hài tử của tỷ tỷ phải không, thật là thông minh lanh lợi a!” Xú tiểu tử, cứ chờ đó!

Phụ nhân múc một chén canh thịt to đưa cho Diêu Tín Hoa, cười nói: “Tiểu hài tử không hiểu chuyện, muối muối không cần để ý.”

Diêu Tín Hoa nhận lấy, vừa hả hê liếc qua nam hài vừa nói: “Đâu có đâu có. Một nhà tỷ tỷ muốn đi nơi nào?” Xem bộ dạng bọn hử không giống như chuyển nhà, giống như là đi giang hồ biểu diễn. Nhìn trượng phu của phụ nhân vẫn chưa lên tiếng, bộ dạng trung thực, thân thể cũng rất cường tráng, mặc cũng là y phục gọn gang tiện di chuyển.

“Đi khắp tứ xứ, diễn xiếc tạp kỹ, kiếm miếng cơm ăn.” Phụ nhân vừa nói chuyện vừa xới cơm, “Bên kia là xe ngựa của chúng ta. Muội muội đây là muốn đi nơi nào?”

“A... chúng ta?” Diêu Tín Hoa nhìn canh thịt, lại nhìn Diệp Thiếu Phong đang lặng lẽ ăn cơm. Cho tới bây giờ cũng không có mục đích cố định, bỗng dưng nổi hứng chiêm đa số, tự dưng bị hỏi, ngược lại nhất thời không nghĩ ra địa danh.

“Đi đâu?” Phụ nhân chợt cực kì nghiêm nghị hỏi lại một lần.

Diêu Tín Hoa sững sốt, sau phát hiện không phải là hỏi nàng.

Thì ra hai hài tử kia đang ôm chén cơm lén chuồn ra bên ngoài. Bị mẫu thân quát, sợ đến đứng lại, liền đầu cũng không dám quay lại.

“Nương...” Hai hài tử giống như con mèo nhỏ mới sinh, khiếp khiếp nhược nhược.

“Không cho đi! Quay về ngoan ngoãn ăn cơm cho ta!”

“Nhưng mà nương...”

Giọng phụ nhân mềm xuống một chút: “Nương biết tâm tư của các người, nhưng chúng ta không có dư sức lực để làm.”

“Nương — Hai hài tử quay đầu lại, đều cong môi.

Diêu Tín Hoa cùng Diệp Thiếu Phong hai mặt nhìn nhau, không hiểu nguyên do.

“A — thì ra là vậy.” Khóe miệng Diêu Tín Hoa mang theo ý cười xấu xa.

Sau khi dùng cơm xong, Diêu Tín Hoa dụ dỗ tiểu cô nương nói ra vừa rồi bọn họ muốn đi đâu. Thì ra trong bụi cỏ bên ngoài trạm dừng chân có một con chó nhỏ bị người ta vứt bỏ đang nằm, gãy một chân, rất đáng thương. Đoán là hai hài tử muốn ôm nó về nuôi, cha nương lại không đồng ý.

“Ta có thể chữa cho nó!” Nàng dương dương tự đắc, một bộ dạng thiên hạ duy ngã độc tôn.

“Thật!?” Bốn con mắt lập tức sáng long lanh.

“Đương nhiên là thật! Nhưng ta có một điều kiện.” Ý cười xấu xí lan đến tận trong mắt.

Diệp Thiếu Phong bỗng nhiên muốn chạy trốn, nếu như bây giờ nàng không dựa vào trên người hắn.

Đáng tiếc đây thật sự là cơ hội tốt ngàn năm có một, nàng mới sẽ không cho hắn chạy mất. “Nếu như các người có thể khiến cho đại ca ca này kêu ta một tiếng Tỷ tỷ tốt — ta không chỉ trị thương cho con chó nhỏ này, ta còn đáp ứng các người sẽ nuôi nó!”

Bốn con mắt sáng long lanh lập tức chuyển sang khuôn mặt đau khổ của Diệp Thiếu Phong: “Đại ca ca!”

Diệp Thiếu Phong không biết cái này có phải gọi là “ép Thiên Tử lệnh chư hầu” hay không. Chỉ có thể nói với tính cách không buông tha cho bất kì cơ hội nào có thể lợi dụng được của Diêu Tín Hoa, đi làm khắt cái thật là uống phí. Nàng nên làm thương nhân mới đúng — gian thương.

“Đại ca ca!” Sáng long lanh cộng thêm tha thiết.

Thật ra thì các người cũng bị lừa! Cho dù các người không cầu nàng, nàng cũng sẽ chữa trị cho con chó nhỏ kia! — Hắn muốn nói như vậy cỡ nào a! Nhưng vào giờ phút này hắn như thế nào nói ra miệng được đây?

Da đầu a! Cứng rắn lên! “Tỷ...”

“Tỷ?” Sáu con mắt sáng lên.

Lý trí a! Nhanh đi sang một bên đi! “Tỷ...”

Bốn bàn tay nhỏ bé khẩn trương bắt lấy ống tay áo của hắn.

Một giọt mồ hôi lạnh lăn xuống trán — “Tỷ à ờ...”

“Cái gì? Ta không nghe rõ!”

“Tỷ... tỷ tốt...”

Diêu Tín Hoa cười như nở hoa trên mặt: “Tiểu Phong ngoan, mang hòm thuốc của ta ra đây đi.”

Diệp Thiếu Phong lập tức quay đầu đi.

“Đại ca ca đỏ mặt!” “Đại ca ca ngay cả lỗ tai cũng đỏ! Đại ca ca bị bệnh sao?”

“Yên tâm yên tâm, đại ca ca chỉ đang xấu hổ mà thôi.” Ôi! Ánh mắt trời rực rỡ cỡ nào! Cuộc sống tốt tốt đẹp đường nào!

Trong nháy mắt, mỹ thanh niên xấu hổ cũng bị cảnh tỉnh, nếu sau này bọn họ có hài tử, tình huống hôm nay nhất định sẽ không ngừng lặp lại. Thật là... Không rét mà run a...

Kết quả Diêu Tín Hoa nhờ vào chữa khỏi vết thương ở chân cho con chó nhỏ, thành công thắng được tôn kính cùng tin cậy của hai hài tử, cũng tiếp nhận ý tốt của gia đình bọn họ, đi theo xe ngựa cùng nhau vào huyện thành. Nhưng lại cự tuyệt lời mời tiếp tục đi chu du cùng nhau, ôm chó con rời đi.

Trước khi chia tay, Diêu Tín Hoa sờ đầu hai hài tử đang lưu luyến không rời, cười an ủi bọn họ: “Nếu như các người có duyên với nó, nhất định sẽ còn gặp lại. Trước khi gặp lại, các người nhất định phải cố gắng lớn lên!”

Diệp Thiếu Phong mở quầy hàng bắt đầu bán nhan — theo Diêu Tín Hoa.

Chỉ có vào lúc này, Diêu Tín Hoa mới cho phép hắn xuất đầu lộ diện. Mà nàng lại giấu đầu giấu đuôi núp ở một bên, y như tiểu tức phụ.

Gian hàng họa buôn bán cũng không tệ lắm, có mua tranh có sẵn, có yêu cầu vẽ chân dung. Còn có vài người vô sỉ, một văn không trả, lại cứ đi tới đi lui dưỡng mắt. Nói tóm lại, chính là “có tiền thói phong tiền, không có tiền thói phong người”.

Bọn họ cũng không tham, khi lợi nhuận đủ để chi tiêu ấy ngày lại thu quán. Cũng sợ làm náo động quá rước lấy phiền toái không cần thiết.

Bên kia Diệp Thiếu Phong cực kì bận rộn, bên này Diêu Tín Hoa trêu chọc vật nhỏ còn chưa hồi phục tinh thần hoàn toàn — a, nó cũng không phải chó con, mà là một con sói con.

“Hoan nghênh gia nhập bang lưu lạc Ngũ Hồ Tứ Hải, Tử Tử!”

“Ồ —“

“Hà? Người nói người thích tên của người? Thật tốt quá! Thật biết nghe lời thật biết nghe lời!”

Cái mũi nhỏ cau cau. “Ồ ô —“

Nàng chụp cái đầu nhỏ của nó: “Yên tâm, ta nhất định sẽ huấn luyện người thành chó nuôi trong nhà trung thành nhất thiên hạ!”

“Ồ...!” Tử Tử nhất thời hỏa khí công tâm, hôn mê.

Sau giữa trưa trời nắng gắt, nướng đến mức Diêu Tín Hoa hơi cháy đen. Đang định nói Diệp Thiếu Phong còn bao lâu nữa mới bán xong, một bóng đen phủ lên, ngăn cách ánh mặt trời, nhất thời rất mát mẻ.

Không cần quay đầu lại cũng biết là hắc. Kì quái là, hắc đứng đó cũng không nói chuyện, chỉ thở dài một tiếng.

“Sao vậy?” Nàng tò mò hỏi.

Giọng hắc đầy ý nghĩ sâu tính kĩ: “Ta nghĩ rồi — nếu sau này chúng ta có hài tử, vẫn từ ta chăm sóc thôi.”

“Gi?” Mặc dù nàng vốn tính toán quăng hết việc chăm sóc ăn uống ỉa đái của trẻ sơ sinh cho đồng dưỡng phụ làm, nhưng nghe giọng điệu này của đồng dưỡng phụ giống như là hắc định bao luôn việc cho bú sữa ấy.

Lấy ra dấu lập đội lên. “Thu quán rồi. Đi ăn thịt kho thôi.”

“Da!” Vui mừng hơn hử ném Tử Tử vào sọt, hai tay giơ lên cao, “Công ta!”

“Ồ...” Thật là đau! Thật là vô nhân tính! Cư nhiên “ném” nó đang có thương tích trong người vào sọt!

Diêu Tín Hoa vùng tay lên: “Lên đường!”

Tối đó bọn họ ở một khách điểm giá rẻ nghỉ ngơi một đêm.

Ngày kế, Diệp Thiếu Phong đi ra ngoài mua trước giấy mực cùng một ít kim chỉ về, hai người một sói lúc này mới thông thả lên đường.

“Thật không cần công?”

“Không cần đâu! Ta có thể đi. Ta mới không giống con chó ngốc, chân bị thương cần người công đi!” Diêu Tín Hoa cố ý nói về hướng Tử tử đang cuộn mình trong giỏ. Nàng vết thương lành đã quên đi, mới có thể đi đứng được một chút đã lớn lối.

“Đừng cố sức.” Hắc phối hợp với cước bộ của nàng, “Nếu lại đau nữa nhớ nói ta.”

“Yên tâm yên tâm. Tự ta biết.”

“Thật muốn đi Hoàng Sơn?”

“Đương nhiên là thật! Đó là giấc mộng hồi nhỏ của ta!”

“Ta còn tưởng giấc mộng hồi nhỏ của người là Quế Lâm.”

“Giấc mộng hồi nhỏ của ta là đi Quế Lâm thuận tiện đi Hoàng Sơn.” Nơi nàng thuận tiện muốn đi há chỉ có Hoàng Sơn? Căn bản là đi đến chỗ nào coi là chỗ đó chứ?

Không xa phía trước là một ngã ba.

Mím cười. “Người biết Hoàng Sơn ở hướng nào không?”

“Vậy mà còn phải hỏi! Đương nhiên là ở phía nam rồi...!”

Đi tới ngã ba rồi.

“Thiếu Phong, người đi đâu vậy?” Nàng một phen đi về một hướng khác Diệp Thiếu Phong.

“Hoàng Sơn a.” Vô tội nháy nháy mắt.

“Hoàng Sơn ở phía nam!” Cường điệu.

“Ta biết rõ.” Vô tội nháy mắt lần nữa.

“Phía nam ở chỗ này!” Dùng sức chỉ qua.

Ánh mắt hẩn hình như mang chút đồng tình: “Tín Hoa, mặt trời mọc hướng vào và lặn hướng nào?”

“Còn cần phải nói! Đương nhiên là mọc từ hướng đông lặn về hướng tây rồi!” Vừa rồi hẩn hỏi nàng vấn đề ngay cả trẻ ba tuổi cũng biết, nàng có chút tức giận! Nàng tức giận vung tay lên, chuẩn bị chỉ mặt trời cho hẩn nhìn. Lần này đến lượt nàng nháy mắt. Tại sao mặt trời ở hướng tương phản hướng nàng phải đi? “Kỳ quái, mặt trời như thế nào lại chạy đến phía bắc?”

Hẩn rất dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ mê mang của nàng. “Tín Hoa, mặt trời không chạy đến phía bắc, bên này mới là hướng nam.”

“!!”

Đây là hẩn sau khi gặp lại nàng mới phát hiện được: thì ra trước kia bọn họ đi đến Tứ Xuyên, cũng không phải do Diêu Tín Hoa sắp xếp, mà là nàng tùy tiện đi đến. Mà sau khi bọn họ tách ra, nàng có lẽ vốn muốn đi Kinh Thành cơ, nhưng lại bởi vì không rành phương hướng, đi lung tung trên đường ngẫu nhiên cứu Thương Thương, giống như bầu vịu được một cái kim chỉ nam, kim chỉ nam đi tới đâu nàng đi theo tới đó. Nếu không có Thương Thương, nàng đã sớm đi tới Tây Vực cũng không chừng.

Diêu Tín Hoa, là một kẻ mù đường.

Khi Diệp Thiếu Phong nghĩ ra được điểm này, cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái.

Hẩn rất cuộc hiểu rõ, bản đồ chữ như gà bới năm đó cũng không phải do Diêu Tín Hoa cố ý chỉnh hẩn. Cũng rất cuộc hiểu rõ tại sao đường từ tiểu viện trong núi của bọn họ đi đến chợ ba canh giờ đã đủ để đi rồi về một lần, mỗi lần Diêu Tín Hoa đi đều phải tốn năm canh giờ, hơn nữa khi về nhà nhìn thấy hẩn sẽ vui mừng như vậy.

Tử Tử nằm trong giỏ, mặc dù nghe không hiểu cuộc đối thoại của chủ nhân, lại dựa vào trực giác của dã thú cảm nhận được bầu không khí quần bách đang phiêu đảng.

Diêu Tín Hoa lần đầu tiên ở trước mặt đồng đường phu không ngóc đầu lên được.

Nhưng mà, có một việc, nàng nhất định phải nói!

“Thiếu Phong! Người tự giác chăm hài tử là tốt, nhưng sữa vẫn để ta cho bú đi!”

46. Chương 46

“Trên đời có một loại người, sinh ra dùng để họa quốc ương dân.”

Vương lão hán bán trái cây gặp người là nói — kể từ sau khi có hai nam nhân hỏi thăm khuê nữ nhà hẩn tìm người tại sạp trái cây.

“Nếu không phải thê tử mất sớm, ta đây tuyệt đối sẽ không để khuê nữ ra ngoài giúp một tay a!”

“Sư đệ, hay là để ta thám thính đi!”

Phong Vô Tình đột nhiên ngăn lại Tướng Lý Trí đang định đi tới thám thính tin tức.

Tướng Lý Trí nháy mắt, nói: “Tốt.” liền ôm thỏ trắng ngoan ngoan đứng nghiêm một bên, bắt quá khóe miệng lại mang ý cười tựa tiểu phi tiểu.

Chư vị thắc mắc vì sao Phong Vô Tình chủ động xin đi giết giặc? Không vì cái gì khác, chỉ vì trên đường bọn họ đi, luôn do Tướng Lý Trí thám thính tin tức. Nếu đối tượng là nam nhân thì không sao, khổ là khổ mấy thiếu nữ mới lớn luôn phải gặp. Mỗi lần Tướng Lý Trí nói chuyện với nữ hài nhi nhà người ta, một khi xoay người đi, thật không biết câu đi bao nhiêu tâm hồn của thiếu nữ a! Phong Vô Tình yên lặng thu hết tất cả vào trong mắt, sâu sắc cảm giác tiểu sư đệ này của hắn thật sự không thích hợp xuất đầu lộ diện, quyết định nếu lại muốn thám thính tin tức, liền đổi thành hắn.

Chỉ thấy Phong Vô Tình ho khan hai tiếng, đi về phía trước, thì lễ một cái: “Vị tỷ tỷ này, tại hạ muốn hỏi ngài một chút về hai người...”

“Ồn ào —!”

Hắn còn chưa thi xong lễ, một chậu máu đã dội tới.

“Máu cú! Bớt quyền rũ thê tử ta!”

Phong Vô Tình thành linh bị đại ca bán thịt heo dội một cái, chỉ cảm thấy khó hiểu, bất đắc dĩ một thân chật vật cũng không tranh luận được, không thể làm gì khác hơn là tạm thời thôi lui.

Tướng Lý Trí đã sớm cười đến không đứng thẳng lên được.

“Sư đệ, người cười cái gì?” Phong Vô Tình cực kì buồn bực, quay về khách sạn liền vội vàng tắm rửa thay y phục.

Tướng Lý Trí vuốt ve tai thỏ, không nhanh không chậm nói: “Chẳng lẽ sư huynh không nhận ra? Người còn chưa đi sang, vị đồ tể nương tử kia đã sớm dán chặt mắt vào người. Người còn muốn đi bắt chuyện với nàng, vị đại ca đồ tể kia không sót ruột mới là lạ.”

“Ai nha sư đệ, ta chỉ là thấy đồ tể nương tử nhìn người không chớp mắt, mới chủ động đi hỏi thay người chứ sao. Làm sao ngờ được trượng phu của nàng đã đứng sau gian hàng rửa tay, còn không phân được phải trái đối ta một chậu nước bẩn.”

“Sư huynh, người thật đúng là hồ đồ!”

Tướng Lý Trí lắc đầu một cái, thông thả đi ra ngoài tản bộ.

Giống như sư huynh không chút nào nhận ra sức quyến rũ của mình, thật không biết nên nói là đáng quý hay đại trí giả ngu.

Ngẩng đầu nhìn trời. Mây trắng nhìn đậm trời xanh biếc. Là một ngày đẹp trời. Người, cũng không dễ tìm.

Tuổi, chính là bí mật cùng chỗ đau của nữ nhân hơn ba mươi.

Diêu Tín Hoa đã hơn hai mươi chín, Diệp Thiếu Phong vẫn nhỏ hơn nàng năm tuổi.

“Ta có!” Yên lặng hồi lâu, nàng nhú mày, mặt lộ vẻ vui mừng.

Hắn y như vừa nuốt sống một quả trứng gà, âm thanh đều đặn từ trong kẽ hở ra: “Người... có ~ rồi hả?”

“Ân!” Nàng tràn đầy tự tin gật đầu.

Hắn không thể tin nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của nàng: “Mấy... tháng?”

“Hả?” Nàng kỳ quái phản ứng của hắn, “Mới vừa có, thì sao?”

“Mới vừa!?” Trứng gà theo giọng nói đột nhiên bén nhọn lên của hắn vọt ra ngoài, biến mất trong không trung.

“Không sai, mới vừa.” Nàng bịt lỗ tai, nhú mày, “Người phản ứng lớn như vậy là sao? Ta có chủ ý trước người, không phục à? Như đã nói, người vẽ tranh là phải chú ý, võ công mèo quào Phong Vô Tình truyền thụ cho người cũng phải chuyên cần luyện đấy! Nam nhân a, vừa qua nhục quán, rất dễ mập, hơn nữa buông thả bản thân, thân thể suy sụp càng mau. Mặc dù...” Buông thả bản thân hình như là nói nàng. “Em hèm... Cho nên người tuyệt đối không được quên giữ vững vóc người. Bì ta thấy được người tăng vòng bụng

liền thăm! Vừa hay bây giờ đang rảnh, cho ta kiểm tra một cái xem có mập hay không!” Nói xong, nàng lại bắt đầu gỡ trờ.

Hắn suýt nữa lỡ tay bóp chết nàng.

“Ai da da, Thiếu Phong, thời tiết ẩm áp như vậy, sao người run dữ thế?” Chắc chắc, làn da thật mịn màng, sờ lên cảm giác lại tốt như vậy, oa ha ha.

“Tín Hoa,” Hắn không thể nhịn được nữa kìm hai tay không an phận của nàng ra sau lưng, nửa người trên chỉ có một lớp y phục ngăn cách, vô cùng thân mật, “Người tốt cuộc có biện pháp gì để khống chế con sói ngu ngốc này động dục?”

Nàng thản nhiên cười: “Đơn giản! Thiến nó!”

Ngao —!!!

Không cần a! Nó mới hơn tám tháng thôi a! Phòng ngừa chu đáo cũng phải có chừng mực chứ!

“A! Thuyền tới rồi! Nhà dò! Chúng ta muốn thuê thuyền!” Nàng vui vẻ nhảy ra khỏi ngực hắn, ngoắc một con thuyền nhỏ đang cập bờ. Đề tài thảo luận được khởi xướng để giết thời gian tuyên bố kết thúc. Chợt nhớ tới cái gì, nàng quay đầu lại, rất nghiêm túc nhắc nhở hắn: “Y phục!”

Hắn cúi đầu nhìn nửa thân trên vừa bị ma trảo của nàng chà đạp. Than thở.

“Thời tiết thật tốt!” Diêu Tín Hoa vô cùng thỏa mãn đắm chìm trong ánh nắng mặt trời. Lên thuyền đã ba ngày, nàng vui đến quên cả trời đất.

“Cẩn thận!” Một đôi tay dịu dàng từ đằng sau ôm lấy thân thể cơ hồ sắp lao ra ngoài của nàng.

“Thời tiết thật tốt!” Nàng vui vẻ xoay người đối mặt với hắn, “Thiếu Phong, ta rất yêu người đó!”

Sau đó không ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của hắn đỏ bừng lên.

Đây là một trong những thành quả mà Diêu Tín Hoa ở trên nghiên cứu ra trong lúc nhàm chán. Ví dụ như làm cái gì sẽ khiến Diệp Thiếu Phong đỏ mặt, làm cái gì sẽ làm hắn gợn chân, trên đời nào sẽ khiến hắn bộc phát thú tính.

“Cách xa mép thuyền một chút, nếu như thuyền lay động sẽ rất nguy hiểm!”

Bọn họ đang trên đường thẳng tiến đến Quê Lâm, bị cảnh sơn thủy hấp dẫn, kết quả liền mướn một chiếc thuyền nhỏ, bắt đầu thoải mái lướt đi trên nước.

“Thiếu Phong, hình như hành lí của chúng ta ngày càng nhiều.” Điểm tâm hắn mang về khoang thuyền cũng nhiều.

“Đúng vậy a...” Mặc dù bọn họ vẫn tuân theo nguyên tắc mang hành lí nhẹ nhàng, nhưng lộ tuyến cũng hết sức du sơn ngoạn thủy, cho nên Diệp Thiếu Phong cũng vơ vẩn càng nhiều. Dĩ nhiên cũng bán đi không ít, chỉ là luôn có mấy tấm mình yêu thích, thuận tay lưu lại, bất tri bất giác biến thành một đống. Ánh mắt Diệp Thiếu Phong từ hành lí chuyển sang bên cạnh, “Chỉ là hành lí lớn nhất lại là ‘cái này.’”

Diêu Tín Hoa giống như cũng mới phát hiện, kêu lên: “Trời ạ! Tiểu Tử Tử đáng yêu của ta đâu mất rồi!? Lúc nào thì biến thành con sói to ngu ngốc rồi!”

Ngao —!

Con nào đó bất bình kêu lên.

Cũng không phải do nó muốn lớn như vậy!

Diệp Thiếu Phong cười mỉa: “Không bằng chúng ta nhân cơ hội này ném nó vào trong nước tự sinh tự diệt đi! Nếu không sẽ luôn bị người ta nghi ngờ chó chúng ta nuôi sao lại giống sói đến vậy.” Hắn thủy chung không thể quên được thảm sự bức Vân Hải đồ hắn mất ăn mất ngủ để hoàn thành bá tháng trước bị Tử Tử hủy đi.

Gào khóc —!

Nó là sói a! Không phải chó! Dù gì cũng phải cho sói về núi, sao có thể ném sói trôi sông! Thật là vô nhân tính mà!

“Nói cũng phải. Gần đây Tử Tử cũng không muốn vấy đuôi giả làm chó, nếu cứ tiếp tục như vậy bị người nhận ra, bị loạn côn đánh chết, chẳng bằng bây giờ ném nọ vào sông, có lẽ còn có đường sống.”

Gào khóc ngao...!

Nữ hiệp tha mạng! Đại hiệp lưu tình a! Xem ở phân lượng ta đây còn có thể tha khăn lau chân, tha cho sói con một cái mạng nhỏ đi! Sói con sau này nhất định gặp người liền vấy đuôi! (mẫu thân, ngài thường dạy nhi tử, vì sinh tồn không từ thủ đoạn. Hôm nay nhi tử cũng vì bất đắc dĩ mới làm mất mặt của sói, cầu ngài nhất định phải tha thứ nhi tử a!)

Diêu Tín Hoa thấy bộ dạng bi thống bỏ nghĩa lấy sinh của Tử Tử, không nhin được phun bánh đậu xanh trong miệng ra đầy đất: “Khụ khụ khụ... Ha ha... Khụ khụ...”

Diệp Thiếu Phong vừa giúp nàng vỗ lưng thuận tức vừa rót nước trà đưa cho nàng: “Đã kêu người ăn từ từ rồi.”

“Ai nha, khụ khụ, Thiếu Phong, ta thấy người cũng không cần bán tranh nữa, để cho Tử Tử đi diễn xiếc cũng đủ cung dưỡng chúng ta rồi.”

Ngao!

Thiệt hay giả?

Diệp Thiếu Phong buồn cười. Đứng dậy ra ngoài khoang thuyền ôm giỏ cá vào, lấy ra hai con, “Đặc biệt câu cho người, ăn đi!”

Hai mắt Tử Tử sáng lên: chủ nhân người thật là tốt a!

Diêu Tín Hoa không chịu nổi mùi tanh của cá, nôn khan một cái: “Tử Tử, ngậm cá ra bên ngoài ăn đi.”

Đáng tiếc giờ phút này trong mắt Tử Tử chỉ có cá, nào còn quan tâm cái khác.

“Nôn...”

Mắt Diêu Tín Hoa biến sắc, che miệng chạy ra ngoài khoang thuyền.

Diệp Thiếu Phong vội vàng đi theo ra ngoài. “Tín Hoa! Không sao chứ?”

“Không có việc gì... Nôn, chỉ là có chút buồn nôn... Nôn...” Ngực thật khó chịu, lại cái gì cũng không nôn ra được, chỉ nôn khan mà thôi.

“Tín Hoa, người sẽ không là... lại say sóng?”

Diêu Tín Hoa thoáng chốc đen nửa mặt: “Người có tin ta sẽ hôn mê cho người xem không?” Cho dù ngày đầu tiên nàng lên thuyền nôn đến long trời lở đất, nhưng bây giờ gió êm sóng lặng, không có lắc lư đung đưa cái gì, nàng say cái gì sóng chứ! Thật là uống công đi theo nàng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ thật sự không nghĩ được khả năng khác sao?

“Nghiêm trọng như vậy? Ta đỡ người về khoang thuyền nghỉ ngơi.”

Ai, phải nói nàng cũng không có gì để oán trách. Chuyện của nữ nhân trừ sinh con ra, nam nhân này còn có gì mà không biết làm?

Vừa bắt mạch cho bản thân, vừa đếm lại ngày kinh nguyệt.

Đúng vậy a, trừ sinh con ra.

Chân mày nàng nhíu lại nửa ngày.

“Không có việc gì... chứ?” Nhìn mặt nàng bí hiểm, không khỏi khẩn trương.

“E hèm, không có việc gì.” Nàng thở dài một hơi, nằm lên giữa giường.

Còn muốn một chiếc thuyền đi khắp thiên sơn vạn thủy nữa cơ, xem ra phải từ bỏ rồi. Ai, đây chính là kết quả của tham luyến nam sắc a! Thật là tự làm bậy không thể sống.

“Thật không sao chứ?”

Nàng ngoắc ngoắc ngón tay: “Nếu như ta nói có chuyện, người có phải sẽ nhảy thoát y cho ta xem không?”

...

Xí! Chỉ biết là sẽ đi mà!

Một cơn buồn ngủ ập tới, lật người, ôm chần, trầm trầm tiến vào mộng đẹp.

Hôm nay bắt đầu chần heo rồi.

Bút vẽ trong tay không biết dừng lại bao nhiêu lần, mới vừa phác họa ngọn núi ở đằng xa, bất giác đã từ từ đến gần.

Mỗi lần vừa nói đến chuyện đứng đắn, nàng nhất định sẽ đổi chủ đề. Nhiều năm như vậy, tật xấu này không chút thay đổi. Có lúc hẳn thật muốn ấn nàng trên đùi đánh mông nàng một trận — nếu như không phải trước kia nàng than vãn “Nếu người còn dám đánh mông ta, ta liền nuôi nam thiếp cho người xem”.

Nàng nói là làm, mà hẳn lại tuyệt không hoài nghi.

“Quan nhân, tôn phu nhân say sòng còn chưa khỏe? Hình như đã nằm trong khoang thuyền hai ba canh giờ. Thê tử ta vừa mới làm cơm trưa xong, ở đây còn có chút trái cây vị chua, cho phu nhân ăn một ít, có lẽ sẽ khá hơn chút.”

Nhà đồ ăn cần bưng tới một bàn thức ăn.

Hắn khom người nhận lấy: “Đa tạ.”

Thì ra đảo mắt đã đến trưa rồi.

Đẩy cửa đi vào, nàng vẫn còn đang ngủ. Ôm chần vo thành một cục. Không biết nằm mơ thấy cái gì, một hồi cười một hồi lại cau mày.

“Tín Hoa, dậy ăn cơm trưa.” Nhẹ nhàng kêu nàng.

Không có phản ứng.

Không thể làm gì khác hơn là dùng hết biện pháp, gãi gãi lòng bàn tay nàng. Quả nhiên tay nàng quơ một cái, về mặt bất mãn mở mắt. Nhưng thân nhiệt nàng hình như có chút cao.

“Thơm quá! Có gì ngon ăn?” Người thật giống như tỉnh táo, trong giọng nói còn mang theo lười biếng.

“Đại nương nhà đồ làm cháo cá, còn có một đĩa trái cây chua, nếm thử chút không?”

“Àn... Ta muốn ăn trái cây!” Nàng ngồi dậy, còn chưa ăn đã nhăn mặt.

“Thật muốn ăn?” Chần chờ đưa một quả đến miệng nàng.

Quả nhiên, “Chua chết ta!!”

Lập tức đưa tay ra hứng: “Chua thì nhả ra.”

Nàng lắc đầu, đành phải nuốt trái cây chua xuống. “Mau đưa cháo cá cho ta!”

Cháo cá vào bụng, nàng rút cuộc thư thái. “Ăn ngon quá! Thiếu Phong, ta có việc muốn nói cho người.”

Thấy khóe miệng nàng dính cháo, không nhịn được tiến tới ăn hết. “Chuyện gì?”

Nàng tiến lên hôn hắn, “Ta mang thai.”

“...?”

Không có phản ứng? Lặp lại lần nữa. “Thiếu Phong, ta, có, thai, rồi.” Ung dung chờ hắn giật mình nhảy cao ba thước, sau đó kích động ôm lấy nàng xoay ba vòng.

Nhưng Diệp Thiếu Phong cứ như đã hóa đá, phản ứng gì cũng không có, chỉ không nói một lời đứng lên, đi tới bên bàn, cầm lên giỏ đựng đồ thêu thùa bắt đầu sửa vá y phục.

Diêu Tín Hoa giống như tượng Phật nằm, một tay chống đầu nằm nghiêng nhìn sau lưng hắn.

Nhìn hắn một hồi dừng may vá ngăn người, một hồi lại lắc đầu, một hồi lại hừ nhẹ hai tiếng.

Quan sát nửa ngày, Diêu Tín Hoa mở miệng nói: “Thiếu Phong, người đang cười trộm?”

Ngừng may vá. Diệp Thiếu Phong cũng không quay đầu lại đi về phía cửa.

“Đợi đã nào...! Ta nói...!” Bùm! “...Khung cửa thấp...”

Diêu Tín Hoa cười.

Mặc dù không phải phản ứng mà nàng mong đợi, nhưng đây là phương thức biểu hiện vui sướng của Diệp Thiếu Phong, có gì không thể?

“Chúc mừng chúc mừng! Chúc mừng quan nhân cùng phu nhân! Chú ý dưới chân, đi thong thả a!”

Không ngoài dự đoán của nàng, Diệp Thiếu Phong quả nhiên kêu nhà đồ cặp vào bờ gần nhất. Sau đó phu thê hai người được nhà đồ chúc mừng đưa xuống thuyền.

Sau này còn gặp lại, thuyền nhỏ của nàng!

Nhưng mà có chuyện nàng phải cho Diệp Thiếu Phong biết — “Chúng ta có thể không cần đi như rùa bò như vậy không?”

“Không được!” Diệp Thiếu Phong rất kiên trì, “Bây giờ người đang có thai, không thể nhảy loạn lung tung như trước nữa.”

“A! Chúng ta thật sự bị rùa vượt qua!” Chỉ vào một con rùa ngồi trong sọt trên xe lừa nghênh ngang rời đi oa oa kêu to, “Thứ nhất, ta trước kia không có nhảy loạn lung tung. Thứ hai, ta chỉ mang thai mà thôi, không phải biến thành búp bê sứ, không có yếu ớt như vậy. Thứ ba, chờ ta nghĩ ra lại nói!”

Bị Diệp Thiếu Phong để ý che chở cẩn thận như vậy, eo nàng sắp gãy tới nơi rồi.

Sớm biết vậy chờ bụng lớn hơn nữa hẳn nói cho hắn biết.

“Thật không sao chứ?”

“Ta làm sao có thể lấy hài tử của chúng ta ra nói đùa chứ?”

Về mặt vẫn như lâm đại địch cuối cùng cũng thả lỏng, “Vậy chúng ta đi bằng một nửa tốc độ tản bộ bình thường đi.”

“Người có tin ta vừa đi đường vừa ngủ cho người xem không?”

“Vây... liền nhanh hơn một nửa một chút?” Hắn cứ như đang cắt đất bán nước.

“Gi?”

“Được rồi, vậy thì giống như tản bộ bình thường vậy...” Toàn bộ lãnh thổ đều bị bán ra ngoài.

“Vây còn tạm được.” Được tiện nghi còn ra vẻ, “Không cho than thở nữa! Sẽ mau già đấy.”

Diệp Thiếu Phong không thể làm gì khác hơn là chuyển thành không tiếng động than thở, ngay sau đó bật cười.

Có lẽ hắn thật sự khản trương quá mức. Nhưng vừa nghĩ tới trong thân thể Tín Hoa đang dựm dực tiểu sinh mệnh đầu tiên của chung hai người, thật sự khó có thể giữ lòng bình tĩnh.

“Thiếu Phong... Thật ra thì ta cũng rất hồi hộp.” Phụ nhân ở tuổi nàng, có thể đã con cái thành đàn, mà nàng chỉ mới mang thai lần đầu. “Cho nên người nhất định phải tin tưởng ta, ta sẽ bình an sinh ra hài tử của chúng ta.”

Diệp Thiếu Phong dừng bước, dịu dàng ôm lấy vai nàng, trán chạm trán với nàng:

“Ta tin tưởng người!”

47. Chương 47

Hắn tin tưởng nàng mới là lạ!

Điều Tín Hoa tức giận nhìn sợi thừng mềm quấn trên tay phải và chân phải mình, chúng bị chia ra trói trên cột giường. Mà người bên gối ẩm áp đã không thấy tung tích. Nàng thử tháo nút thắt ra, lại phát hiện Diệp Thiếu Phong sử dụng cách thắt rất đặc biệt; mặc dù không phải là thắt chết, nhưng cũng thể vừa kéo đã tháo ra được. Đúng lúc nàng đang tức giận nghiêng răng nghiêng lợi thì Diệp Thiếu Phong bưng nước rửa mặt trở lại.

Thấy nàng đang ở đó gương nanh múa vuốt, hắn sợ đến vội vàng đặt chậu nước rửa mặt xuống xông tới đè lại nàng: “Đừng lộn xộn, cẩn thận kéo động thai khí, để ta tháo cho.”

“Người làm vậy là có ý gì!” Nàng níu lấy lỗ tai hắn, trực tiếp rống vào đầu hắn.

Hắn không chút hoang mang giải thích: “Bởi vì người ngủ luôn không thành thật, ta sợ người té xuống giường. Lúc người tỉnh ta đương nhiên là tin tưởng người, nhưng lúc ngủ không phải ai cũng có thể đảm bảo được.”

Nàng kinh sợ đến suýt ngất xỉu: “Ta không nhớ là đã bồi dưỡng người thành Đường Tam Tạng...”

Đồng dưỡng phu không quan tâm hơn thua: “Rửa mặt đi, nước sắp lạnh rồi.”

Nữ Bá Vương thăm hỏi hận mình cẩn thận mấy cũng có sơ sót: “Cho ta cái chậu, ta muốn nôn...”

Hắn y như làm ảo thuật đưa tay lấy từ dưới giường ra một cái bình sứ nhỏ, nghiêng nhiên đã sớm chuẩn bị.

Điều Tín Hoa suýt nữa tắt thở, bị dọa bay mất một hồn một phách. Nàng từ lúc chào đời cho tới bây giờ lần đầu tiên cảm nhận được bị trượng phu săn sóc quá độ cũng là một loại thống khổ xa xỉ không cách nào nói rõ được.

“Người! Người từ nơi nào có được mấy thứ này?”

Mím cười: “Ta sáng sớm đi ra ngoài nghe bà mẹ có kinh nghiệm nhất trong thành nói như thế nào để bảo hộ và chăm sóc thai phụ. Vừa hay bà mẹ này đã sinh mười hai tử, cực kì quen thuộc với cuộc sống thường ngày của thai phụ, ta vừa hỏi nàng liền truyền thụ toàn bộ cho ta.”

Nôn, hộc máu.

Lại nói Nữ Bá Vương vốn định trở về núi ở một thời gian chờ sinh, bắt đắc dĩ đồng dưỡng phu kiên trì nói trong núi thiếu ăn thiếu mặc, mọi chuyện bất tiện, vẫn nên ở gần thành, thuê một tiểu viện, ổn ổn thỏa thỏa, mới là thượng sách. Vì thuyết phục nàng nghe lời, hắn thậm chí không tiếc sắc dụ, mê nàng thất điên bát đảo, vừa mở miệng ngoài nói được chính là nói phải.

Bây giờ nàng có thể hiểu được “thiên hạ không có mỹ nam ăn miễn phí” — người ăn hắn, được vui vẻ một lúc, cuối cùng mang thai khổ sở lại chính là người, mặc người định đoạt cũng là người, sinh sản khổ sở cũng lại là người. Oan uổng nhất là trong lúc mang thai mười tháng, mỹ nam để trước mặt người, người chỉ có thể nhìn không thể ăn, thật là lỗ vốn.

Tuy nói bây giờ đồng dưỡng phu phục vụ nàng chu đáo từ đầu đến chân, quả thực giống như ngày trước lại hơn hắn ngày trước. Nhưng nàng lại cảm thấy khắp nơi đều có cái gì không đúng, hận không thể một ngày giục ngựa ba nghìn dặm, còn phải một bên phi một bên lộn nhào trên lưng ngựa, tốt nhất là dọa đồng dưỡng phu sợ đến mồ hôi lạnh chảy thẳng ba nghìn thước, gan hồ biến thành đậu hũ non. Như vậy mới tiện cho nàng vẽ đẹp chà xát viên tròn.

Không sai! Điều Tín Hoa vỗ đùi. Nàng cuối cùng cũng tìm được chỗ không đúng — thì ra là nàng lần tiên trong đời bị mất quyền khống chế, bị đồng dưỡng phu đoạt đi rồi. Tiểu tử người được lắm! Lại dám thừa dịp nàng mang thai đoạt quyền! Nàng muốn phản kháng! Nàng muốn lấy lại quyền lực “giày xéo đồng dưỡng phu” của mình!

“Tín Hoa, tay nắm chặt như vậy không đau sao?” Diệp Thiếu Phong cực kì dịu dàng nâng tay Diêu Tín Hoa, đặt trên khóe miệng nhẹ nhàng hôn. Ánh mắt hắn giống như rượu ngon tinh khiết nhất thiên hạ, chỉ cần ngửi một cái đã đủ làm người say đi vào mộng đẹp rồi. Huống chi ánh mắt say lòng người này còn đang tập trung vào nàng?

Không được! Nàng sắp té xỉu rồi!

Nhìn con cá ngoan ngoãn mắc câu, bên miệng hắn xuất hiện ý cười bí hiểm, giọng nói khàn khàn nhộn nhạo vô cùng hấp dẫn, cho Diêu Tín Hoa một kích cuối cùng: “Cháo gà vừa làm xong, há miệng —“

Ai, mỹ nhân, tất cả đều nghe người!

Lam nhan họa thủy, mỹ nam khuynh quốc a!!

Nàng bắt đầu hoài niệm Tiểu Diệp Tử ỡm ở ngưỡng ngừng phong tình trước kia rồi, ít nhất khi đó nàng còn cầm giữ được một tia lí trí cuối cùng, không ngốc đến mức mỹ nhân nói đông ta không dám nói tây. Nhưng bây giờ đã bị hắn cười trên đầu, hơn nữa còn phản kháng không được. Làn thu thủy của mỹ nhân vừa chuyển (ý nói đôi mắt đẹp), lòng nàng liền mềm nhũn. Cũng lạ nàng, dạy dỗ quá thành công. Đây mới gọi là gieo nhân nào gặt quả nấy — gieo mỹ nhân? Ăn mỹ nhân? Hình như cũng không sai... Ngừng! Nàng đang suy nghĩ lung tung cái gì? Đối sách a đối sách! Để làm một thai phụ tự do, nàng nên nghĩ đối sách mới đúng!

Nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng hơi nhô lên: “Tiểu bảo bối, người nhất định sẽ đứng bên nương, đúng không?”

Một nữ nhân.

Một nữ nhân đang mang thai.

Một nữ nhân đang mang thai hơn nữa có trượng phu vẫn còn rất anh tuấn và có tài.

Nàng sẽ không có cảm giác an toàn.

Hơn nữa khi nữ nhân này tên là Diêu Tín Hoa, làm sao người có thể trông cậy vào nàng ngoan ngoãn ở nhà chờ trượng phu đi ra ngoài kiếm tiền trở về?

Cho nên hắn bị bọc lại cực kì chặt chẽ, mang theo chiếc ô giấy dầu, đi ra cửa.

Địa phương có tiếng người huyền ảo tốt đẹp đường nào a! Làm nàng nhớ lại cuộc sống xin cơm khổ cực nhưng lại tự do trước kia.

Đáng tiếc nàng đã không còn là tiểu nữ hài thiên chân hồn nhiên vô ưu vô tư nữa, ít nhất trước kia hài tử trong bụng được sinh ra, nàng cần phải ăn ngon ngủ khỏe, không thể tùy tính chạy ngược chạy xuôi nữa. Nhưng nàng còn có thể tản bộ, tỷ như tản bộ từ trong nhà đến nơi đồng dưỡng phu bán tranh, vừa rèn luyện đi đứng, vừa có thể giám thị ong bướm vờn quanh cha của hài tử nàng.

Nhưng nàng quên một chuyện, hơn nữa cho đến trước khi chuyện này xảy ra nàng không có nhớ tới: nàng là dân mù đường.

Nàng mê mang nháy mắt nhìn cây cầu nhỏ trước mắt trông có vẻ như đã gặp qua, không hiểu sao nàng rõ ràng không có đi lùi, lại gặp lại nó lần nữa. Khi nàng ý thức được chuyện gì đang xảy ra với mình, ngược lại bỏ cuộc. Bởi vì nàng cho là mình đã tìm được nguyên nhân vì sao nàng không thể kiên trì trở về núi định cư — nàng không phải là không kháng cự được sắc đẹp hấp dẫn, mà người duy nhất có thể dẫn nàng về lại không chịu đồng hành với nàng, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là lưu lại. Lưu lại, cho đến khi đồng dưỡng phu nguyện ý rời đi thành trấn này mới thôi.

Nhưng mà bây giờ, đáng chết, nàng lại lạc đường!

Nàng đã đoán trước được nếu nàng không thể về nhà trước khi đồng dưỡng phu thu quán, sẽ gặp phải hậu quả gì.

Đúng, nàng đại khái sẽ có mười ngày nửa tháng không được sờ vào thân thể sờ trăm lần cũng không chán kia. Đây vốn là nghĩa vụ đồng dưỡng phu phải thực hiện, nhưng bây giờ lại trở thành uy hiếp “nếu nàng không ngoan ngoãn sẽ không cho nàng sờ”.

Trời mới biết khi nàng nghĩ đến hậu quả đáng sợ này nàng khổ sở đến muốn nôn. Hơn nữa nàng cứ nhiên quên mang ô mai ra cửa.

Vì vậy nàng đứng nôn bên cạnh cây cầu. Rối tinh rối mù, nước mắt giàn giụa.

Trong lúc nhất thời cảm thấy yếu ớt lại uất ức vô cùng, trong đêm tất cả những từ ngữ bất nhã có thể nghĩ ra mắng một lần.

Đột nhiên, chiếc ô giấy dầu bị nàng nắm chặt không buông bị rút đi, một bàn tay đặt lên vai nàng.

Diệp Thiếu Phong cũng không quá tin tưởng thuyết diêm báo, nhưng sau khi mí mắt phải của hắn giật giật, hắn thấy được một bóng dáng rất quen thuộc.

Thế nhưng bóng dáng chưa đến gần đã biến mất trong dòng người, vì vậy hắn cho là mình hoa mắt.

Nhưng chỉ hai khắc sau, bóng dáng kia lại xuất hiện ở giao lộ cách hắn gần trăm bước, sau đó lung lay mấy cái, lại biến mất.

Nhưng lần này hắn xác định, đây tuyệt đối là nàng.

Nàng sợ đến không dám quay đầu lại, dùng khăn tay bịt mắt, thút tha thút thít: “Là người sao?”

Hắn hoàn toàn không che giấu tức giận: “Nếu không còn có thể là ai?”

“Ta cho là ta đã cải trang đủ kĩ...”

“Người nghĩ rằng chúng ta sống cùng nhau bao nhiêu năm?” Nàng dù chỉ hắt hơi trong đám người, hắn cũng có thể lập tức nhận ra. Huống chi nàng còn đỉnh đặc giờ lên cái ô hạnh hoa hắn vẽ.

“Ta không thích như vậy.” Mềm mại mặc hắn ôm lấy, giọng nói lại có chút không cam lòng, “Vốn không phải là như vậy.”

“Vốn phải là như thế nào?” Hắn biết rõ còn hỏi. Kể từ khi nàng mang thai, lập trường của bọn hắn giống như thay đổi. Hắn biết.

“Ta nuôi dưỡng người, dạy dỗ người. Sau đó người ngưỡng mộ ta, thuận theo ta. Ta nói đó là hươu người không dám nói là ngựa. Ta sẽ rất cưng chiều người, cũng sẽ có lúc đùa người, khi dễ người. Nhưng bây giờ toàn bộ đều đảo ngược! Trước kia là ta nuôi người, dùng cơm uy hiếp người cho ta sờ. Bây giờ là người nuôi ta, dùng thân thể uy hiếp ta phải ngoan. Người mỗi ngày chăm sóc ta giống như chim trong lồng tre, không có người liên yếu ớt không sống nổi.” Nàng mím môi, “Thành thật mà nói, loại cảm giác này làm ta khó xử.”

Nàng oán trách một đồng, thế nhưng hắn lại chỉ lặng lẽ đi, nửa câu cũng không đáp. Nàng không nhịn được ngẩng đầu nhìn hắn —

“Ta có phải đã thật lâu không nhìn thấy lỗ tai người đỏ?” Kể từ khi hắn bắt đầu tích cực sắc dụ nàng.

Hắn có chút không tự nhiên quay mặt đi, không đầu không đuôi nói: “Lưu đại nương nói — phụ nhân tuổi người mang thai lần đầu, tương đối nguy hiểm, phải đặc biệt chú ý bảo dưỡng, không thể lơ là khinh thường. Cho nên...”

Cho nên thật ra thì hắn cũng là vì khiến nàng ngoan ngoãn mà mạo xưng là trang hảo hán, bề ngoài cực kì cởi mở, kì thực bên trong cực kì xấu hổ?

Bầu vú bả vai hắn tay lại bắt đầu không đành lòng quấy rối cổ hắn.

“Thiếu Phong, ta rất yêu người đó ~”

Rất tốt, đỏ mặt!

“Ta đồng ý người sẽ ngoan ngoãn, nhưng người cũng phải đồng ý với ta một chuyện, được không?”

Rất tốt, nhiệt độ cũng tăng theo.

“Nếu người đáp ứng ta...” Thầm thì thầm thì, “Ta liền mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở nhà, người kêu ta ăn ta liền ăn kêu ta ngủ ta liền ngủ, nuôi mình thành béo trắng chờ sinh.”

Nhiệt độ giảm xuống, vẻ mặt kinh hãi trắng bệch.

Một kích cuối cùng: “Người là cha đứa bé a...”

48. Chương 48

“Tư mỹ nhân hề, lâm thể nhi chi dị. Môi tuyết lộ trở hề, ngôn bất khả kết nhi di...” (Có 1 chữ trong câu này QT ko biết, nên ta phán đại là “chi”, thông cảm ha >”<>

“La phu tử? La phu tử?”

“...Nguyên kí ngôn vu phù vân hề, ngộ phong long nhi bất tương. Nhân quy điều nhi trí từ hề, khương tấn cao nhi nan đương.”

“La phu tử, người đang đọc bài thơ bỏ đi gì vậy?”

Trong tiếng đọc thơ vang vang chui vào một âm thanh hung ác.

La phu tử nhất thời xanh nửa mặt.

Thai, thai, thai phụ này lại dám nói nói bài thơ “Cửu chương? Tư mỹ nhân” mà hấn thích nhất là đồ bỏ đi!

“La phu tử? Có nghe thấy ta nói không?”

Không nổi giận không nổi giận. Quân tử không chấp nhặt nữ nhân và tiểu nhân.

Nặn ra một nụ cười: “Diệp phu nhân người có điều không biết, đây là...”

“La phu tử người cười thật vặn vẹo, có phải người bị táo bón trường bụng tróc khí tán loạn không? Đến đây, ta viết phương thuốc cho người, bao luôn cho người thuốc kết lỵ. Không cần khách khí, cầm cầm! Tốt lắm! Phương thuốc này là đủ tiền thuê phòng tháng này rồi...!”

Nữ nhân ưỡn bụng ngâm nga tiểu khúc rời đi.

Gió mùa đông, hình như cực kì lạnh, thổi thẳng vào trái tim đóng băng của La phu tử.

“Thiếu Phong, ngày mai người không cần ra ngoài bán tranh!”

Đẩy cửa ra, lao vào lòng ngực ấm áp dù chỉ rời đi nửa khắc nàng cũng sẽ thấy nhớ nhung.

Hắn cẩn thận cách ra một khoảng để không áp lên bụng nàng.

“Người lại đi khi dễ La phu tử à?”

“Không có a! Ta rất sòng phẳng. Ta cho hấn phương thuốc, hấn miễn phí tiền thuê phòng cho ta.”

“Tín Hoa, trước kia người cũng không có không hiểu chuyện như vậy.”

Hơi bĩu môi, “Trước kia cũng không có ai đưa người lò sưởi tay còn gì?”

Hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Nàng ảo não dậm chân một cái, “Được rồi, ta thừa nhận là ta ghen tỵ! Nhưng ta cũng đau lòng người a, trời lạnh thế này, người còn phải đi ra ngoài.”

“Trước kia trời còn lạnh hơn, người còn không phải vắn ra ngoài xin cơm cho ta ăn sao?” Hắn vĩnh viễn cũng không quên, trời đông giá rét, nàng vội vàng đạp tuyết trở về, chỉ vì không để cho bánh bao nóng xốp thật vất vả mới chiếm được bị đông thành hòn đá.

Một quả người tặng ném sang, quỳnh cư ngọc đẹp ta mang đáp người — nàng bỏ ra, cho nên hấn nhận được. Chỉ thế mà thôi.

Nàng nở nụ cười hạnh phúc: “Ta à... Ừm...!” Sóng mắt dịu dàng trong nháy mắt bị vụn cong thành trợn tròn mắt.

“Câu kia không nên dùng để nói chơi.” Hấn nắm lấy gò má nàng, ánh mắt nghiêm túc, tuyệt không thỏa hiệp.

Nàng cau mày trợn mắt, cố gắng nhe răng, đấm đá, cuối cùng huyền hóa ra một đôi mắt đầm lệ, giống như đang nói: Tiểu Phong đại gia, ta không dám nữa.

Hấn buồn cười, nhưng cũng không buông tay, nhân tiện hôn lên đôi môi nàng đang vênh lên.

Nàng thầm than thở trong lòng: ai, lần này coi như nàng thua, đợi cơ hội lần sau vậy.

Chỉ là nói thật, nàng thật sự rất hoài niệm tiểu đáng yêu không cao tới cằm nàng năm đó a.

Đồng dương phu tám tuổi, Diêu Tín Hoa mười ba tuổi.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn. Cầu bất giáo, tính nãi thiên. Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên.”

“Àn, rất tốt rất tốt! Niệm rất khá!”

Nàng cầm kì thi họa mọi thứ không tinh thông, Tứ Thư Ngũ Kinh lại càng không biết. Về mặt văn học có chút thành tựu duy nhất chính là “Tam Tự Kinh”. Niệm lên thuộc lầu lầu, đáng tiếc ý nghĩa lại không hiểu lắm.

Nhưng mà được một đôi mắt to đen nhánh nhìn sùng bái như vậy, nàng làm chủ tử nhưng tuyệt đối không thể hiện ra dao động hay hoang mang! Nàng thanh thanh giọng, nghiêm trang giải thích: “Bốn câu này ý là, nhất định là, lúc nam nhân vừa được sinh ra, đều dịu dàng săn sóc lại lương thiện. Còn về giới tính, không khác nữ nhân lắm, chẳng qua thói quen khác nhau rất nhiều. Nam nhân có một khuyết điểm rất lớn, đó chính là nếu ngày sau không dạy dỗ thật tốt, tính dịu dàng săn sóc lại thiện lương bẩm sinh sẽ trở nên xấu. Cho nên nam nhân nhất định phải do nữ nhân giáo dục từ nhỏ, nói đến phương pháp giáo dục, đầu tiên chính là phải dạy nam nhân phải chuyên tâm với một nữ nhân, cùng với tuyệt đối phục tùng nữ nhân! Đã hiểu chưa?”

Mắt to đen nhánh nháy nháy, “Vậy Tiểu Phong là nam nhân hay nữ nhân?”

Bên ngoài màn vải mảnh chén vỡ nằm đầy đất.

Diêu Tín Hoa ho khan một tiếng, tỏ vẻ cảnh cáo. Sau đó mới say mê nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, nói: “Người đương nhiên là nam nhân rồi..., cho nên người phải nghe lời nữ nhân là ta nói, không được có chút dị nghị. Ngoại trừ ta ra, mặc kệ người khác nói gì với người, người đều không thể tin tưởng.”

Cái đầu nhỏ ngây thơ cảm thấy có chút quá tải, cuối cùng vẫn quyết định không suy nghĩ sâu xa về lời “Hạnh Hoa tỷ tỷ” nói, mà lựa chọn thần nhiên tiếp nhận. Đúng, cứ đón nhận trước cũng không phải chuyện xấu. Đón nhận trước tối nay nhất định sẽ có đồ ăn ngon. Hấn cho là như thế.

“Tiểu Phong thật là ngoan

tỷ tỷ thích nhất

cho người đường này —“ lấy từ trong túi ra một ít đường, đưa tới trước mặt đồng dương phu.

Đồng dương phu vui vẻ cười tít mắt, lộ ra răng cửa đen thui.

— Nhìn một chút là được rồi. Răng người vẫn không thay đổi, không thể ăn kẹo, nếu không sau này nhất định phải chịu đau khổ!” Thuận nước đẩy thuyền ném một viên đường vào miệng mình, sau đó gói kĩ phần còn lại. Quả nhiên thấy được bộ dạng đau lòng lã chã chực khóc của đồng dương phu. Nhếch miệng cười, bước đến gần, dùng răng ngậm viên đường, nhẹ nhàng chạm vào cánh môi đỏ tươi: “Ngọt sao?”

Đồng dương phu vội vàng liếm liếm môi, mặc dù chưa ăn được bao nhiêu ngon ngọt, nhưng cũng đã đủ khiến hấn vui vẻ: “Àn!” Hấn nghiêm túc nhìn chằm chằm môi của “Hạnh Hoa tỷ tỷ”, nghĩ thầm, nếu như có một ngày ăn được viên đường trong miệng nàng thì tốt biết bao!

Nương ánh trăng xuyên qua cửa sổ, đưa mắt nhìn khuôn mặt dù đang ngủ nhưng vẫn có chút không cam lòng của nàng. Ánh mắt chuyển dần từ bờ môi quật cường đến bộ ngực vì mang thai mà càng thêm đầy đặn, lại xuống đến cái bụng nhô cao lên — nơi đó, dựng dục cốt nhục của hân.

Thần kì cỡ nào, lại làm hân khẩn trương cỡ nào a!

Lúc nghe được nàng có tin mừng, lòng hân giống như có một nụ hoa ngủ yên nhiều năm, đột nhiên nở rộ, lấp đầy ngực hân, thậm chí đoạt đi năng lực suy nghĩ của hân. Chỉ cảm thấy không ức chế được mừng như điên xông khỏi thân thể, rồi lại ngạnh lại trong cổ, không thể lộ ra mấy may.

Sợ làm nàng, cùng hài tử kinh ngạc.

Mặc dù hân ngay từ đầu đã cực kì cẩn thận, lại vẫn cảm nhận được nỗi lo lắng của nàng từ khi mang thai. Mặc dù nghe nói thai phụ phần lớn đều có tâm trạng như thế, một là thân thể khó chịu đủ điều tránh khỏi tinh thần phiền não, một là vì phu quân vô trách nhiệm.

Bao nhiêu đôi phu thê trẻ tuổi tham cá nước thân mật, một ngày thê tử mang thai, không thể lên giường, trượng phu trẻ tuổi đi ra ngoài tầm hoan thực không ít. Hơn nữa phụ nhân một khi sinh con, dưỡng dục con cái, dung nhan suy tàn, càng khó vẫn hồi trái tim như ngựa hoang của trượng phu. Đủ loại sầu lo, sao có thể làm thai phụ yên tâm chờ sinh đây?

“Ừm...” Nàng khẽ cau mày, như muốn trở mình, cuối cùng cũng chỉ thoáng quay đầu đi, vẫn nằm ngửa như cũ.

Hân biết nàng vốn không quen nằm ngửa. Nhưng bây giờ bụng lớn, nằm nghiêng không tiện, chỉ phải chịu đựng đau lưng nằm ngửa.

Đau lòng nàng, nhưng cũng giận nàng.

Giận nàng không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng hân. Nếu như hân có mới nói cũ, nay tần mai sỗ, bảy năm phiêu bạt đã sớm tạo thành không biết bao nhiêu khoản nợ phong lưu. Túi da tuần tú là phúc cũng là họa. Tuổi trẻ khí thịnh, một mình trông phòng vốn đã gian nan, huống chi còn phải hao tâm tổn sức khước từ rất nhiều ôm ấp yêu thương. Nhưng vì nàng, hân cắn răng nhịn xuống. Cũng không phải vì khuê nam giới năm đó bị Nữ Bá Vương tiếm vào đầu tác quái, mà do hân biết, một khi có một lần không trung thực, hân rất có thể sẽ mất đi dũng khí cùng động lực để tiếp tục đuổi theo nàng. Hân không muốn vì vài cái “nhất thời” mà mất đi “vĩnh viễn”.

Cho nên giờ phút này, đối với việc không thể khiến nàng hoàn toàn tin tưởng chính mình, trong lòng hân không khỏi nóng nảy.

Ai —

“Đứa ngốc.” Nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, đắp kĩ chăn cho nàng, không mặc thêm y phục, lặng yên không tiếng động đi ra cửa.

“Chào buổi sáng!” Nàng gần đây rất thích ngủ, mỗi lần tỉnh dậy đều chỉ có một mình, trong lòng rất không phải tư vị. Nhưng hôm nay mở mắt ra, lại nhìn thấy hân đang ngồi bên giường thêu, trong lòng không khỏi tràn đầy vui mừng.

“Tỉnh rồi hả?” Buông giỏ kim chỉ xuống, đỡ nàng dậy, thuận tay phủ thêm xiêm y cho nàng, “Ta đi lấy nước rửa mặt. Hôm nay vừa đúng lúc có hội chùa, ăn sáng xong chúng ta đi dạo một chút.”

“Thật!?” Kể từ khi bọn họ trao đổi hiệp định song quan hữu nghị (?), nàng mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở nhà nuôi heo, đối lấy quyền lợi có thể ra lệnh Diệp Thiếu Phong ***, hoặc khiến Diệp Thiếu Phong ***. Mặc dù sử dụng quyền lợi của chủ tử rất vui vẻ, nhưng không được bước chân ra khỏi nhà vẫn làm nàng rất buồn bực — lần nữa chứng minh mỹ nam tử cũng không phải vạn năng. Cho nên, nàng mới có thể thỉnh thoảng đi trên cột La phu tử.

“Đương nhiên là thật.” Hân thích nhìn khuôn mặt tươi cười như gió xuân của nàng.

“Vạn tuế! Thiếu Phong ta thật sự quá...! Ừm!”... Thật không thú vị, lại bị ngăn trở.

Khẽ chạm vào đôi môi vênh lên của nàng, mở thả lỏng tay: “Ngaoan.”

Vẻ mặt nàng tựa như vừa ăn phải quả hạnh chua, hạnh phúc đến mặt nhăn thành một đống — nam nhân nàng bồi dưỡng ra thật là cực phẩm! Không phải chọn! Vạn tuế vạn tuế vạn tuế

“Tín Hoa, đừng dọa đến hài tử.”

“Gi?” Bỗng nhiên hồi hồn, nàng đã ở trong tiếng người huyền ảo.

“Thật vất vả mới ra ngoài một chuyến, không nhìn phong cảnh xung quanh sao?” Hắc cũng không quá biết cười, nhưng ngày trước hắc luôn là người bị trêu đùa, bây giờ thì ngược lại phát hiện trêu đùa nàng rất thú vị. A, thật là buồn cười. Chỉ là nếu bây giờ mà cười, trở về sợ là hắc sẽ không dễ chịu. Vẫn là nhịn đi.

“Ai nha? Hài tử này thật là xinh đẹp a?” Nàng còn chưa kịp cảm thấy khó xử, mắt đã bắt đầu sáng lên, “Đi về nhà với đại tỷ tỷ, có đồ chơi cho người đó ~”

“Nương ~~!” Nước mắt hài tử cuối cùng cũng vỡ òa, hết rầm trời.

Nàng có đáng sợ như vậy sao?

Ai, hài tử năm nay thật không dễ lừa như Tiểu Phong Phong nhà nàng năm đó.

Diêu Tín Hoa cảm khái vô hạn.

Nàng thề với trời nàng một chút tà niệm cũng không có, chẳng qua là mẫu tính bùng phát, thấy hài tử đã cảm thấy thân thiết mà thôi.

Bên cạnh đó, bên kia đột nhiên toát ra mẫu thân của hài tử! Nàng biết là nàng hù dọa hài tử nhà người người cảm thấy đau lòng, nhưng là xin người không cần dính đôi mắt hạt châu không nhúc nhích lên đồng đường phu nhà nàng được không!

“Lan Lạc cô nương!?” “Diệp họa sĩ!?”

Bùm! Mẫu thân của hài tử nhiên còn quen biết đồng đường phu nhà nàng!

Nữ nhân gọi là “Lan Lạc” vội vàng làm động tác “nhỏ giọng một chút”, lại lăm lét nhìn trái nhìn phải một chút, thấy không có người chú ý mới yên lòng, dịu dàng nói: “Nơi này không tiện, chúng ta đến trước am ni cô nói chuyện đi.”

Diệp Thiếu Phong cùng Diêu Tín Hoa vẻ mặt nghi ngờ liếc nhau một cái, tùy tiện nói: “Tốt thôi.”

Tốt thôi cái quỷ! Ngay lập tức ngay bây giờ giải thích rõ cho nàng! Nếu không nàng ở lại đây, không đi!

Diệp Thiếu Phong nói nhỏ mấy câu, Diêu Tín Hoa thay vẻ mặt “về nhà cho người biết mặt”, ngoan ngoan mặc hắc ôm hông đi theo.

“Không ngờ lại ở chỗ này gặp được Diệp họa sĩ.” Lan Lạc cô nương này hình như là khách quen của am ni cô, đi vào liền có tiểu ni dẫn vào một sương phòng hiển nhiên đã chuẩn bị xong. “Vị tỷ tỷ này chắc hẳn là tẩu tử rồi?”

“Khụ...!” Lần đầu bị người gọi tẩu tử, Diêu Tín Hoa bị sặc mạnh nước trà.

Diệp Thiếu Phong dùng lực đạo vừa phải dấm lưng giúp nàng. Xác định nàng không sao mới ngẩng đầu nói chuyện với Lan Lạc, lại thấy được trong mắt Lan Lạc một tia tịch mịch cùng hâm mộ chưa kịp biến mất.

“Lan Lạc cô nương hôm nay không trang điểm, ta thiếu chút nữa không nhận ra. Càng thêm không ngờ chính là...”

“Càng thêm không ngờ chính là ta có hài tử?” Lan Lạc cười tiếp lời, cũng thuận tay lau vụn bánh ngọt trên khóe miệng hài tử. “Ta không nên có hài tử, nhưng Diệp họa sĩ kiến thức rộng rãi, phải biết rằng kĩ nữ có hài tử cũng không phải chuyện lạ.”

Nàng thản nhiên nói, làm cho hai người Diêu Diệp không người biết tiếp lời như thế nào.

“Ở câu lan đều là đệ tử phong lưu tài tử có tiền, nhưng chúng ta sống cũng không sống. Hài tử này là do ta liều hết tất cả tiền riêng để cầu tú bà cho ta sinh ra, chưa đầy tháng đã gửi nuôi ở chỗ này. Chuyện là như vậy, để người khác biết được cũng không tốt. Chỉ là hài tử này càng ngày càng lớn...”

Nàng như có điều suy nghĩ nhìn về phía cửa sổ một chút, “Hôm nay bị Diệp họa sĩ gặp được, đại khái cũng là duyên phận. Lan Lạc có một yêu cầu quá đáng, kính xin Diệp họa sĩ không cự tuyệt.” nàng còn chưa nói xong, đã quỵ xuống cái bùm.

“Lan Lạc cô nương?”

“Am ni cô này cuối cùng cũng không phải đất thanh tịnh, mấy năm nữa, hài tử này thông nhân sự, chỉ sợ khó thoát khỏi độc thủ. Cho nên hôm nay, cầu xin Diệp họa sĩ chứa chấp hân đi! Lan Lạc không yêu cầu gì khác, sau này... sau này để cho hân hầu hạ thiếu gia tiểu thư, cho hân miếng cơm ăn cùng chỗ ngủ, là đủ rồi!”

“Chỉ như vậy?” Diêu Tín Hoa vốn bị xem nhẹ đột nhiên lên tiếng.

Lan Lạc kinh ngạc. Diệp Thiếu Phong hiểu rõ.

Diêu Tín Hoa cười đến gian trá: “Nói sớm đi!”

Vì vậy, khó được ra cửa một chuyến, Diêu Tín Hoa thu hoạch phong phú được một bọc châu báu (mẫu thân hài tử cho) cùng một nam hài xinh đẹp về nhà.

“Nương

!! Ô oa~~!!”

Diêu Tín Hoa bật lỗ tai, hỏi “Thiếu Phong, ta đáng sợ như vậy sao? Người năm đó cũng thích khóc như vậy hả?”

Diệp Thiếu Phong: “...”

“Tử Tử! Ta mệt mỏi, tiểu tử này giao cho người! Nếu mà hân không thành thật, các người đều không có cơm ăn!” Nàng rất có trách nhiệm mà ném nam hài cho Tử Tử có cái đầu tuyệt không “Tử Tử” (trách nhiệm), sau đó kéo Diệp Thiếu Phong vào nào.

Nàng nâng cao bụng bự, hai chân nhếch lên, khai thắm: “Nói đi! Người khi nào thì đi kỹ viện?”

Thằng thán được khoan hồng: “Ước chừng một tháng trước tú bà Vân Thúy lâu mời ta đi vẽ tranh cho các cô nương trong lâu.”

“Vì sao lúc ấy không nói với ta?”

Bởi vì sợ nàng biết được sẽ mượn chuyện này mà chà đạp hân tệ hại hơn. Dĩ nhiên nguyên nhân này không thể nói ra, vẫn nên nói thẳng xin lỗi cho thỏa đáng: “Là ta sai, quên nói.”

“Như vậy a. Ta đối rồi. Ăn cơm đi!” Diêu Tín Hoa ngoài ý muốn dứt khoát kết thúc thẩm vấn.

Diệp Thiếu Phong tự cho là tránh được một kiếp.

Không biết là dùng phương pháp gì, Tử Tử thành công khiến nam hài cảm miệng không khóc nữa, để thưởng cho, Diêu Tín Hoa cho nó thêm một miếng khoai tây.

Gào khóc

tại sao đường đường một con sói lại phải ăn khoai tây

“Người tên là gì?” Cười híp mắt làm quen.

“Cẩu Đản.” Nhút nhát đáp.

“Cẩu... Đản?” Thật là một nhũ danh chất phác a... “Từ hôm nay trở đi, tên người là Hạnh Vận! Bởi vì người may mắn, gặp được chúng ta. Người tạm thời ngủ cùng giường với Tử Tử, chờ A Hương tới, người đối sang ngủ cùng A Hương. Biết chưa?”

Tử Tử có nghi vấn! Tử Tử căn bản không có giường!

Nam hài vừa được thăng tử Cẩu Đản thành Hạnh Vận hơi sợ gật đầu, nửa điểm cũng không dám bày tỏ dị nghị: nữ nhân bụng bự này quả thật còn đáng sợ hơn mấy nữ nhân đầu trọc hay động thủ với hân a!

“Tín Hoa, hần còn nhỏ...” Diệp Thiếu Phong có chút một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Diệp Tín Hoa vẻ mặt tươi cười: “Thiếu Phong, ăn no chưa? Ăn no thì lên giường nghỉ ngơi thôi. Ta còn có chút chuyện riêng muốn nói với người.”

Chuyện riêng?

Cười khở. “Còn tưởng rằng người không giận chuyện ta đi Vân Thúy lâu.”

“Ta không có giận a. Người dùng hết tiền kiếm được để mua thuốc bổ cho ta, ta vui vẻ còn không kịp.” Động tác cởi nút cài nàg cổ ý làm rất chậm. Nàng đang hưởng thụ cảm giác làn da khỏe mạnh mềm mại của hần từ từ lộ ra.

“Vậy tại sao?” Nàng tà ác gặm cắn làm hần khó thở, lại không thể ra sức.

“Còn cần hỏi sao?” Cảm nhận được thân thể hần căng cứng, nàng cười.

“Tín... Hoa...”

Nhẹ nhàng linh hoạt vòng vài vòng trên cổ tay hần. “Đương nhiên là bởi vì Lan Lạc cô nương rồi.”

“?”

“Theo người nói, người đi Vân Thúy lâu chỉ một hai lần, đương nhiên quan hệ với Lan Lan chưa thể nói là giao tình sâu đậm. Nhưng hôm nay nàng lại đột nhiên ủy thác cho người, vì cái gì chứ? Có thể nói, cái nàng muốn ủy thác không chỉ là đứa bé, ngay cả nàng cũng muốn ủy thác cho người? Hơn nữa nàng nhìn thấy thê tử người chỉ là một thai phụ không đáng e ngại...” Thân thể dưới tay đột nhiên lạnh xuống, nàng sưng sốt. Ngẩng đầu lên, ngoài ý muốn chạm đến ánh mắt hàm chứa tức giận của hần.

“Ta yêu người.” Hần nói. Nhưng rất rõ ràng, hần đang tức giận.

“Thiếu Phong?”

“Người đã cho ta bảy năm thời gian, để cho ta lớn lên. Ta dùng bảy năm thời gian, cố gắng đuổi theo người. Tuy vậy nó vẫn không được đến người toàn tâm tin tưởng. Nếu gương mặt này làm người không yên lòng, vậy ta...”

“Đừng nói!” Nàng che miệng hần lại, “Đừng nói.” Cởi ra sợi dây trói hai tay hần, để cho hần có thể ôm nàng vào ngực.

Ai — so với khiêu chiến định lực hần, nàng vẫn thích cảm giác dựa sát vào nhau này hơn a.

“Thật xin lỗi.” Nàng nhắm mắt lại, nghe tiếng tim đập hữu lực của hần, thành khẩn nói xin lỗi, “Thật ra ta mới là tiểu hài tử không chịu lớn, luôn muốn người phối hợp ta, nhân nhượng ta, thích cảm giác người chỉ xoay quanh ta. Ta không phải là không tin tưởng người, mà là không tin tưởng bản thân ta. Ta đối xử với người không tốt, luôn đùa giỡn người, trong thiên hạ này những cô nương dịu dàng khả ái lại nhiều như vậy... Ta không biết cảm giác tự đứng sợ hãi của ta lại làm tổn thương người. Thật xin lỗi.”

“Tín Hoa...”

Nàng ngẩng đầu lên, tìm được môi hần, dịu dàng hôn: “Ta cũng yêu người.”

Diệp Thiếu Phong trong nháy mắt biến thành lò lửa, đỏ rực rỡ, sáng chói.

Diệp Tín Hoa hài lòng cười: “A, trăm lần đều linh!”

49. Chương 49

Thơ viết: xuân miên bất giác hiểu.

Tục ngữ lại nói: xuân ngủ thu mệt hạ ngủ gật, đông tháng ba ngủ không tỉnh.

Cho nên nói con người ta vốn thích ngủ. Mùa đông lại lạnh tay lạnh chân, cho nên ngủ không dậy nổi. Mùa xuân lại ấm áp, đầu óc mơ màng. Nhưng La phu tử lại khác. Bất luận xuân hạ thu đông, hắn luôn dậy khi gà vừa gáy, chăm chỉ đến học đường không biết mệt.

Người thường đến mùa xuân là không muốn dậy, chỉ có La phu tử cực kì thích thời tiết ấm áp, mỗi ngày đều ra ngoài từ sớm.

Đối với chuyện này, Diêu Tín Hoa luôn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao có chút không thể hiểu được.

Ngẫu nhiên có một ngày, Diêu Tín Hoa luôn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao cứ nhiên lại dậy sớm, mà Diệp Thiếu Phong lại hiếm khi ngủ say chưa tỉnh. Kết quả là, Diêu Tín Hoa cẩn thận đi vòng qua Diệp Thiếu Phong, xuống giường, chuẩn bị đi xem phòng bếp có nấu nước nóng không. Lại thấy La phu tử lén lén lút lút ôm một bao quần áo lớn làm như định ra ngoài. Nếu dậy sớm đến học đường thì thôi, ở nhà mình mà còn làm như ăn trộm, có thể khiến người ta suy nghĩ.

Cũng bởi La phu tử xui xẻo, đụng trúng khắc tinh.

“La phu tử, mới sáng sớm người định đi đâu?”

La phu tử không ngờ vào giờ này có thể gặp Diêu Tín Hoa, sợ hết hồn. Bỗng nhiên bị gọi lại, hắn không dám quay đầu lại, chỉ không ngừng niệm kinh trong lòng: ngày thường không làm việc trái với lương tâm nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa ngày thường không làm việc trái với lương tâm nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa...

Không sai! Hắn bình sinh ngay thẳng chính trực, liêm khiết, lấy trung hiếu tiết nghĩa làm trọng, tuyệt sẽ không sợ một thai phụ ngu ngốc!

“Tại tại tại tại tại tại tại hạ...”

Diêu Tín Hoa nghĩ thầm buồn cười chết nạng, chưa rửa mặt khước mắt có gì mắt, trên căn bản câu hỏi cùng tư thái của nàng coi như hòa ái dễ gần, dịu dàng có thừa chứ? Sao La phu tử lại run như cây sậy? “La phu tử, người đừng run nữa, bao quần áo sắp rút ra rồi kìa.”

Vừa nói xong, một quyển sách nằm ngoài cùng liền rơi xuống đất. Chết hơn nữa là dây buộc của quyển sách này không được thắt nút, nước chảy mây trôi trải ra đến trước mặt Diêu Tín Hoa — đúng là bài thơ nàng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa.

Mặt La phu tử trắng xanh, không nói nên lời.

Diêu Tín Hoa không đi nhặt trang sách, chỉ đặt tay lên bụng, đứng nhìn, cũng không thấy nàng có vẻ kinh ngạc. Hồi lâu sau, nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng: “La phu tử, đồ của người rút.” Nói xong chậm rãi đi về phía phòng bếp.

La phu tử hồi tưởng lại tình cảnh lúc phu thê Diệp thị vừa đến nhà hắn.

Nhi tử hắn Yêu Nhi nghịch ngợm, bò từ cây hồng cảnh lá xum xuê bò đến đầu tường, hắn gấp đến độ thất thanh rống to: “Mau xuống đây!” Lại quên làm vậy ngược lại sẽ làm hài tử ở trên cao giật mình. Vì vậy Tiểu Yêu Nhi trượt tay một cái, té xuống đầu tường — hơn nữa còn là ngã về phía ngoài. Chỉ nghe một chuỗi âm thanh kêu la thảm thiết!

Tâm trạng hắn lúc đó giống như lúc được cho biết thê tử hắn đầu thai khó sinh chỉ có thể giữ được một, lạnh như băng.

Hắn bước về phía cửa, chân giống như bị rút mất xương, nặng nề lại mềm nhũn vô dụng.

Hắn đi từng bước một đến trước cửa, tháo then cửa xuống, hai tay run run kéo cánh cửa, chỉ thấy một nắm tay xông tới, nện ngay giữa sống mũi hắn!

Ui da đau quá!

Một kích bất ngờ ập đến lại khôi phục lại sức lực cho chân hắn, hắn ôm mũi định xông ra ngoài, lại bị đập ra hơn một trượng xa. (một trượng khoảng 3,33m)

Này, đây là!?

“Cha!!!” Trong lúc ngẩn ngơ, chỉ thấy bảo bối Tiểu Yêu Nhi của hắn chạy như bay về phía hắn.

Vừa rồi trong khoảnh khắc Tiểu Yêu Nhi té xuống, hắn cũng đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất.

Hắn một phen bắt được tay của Tiểu Yêu Nhi, sâu thẳm nói: “Ồi! Tiểu Yêu Nhi, Tiểu Yêu Nhi! Người đến đón cha đó sao? Mới vừa rồi kẻ ra tay là đầu trâu mặt ngựa? Tuy nói là cha hại người chết thảm, nghiệp chướng nặng nề, nhưng mà Địa phủ bây giờ không cần thẩm vấn đã thực thi hình phạt sao? Hơn nữa sao cha còn nhìn thấy đầu trâu ôm mặt ngựa vào lòng, nói chuyện dịu dàng mềm nhẹ?”

“Người nói ai là đầu trâu mặt ngựa!?” Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, một cái ống bút bằng đồng bay vút trong không trung, chính xác đánh lên cằm La phu tử bây giờ đã thần chí không rõ.

“Tín Hoa, đừng kích động. Động thai khí làm sao bây giờ?”

Nhờ phúc của cái ống đựng bút, trong tầm mắt La phu tử hiện ra bóng dáng một đôi phu thê trẻ tuổi.

Tiểu Yêu Nhi vừa khóc vừa nói: “Cha! Mới vừa rồi là đại ca ca đại tỷ tỷ này cứu ta!” Tiểu Yêu Nhi nói thẳm trong lòng: cha ngài cũng thật giỏi, mới vừa rồi ta không cần thậm nói tạ ơn đại thúc đại thẩm đã bị một đám đau, ngài lại dám gọi bọn họ là đầu trâu mặt ngựa! Còn có đường sống sao! Mau ngậm miệng đi!

Chuyện là như thế này.

Hai người Diệp Diệp một đường đi như rùa bò đến huyện thành, hỏi người ta xem có ai cho thuê phòng ốc không. Trần trọc đi đến ngoài cửa nhà La phu tử, đang xem bố cáo cho thuê, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một hài tử khoảng sáu bảy tuổi. Diêu Tín Hoa bị dọa sợ hét chói tai liên tiếp.

Diệp Thiệu Phong phản ứng cực nhanh! Hắn một tay bảo vệ Diêu Tín Hoa đang bị kinh sợ, một chân nhẹ nhàng đá lên, trước giảm tốc độ hài tử rơi xuống, mới dựa vào thể ôm lấy hông hài tử, đỡ hài tử bình yên rơi xuống đất.

Hài tử kia hình như bị dọa đến choáng váng, nửa ngày mới hồi phục tinh thần. Diệp Thiệu Phong cũng không có thời gian quan tâm hắn, chỉ lo lắng hỏi Diêu Tín Hoa có sao không, có bị dọa đến không, không thoải mái chỗ nào.

Diêu Tín Hoa ban đầu thực sự sợ hết hồn, sau bị tư thế oai hùng khi cứu người của tướng công rung động, chim nhỏ nép vào người hồi lâu, cho đến khi hài tử nhút nhát mở miệng gọi nàng đại thẩm, cuối cùng bị nàng đầm một cú.

Sau, khi Diệp Thiệu Phong đang chuẩn bị gõ cửa, La phu tử lại mở cửa ra, nắm tay vốn nên nện trên cửa, vừa hay rơi trên sống mũi La phu tử. Sau lại vì La phu tử liều mạng xông ra ngoài, Diệp Thiệu Phong sợ hãi đụng phải Diêu Tín Hoa, quýnh lên một cước đá bay hắn ra ngoài.

Tiếp sau đó đơn giản là Diêu Tín Hoa lấy lý do “cứu một mạng người” để “cưỡng ép” La phu tử cho thuê sương phòng ở hậu viện với giá rẻ, thành công ghi chương một cho lịch sử tội ác của các khách trọ ở La gia.

Nhưng ngẫm lại, phu thê Diệp thị cũng chưa bao giờ khát tiền phòng, có lúc thật sự không có tiền đóng, cũng nhất định sẽ bổ sung bằng phương thức khác. Nếu đem so sánh với những khách trọ ba năm lần giục cũng không giao tiền thuê trước kia, vẫn được tính là phẩm hạnh tốt.

Tựa như lúc này —

La phu tử nhìn quyển sách trong ngực thần thờ.

Có lẽ... Diệp phu nhân này đã sớm biết rồi.

— — — — —
“Oa! Thơm quá! Hôm nay sao lại có móng heo hầm ăn thế?”

“Chu gia tẩu tử đưa. Nói là hôm nay Chu phu tử nhặt được trên đường.”

“A —”

“Sao vậy?”

“Không có gì. Đói chết mất! Chúng ta ăn nhanh đi

Thiếu Phong, dứt ta

”

“Được rồi. Đến, há miệng —“

Ha ha.

Dựa sát vào người, ánh mắt bị một sợi tóc hấp dẫn. Đưa tay lấy ra từ trên vai hắn, ném xuống đất.

Hắn hơi nhíu mày.

Nàng cũng không quá để ý, cười hỏi: “Hôm nay lại gặp được nàng?”

“Àn. Nàng hỏi Hạnh Vận có khỏe không.”

“Vậy người trả lời thế nào?”

“Rất khỏe. Không nhọc nàng hỏi.”

“Người ta là mẫu thân của hài tử, làm sao có thể không hỏi đây?”

Hắn cười khổ: “Ta sai lầm rồi, ta không nên trách người ghen. Người chỉ ta cách khiến nàng chết tâm đi.” Ban đầu tiếp nhận Lan Lạc cô nương ủy thác, nàng ăn hơn nhiều dấm chua (dấm chua = ghen), hắn còn không cho là đúng. Bây giờ lại như củ khoai lang phồng tay, ném cũng không được không ném cũng không phải.

Mà Diêu Tín Hoa bây giờ hoàn toàn yên tâm về Diệp Thiếu Phong, không chỉ không ghen, còn khoan tay đứng xem kịch vui nữa.

Bây giờ hắn càng cầu xin nàng, nàng lại càng không muốn quản.

Nàng cúi đầu vuốt cái bụng nhô cao lên của mình, thương lượng: “Bảo bảo, bây giờ phụ thân cầu xin chúng ta, người nói chúng ta có nên giúp hắn không? Nếu giúp, có ích lợi gì chứ?”

“Tín Nhi —“ mỗi lần hắn cùng đường đều sẽ gọi nàng “Tín Nhi”.

“Ai nha nha, xem ra phụ thân thật không có biện pháp! Được rồi được rồi, xem ở phân lượng phụ thân luôn làm đồ ăn ngon cho chúng ta, chúng ta giúp phụ thân lần này đi.”

Có lời này của Diêu Tín Hoa, tảng đá trong lòng Diệp Thiếu Phong coi như đã có thể hạ xuống.

Nhìn mà xem, cầu xin thê tử mình đuổi đi mỹ nữ muốn ngã vào lòng mình, tìm khắp thiên hạ, chắc cũng chỉ có mình hắn thôi? Thật là trời không thương ta ta!

“Lần sau nếu nàng lại đi tìm người, người cứ mang nàng về.”

“Tín Nhi!?”

Nắm lấy bàn tay đang bóc móng heo của hắn, nhẹ nhàng cắn, mị mắt: “Yên tâm đi.”

Trời âm lên, y phục các cô nương nơi yên hoa cũng mỏng đi. Đối với nam nhân mà nói, đây cũng là một loại hưởng thụ.

Nhưng đối với Diệp Thiếu Phong mà nói, lại cảm thấy lúng túng không bao giờ quen được.

Vốn đến Vân Thúy lâu vẽ tranh, chỉ một tháng một lần, nhiều thì hai tháng ba lần. Tự biết dung mạo mình vốn rất được người thích, đừng nói đến những cô nương hào phóng đầy son phấn kia. Cho nên nếu ở chợ bán được hàng, hắn sẽ không nhận lời mời của bên kia. Gần đây lại khác, bởi vì trong nhà có thêm Hạnh Vân, cho nên hắn thật sự là muốn tránh cũng tránh không được.

Lan Lạc cô nương này thường thường đến gian hàng họa của hần tặc đồ, ngoài mặt nói là hỏi thăm tình hình hài tử, lại ngoài sáng trong tối tỏ vẻ có tính toán chuộc thân, chỉ là không tìm được người trong sạch, một nữ nhân như nàng còn có thể dựa vào ai? Đồ đưa tới tặng cho hần nhiều hơn là cho hài tử.

Bây giờ còn nói không ra trả hài tử lại cho nàng. Cho dù hần có nói, Nữ Bá Vương nhà hần cũng chưa hần sẽ gạt đầu! Ý nàng là nhiều năm như vậy không có nam hài tử đáng yêu cho nàng chơi, thật vất vả được một cái đưa đến cửa, sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ?

Cũng bởi vì Diêu Tín Hoa thu dưỡng với động cơ không thuần khiết, làm Diệp Thiếu Phong cũng có chút áy náy với Lan Lạc, thật sự không nỡ nặng lời với nàng.

Nhưng hôm nay, thế nhưng hần lại phải đi Vân Thúy lâu một chuyện. Một là ứng phó đồng lời mời, hai là đánh nhanh thắng nhanh chuyện Lan Lạc cô nương, hần đợi không được đến lúc đối phương cầm lí do đến tìm hần rồi.

Chân Diệp Thiếu Phong còn chưa bước vào cửa Vân Thúy lâu, đã có cô nương trên lầu hai tinh mắt vung khăn lụa nũng nịu kêu —

“Đây không phải Diệp họa sĩ sao? Diệp họa sĩ đến rồi! Các tỷ muội! Diệp họa sĩ đến rồi!”

Hần chọn đến vào ban ngày chính là vì biết các cô nương dậy muộn, không có nhiều người đi ra ứng phó hần. Cố tình bị kêu một cái, đánh thức tất cả các cô nương còn đang đếm bạc trong mộng, miễn cưỡng chải đầu, hoặc gấp một cái chạy ra phòng bếp kiểm đồ ăn/ Chỉ nghe Vân Thúy lâu từ trên xuống dưới các loại âm thanh rầm rầm vang lên liên tiếp. Cô nương ở cửa muốn chạy vội ra ngoài, lại sợ trang điểm không đủ đẹp không vào được mắt Diệp Thiếu Phong, cứ đi tới đi lui giữa gương và cửa.

Nói đến Lan Lạc, đương nhiên là người tinh nhanh nhất. Nàng một mặt vui mừng vì Diệp Thiếu Phong đột nhiên xuất hiện, thầm nghĩ hai tháng không thấy Diệp Thiếu Phong lui tới, đột nhiên đến đây, chẳng lẽ là tâm ý của nàng cuối cùng cũng truyền đến? Một mặt lại tự kiêu, không muốn làm người đầu tiên đi ra ngoài, ra vẻ như nàng tự mình đa tình.

Vì vậy người muốn gặp Diệp Thiếu Phong nhất ngược lại xấu hổ trong phòng, bồi phẩn phết son kĩ càng, lại không chịu lộ diện.

Cho nên đợi đến khi tú và mang các cô nương đều tề tựu đầy đủ trong khách phòng, Diệp Thiếu Phong lại không nhìn thấy người hần muốn tìm.

Tú bà đã hơn bốn mươi tuổi, vẫn còn giữ được dáng người thướt tha, là nữ nhân đã trải qua phong nguyệt, duyệt nhân vô số. Vừa gặp đã nhìn ra Diệp Thiếu Phong là một nam nhân tuấn tú thể gian hiếm gặp, mặc dù nàng đã sớm không phải thiếu nữ hoài nhân, cũng không nhận được mà động tâm, chỉ hận vì sao mình sinh sớm hai mươi năm, nếu không đã kiếm được lang quân. Trong lòng cũng không so đo nhiều, mời Diệp Thiếu Phong đến Vân Thúy lâu vẽ tranh.

“Diệp họa sĩ, chúng ta mời người thật nhiều lần, cuối cùng người cũng đến chỗ tiểu nữ tử nha!” Tú bà mặt đầy ý cười, một cái khăn thơm không qua tự nhiên quết lên người Diệp Thiếu Phong.

Diệp Thiếu Phong cực kì nghiêm túc, theo lễ đáp lời: “Ma ma như vậy làm giảm thọ ta. Luôn nhờ các cô nương Vân Thúy lâu nâng đỡ, ta cùng nương tử nhà ta mới có được miếng cơm ăn.”

Hần không nói thì thôi, hai chữ nương tử vừa ra khỏi, thật sự là đâm thẳng vào trái tim hồng phấn của các cô nương.

Bàn tay tú bà định sờ đến vai Diệp Thiếu Phong cũng cứng lại trong không trung. “Vậy Diệp họa sĩ đến chỗ chúng ta, nương tử nhà người có nói gì không?”

Chỉ chờ có lời này! Diệp Thiếu Phong lập tức tiếp lời: “Thực không dám giấu diếm. Hôm ta tới một là để vẽ tranh cho các cô nương, hai là vì nương tử nhà ta nhờ đến tìm người.”

“Ồ? Tìm người nào? Chẳng lẽ nơi này của chúng ta có tỷ muội thất lạc của nương tử nhà người hay sao?”

Sắc mặt Diệp Thiếu Phong hơi dịu đi, vô cùng thành khẩn nhìn tú bà: “Ma ma tìm một chỗ nói chuyện.”

Tú bà tuy không biết Diệp Thiếu Phong định nói gì, nhưng Diệp Thiếu Phong vừa nhìn, khuôn mặt già nua không nhịn được đỏ lên. May nhờ có phần che đi mới không bị nhận ra, nếu không chẳng phải mỗi ngày đều bị bàn tán sau lưng.

Tú bà nhẹ nhàng thanh cổ họng, cao giọng nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Ma ma... Ma ma quản lí mọi chuyện lớn nhỏ của các cô nương, chắc hẳn không phải không biết — chuyện Lan Lạc cô nương giao ấu nhi cho ta.”

Tú bà nhân cơ hội hai người nói chuyện riêng, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt tuần tú của Diệp Thiếu Phong, chỉ dùng một nửa tinh thần còn lại nói chuyện. Bỗng nhiên một câu này của Diệp Thiếu Phong đâm trúng vướng mắc trong lòng nàng, lần này một nửa tinh thần cũng đều thu lại. Không nói đến chuyện Lan Lạc ủy thác thì thôi, nhắc đến làm cả người nàng đều không thoải mái.

Nghĩ khi nàng cho phép thì chuyện đã rồi, đã sớm không còn tiền vốn để ai oán “cho dù có ngàn vạn phong tình, biết nói với ai đây”. Chỉ là, ai có thể đoạt đi quyền lên mơ mộng của những nữ nhân cơ khổ chứ? Nhưng nếu như mọi người đều nằm mơ thì cũng thôi. Tự dưng có một người trong số đó đột nhiên đi một nước cờ mưu toan cất cao, vậy thì không tránh khỏi bị những người khác ghi hận.

Tú bà thật sự không ngờ Lan Lạc có thể dùng hài tử làm lợi thế.

Vốn là người không thể, ta cũng không thể. Bây giờ cái không thể đột nhiên trở thành có thể, nàng sao có thể chịu phục đây?

Nếu hôm nay Diệp Thiếu Phong chủ động nhắc tới chuyện này... “Chẳng lẽ hài tử kia gây phiền toái cho Diệp họa sĩ? Ai nha nha, nghe nói tôn phu nhân có thai, đang trong giai đoạn cần yên tĩnh, cố tình bên cạnh còn thêm một hài tử không rõ lai lịch... Vậy làm sao bây giờ? Ta đã sớm nói Lan Lạc không quá hiểu chuyện! Diệp họa sĩ yên tâm, nếu người nói không ra, ta đi nói thay người...”

“Ma ma hiểu lầm...” Phải nói ngược lại mới đúng chứ... “Thật ra thì hôm nay ta đến...”

“Diệp gia nương tử mời ta!?” Tin tức này quá vượt ngoài dự đoán của mọi người, Lan Lạc cả kinh thiếu chút nữa xóc luôn cả bàn trang điểm.

Vì vậy trong ánh mắt hâm mộ ghen tị hận thậm chí nguyên rửa của mọi người, Lan Lạc không giấu được thỏa mãn đi theo Diệp Thiếu Phong ra cửa. Nhưng nếu như nàng biết được kết quả của chuyến đi này, e là dù ôm gậy xà nhà nàng cũng không đi ra Vân Thúy lâu một bước.

“Nương!”

Lan Lạc vừa vào cửa, Hạnh Vận đã hưng phấn nhào tới.

Đã lâu không gặp được nhi tử, Lan Lạc cũng kích động đến lệ nóng doanh tròng, ôm nhi tử cũng đang lệ nóng doanh tròng đi đến trước mặt Diêu Tín Hoa đang ngồi trên giường — nàng cũng biết nữ nhân đều mềm lòng, không chịu được vài giọt nước mắt. Huống chi là người sắp làm mẫu thân, đương nhiên càng không nỡ nhìn người khác ruột thịt xa cách. Nói cho cùng, một nam nhân như Diệp Thiếu Phong, nếu bị một nữ nhân già cỗi chiếm đoạt, thì cũng quá bất công. Đổi lại thành nàng, một khi có mang, nhất định lập tức nạp thiếp cho trượng phu, tuyệt không vì mình mà uất ức một nam nhân hoàn mỹ như vậy.

Nàng vừa đánh bàn tính trong lòng, vừa cúi người gọi: “Tỷ tỷ...”

“Người gọi ai là tỷ tỷ?” Lạnh lẽo.

Ai? “Tỷ tỷ?”

“Người gọi ai là tỷ tỷ?” Càng thêm lạnh lẽo.

Lạnh lẽo đến mức nước mắt Lan Lạc suýt nữa thì đông thành nước đá, nhiệt huyết tràn trề của nàng bị sáu chữ ngăn ngội dội lạnh.

“Hạnh Vận, tới đây.” Vô cùng uy quyền vẫy tay một cái.

Hạnh Vận không biết làm sao nhìn thân mẫu đang ôm mình, thân mẫu cứng người không phản ứng. Hắn lại nhìn Tử Tử đang nằm một bên, Tử Tử mãnh liệt nháy mắt với hắn: tránh voi chẳng xấu mặt nào!

Hạnh Vận không thể làm gì khác hơn là buông thân mẫu ra, đi về phía Diêu Tín Hoa.

Lan Lạc đột nhiên bình tĩnh, vội vàng nắm lấy bả vai nhi tử, quỳnh la lên: “Tỷ tỷ đây là ý gì!?”

Diêu Tín Hoa từ từ lặp lại: “Một lần cuối cùng — người gọi ai là tỷ tỷ? Hạnh Vận, tới đây.”

Hạnh Vận không có biện pháp, tránh đi tay thân mẫu, đi đến bên Diêu Tín Hoa.

Lan Lạc ngã nhào xuống đất, ngấn nước mắt hô: “Cầu Đản ~!”

Tử Tử rất tin nếu lúc này trong miệng chủ tử có cháo gà, nhất định đã phun đầy người nó rồi.

Giọng Diêu Tín Hoa run rẩy gọi: “Thiếu Phong, người cũng tới đây.”

Diệp Thiếu Phong nén cười đi tới nắm tay nàng: “Cẩn thận nghẹn hỏng.”

“Lan Lạc cô nương, người có biết vì sao ta gọi người tới?”

“Chẳng lẽ không phải vì cho ta vào cửa?” Lệ, từ từ chuyển quanh hốc mắt.

Diêu Tín Hoa lắc đầu: “Người là mẫu thân của Hạnh Vận, ta gạt người thì cũng không đúng. Thật ra thì — Nàng cố ý nhìn Diệp Thiếu Phong một cái, lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạnh Vận, “Thật ra thì hẳn... là đồng đường phu của ta.”

“Ta đương nhiên biết hẳn là đồng...” Đồng đường gì?

“Đúng vậy a, ta hết lòng dạy dỗ hẳn mấy chục năm, mới bồi dưỡng hẳn thành hoàn mỹ như vậy. Chỉ tiếc bây giờ hẳn trưởng thành, cho nên ta luôn tìm một đồng đường phu thứ hai mãi.”

“Không thể nào!” Trong lòng nàng, sự tồn tại của Diệp Thiếu Phong tựa như thần, sao có thể là đồng đường... phu của thai phụ trước mặt này!?

“Ta biết nói ra người cũng sẽ không tin, nhưng đây là sự thật.”

“Nữ, nữ nhân sao có thể làm chuyện như vậy!?” Nữ nhân có nhiều tiền nuôi dưỡng nam đồng, bao dưỡng tiểu bạch kiểm nàng cũng có nghe qua, nhưng làm sao có thể...!? Quả thật làm cho người ta giận sôi a!

Nữ nhân không thể làm chuyện như vậy sao? Diêu Tín Hoa cười bỏ qua nghi vấn này. “Không tin người có thể hỏi nhi tử người một chút, kêu hẳn nói cho người biết, hẳn ở chỗ ta mấy tháng nay ta dạy dỗ hẳn thế nào.”

“Ta không tin! Diệp Lang! Người nhất định là có nhược điểm bị nữ nhân này nắm trong tay, mới không thể không nghe theo nàng, phải không?” Lan Lạc cầu xin hỏi Diệp Thiếu Phong, Diệp Thiếu Phong lại ngậm miệng không đáp, vì vậy nàng liền tự suy diễn, còn thuận tiện sửa lại cách xưng hô.

“Diệp Lang là cho người gọi sao?” Diêu Tín Hoa nhìn sang Tử Tử.

Tử Tử lập tức hiểu ý, nhồm dậy, bày ra bộ dạng ác lang. “NGAO... OOO...!!!”

“A!!!” Lan Lạc vốn muốn tiến lên kẹp Diệp Thiếu Phong bị dọa sợ lui lại ba bước. “Người điên rồi! Người cái đồ điên này! Ta muốn dẫn nhi tử của ta đi! Cầu Đản! Mau đến chỗ nương!”

“Thật đáng tiếc. Hạnh Vận đã bán mình cho ta, người không thể mang hẳn đi. Đúng không. Hạnh Vận?”

Hạnh Vận lệ chảy thành sông — nếu nương ngài đến sớm mấy ngày, Cầu Đản cũng đã không in dấu tay lên cái tờ viết đầy những chữ khó hiểu đó... Đều do móng heo hầm làm hại nha ~!

“Lan Lạc cô nương, người yên tâm, chỉ cần Hạnh Vận ngoan ngoãn nghe lời ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi hẳn. Ít nhất, tốt hơn là cứ để hẳn trong am ni cô đúng không? Hôm nay ta gọi người tới, là để nói cho người biết những điều này. Về sau không cần lại si tâm vọng tưởng. Biết chưa?” Diêu Tín Hoa che miệng ngáp một cái, “Ta mệt mỏi. Tử Tử, tiễn khách!”

“Ta có làm quá đáng hay không?” Miễn cưỡng rúc vào ngực hẳn, hoàn toàn không còn bộ dạng ác nữ vừa rồi. “Thật ra thì nữ nhân luân lạc phong trần cũng rất đáng thương, phải phiêu bạt khắp nơi, khó có nơi để dựa vào. Chỉ là ta không thiện lương đến mức có thể bắt người đi làm việc thiện, hơn nữa ta không thể chia sẻ người với người khác được.”

“Người cũng vì tốt cho nàng. Thay vì mặc nàng ôm ảo tưởng không thực tế, không bằng làm nàng chết tâm sớm một chút, cũng tìm đường ra khác sớm một chút.”

Nàng cười, “Nhưng dù sao ta cũng cướp đi Hạnh Vận vốn có thể dưỡng nàng khi về già, dù sao cũng nên bồi thường nàng một chút.”

“Người lại đánh mưu ma chước quỷ gì?”

“Không có a.” Mười ngón tay giao vào nhau, “Ta chỉ là nghĩ, dù sao cũng nên viết lá thư cho vị sư phụ thích xía vào chuyện người khác của người, báo tin một chút.”

Hắn bật cười, “Người a!”

“Nhưng mà, nếu Lan Lạc cô nương nói chuyện người là đồng dưỡng phu ra ngoài, ta thấy người cũng đừng hòng đi bán tranh tiếp.”

“Không cần gấp, tiền chúng ta để dành cũng đủ dùng.”

“Đúng vậy a.” Nàng nhìn bụng của mình, “Chúng ta cũng không ở đây lâu.”

“Tín Hoa, thân thể của Hạnh Vận, người thật không định nói cho hắn biết?”

“Biết cũng vô ích, nói làm gì chứ?”

Cảm nhận được thân thể trong ngực hơi trầm xuống, biết nàng mệt mỏi, liền chậm chậm cúi nàng nằm xuống: “Ngoan, nghỉ ngơi chút đi.”

Nàng ngửa đầu đón lấy nụ hôn nhẹ của hắn: “Ta đã đáp ứng Tử Tử cùng Hạnh Vận nếu hôm nay biểu hiện tốt sẽ cho bọn họ hắn đùi gà.”

“Biết rồi. Yên tâm đi.”

50. Chương 50: Chương Cuối + Ngoại Truyện

“Sinh rồi sinh rồi!”

Trên Tiểu Yêu Nhi đều là tỷ tỷ, hắn là nam đinh duy nhất, được cha nương sủng ái vô cùng, thật sự là không muốn cho hắn đi ra ngoài một bước. Cho nên hắn cũng không có cơ hội nào để chơi với các nam hài tử cùng tuổi. Kể từ khi Hạnh Vận đến nhà, Tiểu Yêu Nhi của La gia không một ngày nào không quấn lấy người ta chơi.

Hạnh Vận vừa đến đã bị ném đến ngủ cùng sói, tui thân vô cùng, có Tiểu Yêu Nhi của La gia làm bạn cũng coi như vui vẻ.

“Thật hả!? Là nam hay nữ?”

Mắt Tiểu Yêu Nhi sáng lờ lờ, “Người đoán đi!”

“Ta không đoán được! Người nói nhanh lên!”

“Bốn nam ba nữ!”

“Thật hay giả! Ta muốn xem!”

“Đi thôi! Cùng đi!”

Xa xa, chỉ nghe thấy tiếng hô kinh ngạc của La phu tử: “Thì ra kẻ quyến rũ Hoa Hoa nhà ta là Tử Tử của Diệp phu nhân!!” (Hề: đến đây là hiểu rồi ha, nhưng mà ta thích để nam với nữ ọi người nhầm chơi XD)

Tử Tử đã sớm vĩnh tai nghe cả buổi, lúc này rốt cuộc ngửa mặt lên trời tru dài: ngao ô

~ trận đầu ra quân thắng lợi

“Thiếu Phong, nếu người khỏe rồi thì đứng lên ăn cơm đi.”

“Ân.”

Diêu Tín Hoa ăn xong một chén cơm, lại tự xới ình thêm một chén.

“Thiếu Phong, nếu người không ăn, ta ăn hết đó nha?”

“Ân.”

Diêu Tín Hoa ăn xong hai chén cơm.

“Thiếu Phong, ta muốn đi vệ sinh.”

“Ân.”

Diêu Tín Hoa cuối cùng cũng không nhịn được mà rống lên.

“Ân cái đầu người! Lập tức đứng lên cho ta!!!”

Diệp Thiếu Phong lưu luyến ngẩng mặt lên từ trên bụng ái ân, trong mắt tràn đầy hạnh phúc khó nói nên lời. “Tín Hoa, vừa rồi con đá ta.”

Nếu có thể, nàng cũng rất muốn đá hắn. Ngoài ra, con là đá nàng, không phải hắn. Hắn chỉ có thể coi như đánh trên bụng nàng hưởng ké thôi.

Như đã nói, nàng mang thai cũng không phải mới ngày một ngày hai, còn tưởng rằng Diệp Thiếu Phong sớm đã hết nhiệt tình. Không nghĩ tới chiều nay gặp mẫu cầu sinh sản, hắn lại bị tân sinh mệnh kích thích, sau khi về cứ dán lên bụng nàng không chịu động đậy.

Diêu Tín Hoa cực kì chắc chắn rằng đồng dương phu sau này sẽ cực kì cứng chiều hài tử.

“Thiếu Phong?” Nàng kéo tay hắn, lại phát hiện tay hắn đang run rẩy, “Sao vậy?”

Hắn lắc đầu một cái, không nói gì, chỉ áp tay nàng lên mặt mình.

“Đức ngọc, khóc cái gì.”

A Hương rời nhà trên con đường nhỏ.

Nàng không có kiên nhẫn chờ hai năm.

“Sau hai năm, nếu chính người muốn rời khỏi quê hương, vậy hãy đến các nơi này tìm những người này, đưa lá thư này cho bọn hắn xem, bọn họ sẽ nói cho người biết ta ở đâu.”

Mở ra bản đồ cùng lá thư Diêu Tín Hoa giao cho nàng trước khi đi, sau đó nhìn sang bản đồ sau bỗng chốc cảm thấy khí huyết sôi trào — này, đây là bản đồ sao? Căn bản là chữ như gà bới a! Qua loa gấp bản đồ lại, một lúc lâu sau mới tĩnh tâm lại xem danh sách trong thư.

Cũng may thư viết rất nghiêm chỉnh, địa chỉ tên họ thậm chí đặc điểm dung mạo cũng miêu tả rõ ràng. Nếu không nàng thật nghĩ rằng Diêu Tín Hoa cố ý chơi xấu.

Khi rời nhà một chữ cũng không để lại, có để lại cha nương cũng xem không hiểu, chỉ thu thập một ít quần áo gọn nhẹ, vật hộ thân cùng đồ ăn nước uống liền lên đường.

Lần đầu đi xa nhà, tất cả sao cũng thấy mới mẻ, mới phát hiện thiên hạ rộng lớn, phồn hoa như thế. Nàng rất kích động, nó thúc giục nàng bước đi, càng lúc càng nhanh, cuối cùng nhịn không được chạy như bay, cho đến khi thở không ra hơi, chân lảo đảo một cái, ngã thẳng xuống. Nàng nằm ngửa trên mặt đất, mặt hướng lên trời, vừa thở dốc vừa cười lên.

“Ha ha ha ha... Khụ khụ... Ha ha ha...”

Có người qua đường nhìn nàng, nhưng nàng mặc kệ.

Nàng tự do! Nàng cuối cùng cũng tự do!

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng ném đến đau khổ khi phải sống một mình.

Trong túi chỉ có mười đồng tiền lẻ để dành được, mua mấy cái bánh nướng liền hết. Mỗi ngày chỉ có thể ăn gió nằm sương.

Trước mắt dường như có vô số con đường, hoàn toàn không biết phải đi đường nào. Bản đồ duy nhất quả thật giấy dán cửa sổ. Ban đầu còn có thể hỏi đường, nhưng càng đi xa dần, khẩu âm khác nhau rất nhiều, hẳn là người hỏi cũng không hiểu mà người nghe cũng không hiểu. Thật vất vả mới đi đến một huyện thành, vừa đói vừa khát vừa mệt, nàng tìm một chỗ sạch sẽ đặt mông ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nhìn chân cùng giày đã bị mài hỏng, chợt tỉnh ngộ. Có phải nàng đã đánh giá mình quá cao hay không? Thật ra nàng căn bản không xác định có thể tìm được Diêu Tín Hoa hay không, chỉ vì muốn bỏ nhà ra đi liền chạy ra ngoài, có phải nàng đã quá xúc động hay không? Trong danh sách nàng một người cũng chưa tìm được, nàng có thể sống qua mấy ngày đây?

“Ừng ực

”

Bụng không khách khí kêu vang mấy tiếng.

Đột nhiên nghe được người bên cạnh cười “Xì” một tiếng.

“Tiểu huynh đệ, mới nhập bọn sao? Làm khát cái như thế nào ngay cả đồ kiếm cơm ăn cũng không có? Cho người mượn cái chén bể này vậy.”

Nghe hiểu được! Là giọng của đồng hương!

A Hương bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy được một lão nhân bần thủ khoảng năm mươi tuổi.

Nàng kích động đến bất chấp đói bụng, một phát bắt được tay người kia: “Đây là chỗ nào?”

“XX huyện. Người ngay cả việc mình đi tới nơi nào cũng không biết? Thật là hồ đồ.” Lão khát cái kia đột nhiên bị hắt tóm lấy, không khỏi giật mình.

“Vậy ở đây có người nào tên là Ngô Đại Niên không? Hắn ở...”

“Có thì có, người tìm hắn làm gì?”

“Mau dẫn ta đi tìm hắn!”

Khi Ngô Đại Niên tiễn lão khát cái ra cửa thuận tay cho hắn ít bạc vụn. Lão khát cái thụ sủng nhược kinh: “Thế này thì quá nhiều!”

Ngô Đại Niên lại áy náy cười: “Đại ca người vốn định thu một hài tử dưỡng lão phải không? Nhưng mà hài tử này thật sự không thể ở lại đây. Xin thứ lỗi. Sau này còn có việc cần nhờ đến đại ca, đại ca không cần khách khí.”

Lão khát cái không từ chối nữa, cầm bạc cho vào lòng, “đa tạ” một tiếng rồi từ từ rời đi.

Ngô Đại Niên quay về phòng, thấy A Hương vẻ mặt rất muốn hỏi lại không biết nên hỏi từ chỗ nào.

Hắn đã sớm nghe về chuyện của hài tử này, cũng được dặn nếu hài tử này đến tìm hắn, liền nói cho hắn địa chỉ của Diêu Tín Hoa. Nhưng mà — “Thật ra thì ta cũng không biết Hạnh Hoa đang ở đâu.”

A Hương nhảy dựng lên. “Cái gì!?”

“Người không cần lo lắng. Mặc dù ta không biết, nhưng ta biết ai biết.”

Năm đó mọi người rời ngôi miếu đồ nát phiêu bạt tứ phương, không biết tin tức của nhau. Nhưng nhiều năm trước Diêu Tín Hoa lại đột nhiên xuất hiện, cho hắn biết nơi ở của hai người trong số đó, cũng nói nếu có chuyện muốn tìm nàng, hãy liên lạc với hai người kia. Mà trên thực tế hắn bình thường đều nhận tin tức từ một trong hai người đó, sau đó sẽ được dặn truyền tin tức ột người khác, cũng chính là một tuyên liên lạc giữa bọn họ, không có người nào có thể hoàn toàn nắm rõ hành tung của Diêu Tín Hoa.

A Hương nghe xong, đặt mông ngồi lại bằng ghế.

Trời ạ! Vậy thì phải tìm cả đời mất! Có khi đến lúc nàng tìm được phu thê Diêu Tín Hoa, hài tử của bọn họ đã thành đàn rồi!

Về mặt Ngô Đại Niên cũng có chút bất đắc dĩ. “Thật xin lỗi, ta cũng chỉ có thể nói cho người nhiều đó. Thật ra thì chúng ta cũng rất muốn gặp nàng, nhưng... A, nếu người gặp được nàng, nhớ truyền lời giúp ta. Nói là ta cùng thê tử sống rất tốt.”

Nghe hắn nói xong, A Hương mới phát hiện từ khi Ngô đại tẩu đi vào, mặc dù chiêu đãi ân cần, nhưng thủy chung không nói một lời, chỉ mỉm cười với nàng.

Ngô Niên thấy nàng nghi hoặc, liền cười nói: “Trước kia trong nhà có biến cố, thê tử ta không nói được nữa.”

Ngô đại tẩu nhẹ nhàng gật đầu. Giơ tay kéo y phục A Hương.

Ngô Đại Niên nói: “A, người trước ở đây nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hẵng lên đường.”

A Hương quả thật mệt mỏi, cũng không từ chối, ăn cơm tắm rửa, đầu vừa dính gối đã ngủ mất. Một khắc trước khi gặp Chu Công, nàng lại nhớ đến cái giường đất trong nhà.

Lên đường lần nữa, trong bọc quần áo có thêm một đôi giày vải hai bộ y phục sạch, một ít tiền cùng đồ ăn, cùng với một cái bản đồ đường hoàng.

Xoay người vẫy tay với Ngô Đại Niên xong nàng mới lên đường, vô tình đụng vào người một thanh niên mặc trường sam màu đỏ.

“A, thật xin lỗi!” Nàng vội nói xin lỗi, lui về sau một bước, gỡ ra bàn tay thiếu niên đặt lên vai nàng.

Thanh niên kia đầu tiên hơi sững sốt, ngay sau đó cười cười. “Người không sao chứ?”

“Không có gì, đa tạ!” A Hương gương mặt thấy đi cạnh thanh niên còn có một nam nhân tuổi khá lớn, mặc trường sam màu xanh đen, trong ngực ôm một con thỏ trắng, hai người này đều tuấn mỹ phi phàm. Ít nhất trong số những người nàng gặp, trừ phu quân của Diêu Tín Hoa là Diệp Thiếu Phong ra, hai người này tuấn tú nhất. Nhưng ánh mắt nàng cũng không dừng lại lâu, rất nhanh đi vòng qua hai người, sải bước đi.

“Sư đệ, có gì không đúng sao?” Nam nhân mặc trường sam xanh đen vốn không quá để ý, lại phát hiện sư đệ hứng thú nhìn chằm chằm bóng lưng hài tử kia rồi đi.

Thanh niên được gọi là sư đệ trả lời: “Chẳng lẽ sư huynh không phát hiện hài tử kia nữ phần nam trang sao?”

“Phát hiện thì có phát hiện, vậy thì thế nào?” Nữ hài tử một mình đi đường, mặc nam trang cho an toàn, cũng không có chỗ nào không ổn mà?

Thanh niên kia cố ý thờ dài một cái: “Không thể nào cả, sư huynh.”

Sư huynh này của hắn, văn võ song toàn kiêm y thuật siêu quần, tài đánh đàn lại càng tuyệt, chỉ có một chỗ không tốt — quá trì độn.

Ai...

Nữ hài tử bình thường nhìn thấy hai người bọn họ ai mà không mi nhãn sinh tình, mặt đầy hoa đào, mới vừa rồi nữ hài tử kia chỉ cực kỳ bình thường nhìn bọn họ một cái, hoàn toàn không ngượng ngùng hay khó chịu, cho nên hắn mới thấy kỳ lạ. Nữ hài tử kỳ lạ như vậy, bao nhiêu năm hắn mới chỉ gặp có một.

Chợt nghĩ đến cái gì, thanh niên không giấu được nụ cười, “Sư huynh, chúng ta đi.”

“Đi? Đi đâu? Trước mặt đã là nhà Ngô Đại Niên rồi mà!”

Thanh niên cố ý không đáp, ngược lại đùa với con thỏ trong ngực sư huynh: “Oa, may mà hôm nay sư huynh ôm người, không thì vừa nãy chẳng phải bị đụng đau rồi?”

“Đừng ngăn ta như vậy! Ta nhất định muốn đi!”

“Bụng người đã lớn như vậy, chỗ nào cũng không cho đi!”

“Ta muốn đi! Ta muốn đi! Ta cứ muốn đi đấy!” Giọng này biểu đạt đầy đủ rằng nếu nàng có thể lăn lộn ra đất, nhất định đã lăn khắp Thần Châu rồi.

Hắn hạ ngoan tâm, xuất ra đòn sát thủ: “Được! Ta đặt đồng tiền này xuống đất, nếu người có thể nhặt nó lên mà không cần ngồi xổm xuống, ta cho người đi!”

“...” Nàng cũng nóng nảy, nâng cao cái bụng bự đánh thẳng vào người hắn, lại bị hắn văng vào ôm vào ngực. Nàng há miệng cắn, quả thật còn ghê gớm hơn cả Tử Tử “ăn cháo lâu gặp đùi gà”.

Hắn chịu đựng không kêu đau, đối kháng với nàng.

Cuối cùng nàng thua vì cắn mỗi miệng, nhất quyết không buông tha nói: “Người lại dám đối xử với ta như vậy! Thật uổng công ta nuôi dưỡng người!”

Hắn hít sâu một hơi, cuối cùng cũng nói thật: “Còn nửa tháng nữa sư phụ ta sẽ đến!”

“Gi?”

“Ta biết người lo lắng cho những hài tử kia, nhưng ta không thể cho người đi mạo hiểm được. Chờ thêm một thời gian, giao chuyện này cho sư phụ cùng tiểu sư thúc xử lí, có được không?”

“Sao người biết bọn họ sắp tới?”

“Còn nhớ A Hương sao? Hài tử kia chạy ra ngoài trước, không biết vì sao lại bị sư phụ cùng tiểu sư thúc theo dõi.”

“A —?”

“Được rồi, là mấy ngày trước ta nhận được tin tức La Tam ca dùng bò câu đưa sang. Ta sợ người biết lại muốn chạy trốn, mới gạt không nói.” Làm sao biết hai ngày nay La gia tẩu tử bỗng nhiên nói với Diêu Tín Hoa gần đây trong thành có nhiều hài tử bị bắt cóc, dặn nàng chú ý đừng để Hạnh Vận chạy mất.

Diêu Tín Hoa lăn lộn chốn hạ cửu lưu đã lâu, biết rõ mấy gã buôn người tham lam ác độc đến cỡ nào. Nghe được tin tức như vậy, sao còn ngồi yên được? Lại bị Diệp Thiếu Phong liều mạng ngăn lại.

Vốn Diêu Tín Hoa chỉ sợ tránh Phong Vô Tình không kịp, lần này nghe được sư huynh đệ bọn họ sắp tới, lại thở phào nhẹ nhõm. Thật ra nàng cũng biết, sắp đến ngày lâm bồn, thật không nắm chắc có thể đánh bại được bọn buôn người cứu hài tử ra.

Tỉnh táo lại, cũng không tránh được chú ý đến cánh tay Diệp Thiếu Phong bị nàng cắn đến cơ hồ chảy máu, vừa đau lòng vừa áy náy, “Đau không?”

Diệp Thiếu Phong lắc đầu một cái, “Chỉ cần người chịu an tâm chờ sinh, chút đau này không là gì.”

“Ân, ta hứa với người, ta sẽ an tâm chờ sinh —!” mới là lạ! “Phong Vô Tình sắp đến!? Chúng ta mau dọn dẹp... hành lí... lên đường...” Sắc mặt nàng chợt biến thành trắng xanh.

“Tín Hoa, sao vậy!?” Diệp Thiếu Phong vội vàng đỡ lấy nàng đang khụy xuống.

“Ta giống như... muốn... sinh...”

Giọng nói luôn khàn khàn nhưng lại vững vàng lần đầu tiên lạc điệu đến không thành hình: “Nắm chắc, bà đỡ

!!”

“Thiếu Phong, đừng khẩn trương như vậy. Ta chỉ mới đau bụng sinh mà thôi, còn phải chờ rất lâu nữa.” Nhìn vẻ mặt như trời sắp sập của Diệp Thiếu Phong, Diêu Tín Hoa vừa vui mừng vừa buồn cười.

Bà đỡ đứng một bên cũng che miệng cười nói: “Đúng vậy a, sinh con mà thôi, không cần khẩn trương như vậy. Hơn nữa, nào có đại nam nhân nào đứng canh trong phòng sinh chứ?”

Diệp Thiếu Phong trừng bà đỡ này một cái: đại nam nhân còn có thể thêu hoa đấy!

“VẬY còn bao lâu nữa mới sinh?” Hấn nắm tay nàng, mồ hôi trong lòng bàn tay còn nhiều hơn nàng.

Lại một cơn đau ập tới, Diêu Tín Hoa cắn răng lắc đầu, hít sâu một hơi mới nói: “Không biết...”

Hấn đau lòng hôn lên cái trán đầy mồ hôi của nàng, giọng khàn khàn: “Là ta hại người chịu khổ...”

Nàng cười: “Đưa tai lại đây.”

Hấn làm theo lời nàng.

Nhỏ giọng, không để cho người thứ ba nghe được — “Ta rất may mắn là người khiến ta chịu khổ như thế. Bởi vì ta nguyện ý chỉ vì người mà chịu khổ.” Sau đó không ngoài ý muốn nhìn thấy lỗ tai hấn lại ửng đỏ — nam nhân này, thật sự là cả đời cũng không quen nghe lời ngon tiếng ngọt. “Đừng ngây người ta nữa..., nói với ta cái gì đi.”

“Nói gì bây giờ?”

“Cái gì cũng được. Không thì người hát cho ta nghe? Ta còn chưa nghe người hát lần nào. Ha, lại nói, cái gì ta cũng để người học, cứ nhiên lại không dạy người hát. Không bằng bây giờ ta dạy người được không?”

“Được. Người hát một câu, ta học một câu.”

Nàng mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng, giai điệu du dương mặc dù không quen, nhưng cũng trôi chảy.

Diệp Thiếu Phong thủy chung nắm tay nàng, cùng hát, cùng chia sẻ cơn đau với nàng.

Đột nhiên bà đỡ kêu lên vui mừng: “Nước ối vỡ rồi!”

Sau bốn canh giờ, tiểu ác ma sổ một hoa hoa lệ lệ giáng thế cùng với tiếng gà trống gáy sớm.

Bọn họ, mỗi lần đều theo gió mà đến, thành linh lao vào trong mắt người, làm người khổ sở, khiến nước mắt người chảy xuống, cũng cuốn theo hạt cát trong đáy mắt.

Vậy mà, khi người chân chính nhận ra bọn họ, muốn giữ lại, bọn họ lại như màn sương sớm, lặng lẽ tiêu tán, không biết tung tích.

Tiểu Yêu Nhi của La gia khi đang ngủ giống như nghe được tiếng la: “Cứu ta
!”

Câu chuyện của đồng dương phu, còn chưa kết thúc.

Có vẻ là vậy.

HOÀN

51. Chương 51: Ngoại Truyện

Sau đó có một thời gian, Diệp Thiếu Phong cực kì bài xích hoan ái với Diêu Tín Hoa. Cũng là lúc tiểu ác ma sổ một được sinh ra chừng nửa năm thôi.

Đúng, Diêu Tín Hoa tổn ước chừng nửa năm làm Diệp Thiếu Phong tin tưởng: sinh con ấy mà, trước lạ sau quen. Sinh nhiều mấy lần, sẽ quen thôi, sẽ dễ y như đi đại tiện.

Nhưng Diệp Thiếu Phong vẫn cẩn thận tính toán thời gian rụng trứng của Diêu Tín Hoa, cự tuyệt không cho nàng thụ thai lần thứ hai.

Khi bà đỡ nói cho hấn thai đầu bị khó sinh, giữa mẫu thân và hài tử chỉ có thể bảo vệ được một, hấn thật sự sợ hãi. Hấn không biết hài tử có thể sẽ đoạt đi tính mạng của nàng. Mặc dù cuối cùng mẹ tròn con vuông, nhưng sau đó những gì bà đỡ dặn dò làm hấn tự trách không thôi — thai phụ cần hoạt động thích

hợp, luôn ngồi một chỗ không vận động sẽ dẫn đến khó sinh. Thì ra hấn bảo vệ quá độ, ngược lại thiếu chút nữa hại đến tính mạng Tín Nhi.

Diêu Tín Hoa lại mỗi ngày thở dài thở ngắn với tiểu oa nhi nằm trong tã lót: “Đều tại ngươi, nếu không phải tại ngươi, cha ngươi làm sao cha với mẫu thân ngươi lại trở nên xa lạ như vậy? Nếu tối nay cha ngươi còn không chịu hâm nóng tình cảm với mẫu thân ngươi, mẫu thân sẽ ném ngươi vào hồ nuôi gấu mèo! Không sai! Hồ chính là cái hồ cây dẻ hôm qua mẫu thân nói! Ngươi a, nhanh học nói đi! Biết nói chuyện rồi, mẫu thân có thể dạy ngươi rất nhiều chuyện tốt nha! Đây! Ngươi lại đá dầm rồi! — Thiếu Phong! Cha của hài tử! Thay tã!”

Diệp Thiếu Phong vội vàng chạy vào thay tã. Nhưng khi hấn cởi tã lót của tiểu oa nhi ra, lại phát hiện cái tã vẫn hoàn hảo không hề ướt. Vừa định hỏi, đã bị ôm lấy cổ từ phía sau.

“Nói! Có phải ngươi chê ta sinh hài tử xong xấu đi hay không?”

Bộ ngực đầy đặn mềm mại của nàng không hề khách khí quấy rầy lưng hấn. Hấn chỉ có thể lặng lẽ rên rỉ trong lòng.

“Sư phụ, nước nấu xong... rồi...” Hạnh Vận vừa mới đi vào nửa bước, đột nhiên quay người lại, bùm mặt chạy như điên, “Thật xin lỗi! Ta cái gì cũng chưa nhìn thấy!” Không Tử nói: phi lễ chứ thị a!

Diêu Tín Hoa liếc mắt: “Thiếu Phong, sao ngươi lại dạy hấn thành tiểu tiên sinh đạo giáo?”

“Ta chỉ dạy hấn lễ nghĩa liêm sỉ mà thôi.” Nhưng hình như bản tính Hạnh Vận vô cùng thuần lương, lần nào cũng “tự ngộ”. Có kết quả như thế này, tuy không phải dự tính ban đầu của hấn, nhưng trông có vẻ thú vị, cho nên cũng không sao cả.

“Đừng nói với ta ngươi cũng đang giữ lễ nghĩa liêm sỉ...”

Làm sao có thể! Từ khi hấn mười một tuổi chưa hề có khái niệm về “lễ” đối với nàng. Cho nên, nói thật, bây giờ hấn nhận nhận rất cực khổ.

“Thiếu Phong ~ chẳng lẽ ngươi không muốn cho Trinh Nhi của chúng ta thêm một đệ đệ muội muội sao?” Mỹ nam trước mặt, lại không thể chà đạp, chiếm lấy, tha lên giường, thật sự làm người ta ngứa ngáy cỡ nào a!

“Không muốn.”

“Nhưng ta muốn! Chúng ta thân thiết đi!”

Ỗ vào hấn không dám đẩy nàng ra, ma trảo nàng chỉ một lúc đã âm thầm luồn vào trong áo hấn. Cảm nhận được hấn khẩn trương cùng hô hấp rối loạn, nàng cười hài lòng. Liên tục trêu đùa như vậy đã ba ngày, nàng không tin hấn còn có thể nhịn được. Xem đi! Tay hấn cũng không ngần ngại cầm nàng dứt khoát kiên quyết như trước nữa rồi.

“Tín Nhi...” Cảm giác nàng chạm vào hấn tốt đẹp và khiến người ta hoài niệm làm sao, bức bách hấn buông tha cho phòng tuyến cuối cùng.

“Thiếu Phong...” Hắc hắc, có hi vọng rồi! Ra sức một chút nữa...

“Sư nương! Có một tiểu ca ca tên là A Hương tìm đến nói... muốn... gặp...” Đã đến nơi này mấy tháng rồi, lại chưa gặp qua người lạ lần này, hôm nay cuối cùng cũng có một tiểu huynh đệ mặt xám mày tro, y phục rách tung tóe đến. Hạnh Vận nhất thời vui vẻ đến quên hết tất cả, húng húng một cước bước vào chính sảnh, lập tức lại bùm mặt chạy vội ra ngoài. “A! Thật xin lỗi! Ta cái gì cũng chưa nhìn thấy!” Không Tử ơi! Hãy tha thứ cho hấn! Hấn thật sự không cố ý nhìn mà!

“...”

A Hương đứng ngoài cửa, nhìn hai người Diêu Diệp một lúc, lại nhìn bóng dáng gầy nhỏ chạy như bay kia một lúc. Cuối cùng không nói một lời, lặng lẽ đóng cửa lại, một tay đỡ trán, một tay ôm bụng, đi về nơi từ xa trông giống như phòng bếp.

Câu chuyện về đồng đường phu, vẫn còn chưa kết thúc.

hết ngoại truyện.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-duong-thanh-dong-duong-phu>